

Αρ. 4

50 Λεπτά

B02

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

BYZANTIOY

BABYLONIA

EN AΘHNAIS

ΤΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΛΩΜΑΣΙ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1039.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΑΝ

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΑ Α

ΑΡ. 2576

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ

Η ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ

Δ. Κ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΩΜΑΣΙ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ



ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ Δ. Κ. Βυζάντιος κατήγετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἦτο ζωγράφος τὸ ἐπάγγελμα. Κατεβῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα· μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς κατέλαβε δημοσίας θέσεις ὡς γραμματεὺς νομαρχίας ἐν Ναυπλίῳ καὶ ὡς ἐπαρχος. Ἐκ τῶν ἔργων του γνωστὰ εἰσὶν ἡμῖν τὰ ἄριστα τοιχογραφήματα τοῦ θόλου τῆς μητροπόλεως Ναυπλίου, ὁ μυστικὸς δεῖπνος καὶ οἱ τέσσαρες εὐαγγελιστοί. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ἐν Πάτραις κοσμεῖται δι' εἰκόνων τῆς γραφίδος του.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐξ ἰδίων ἐρευνῶν εἰδήσεων οὐδὲν θετικὸν ἠδυνήθημεν νὰ πορισθῶμεν περὶ τοῦ βίου τοῦ συγγραφέως εἴτε ἐκ τῶν ἡμετέρων εἴτε ἐκ τῶν ἐν ξένη γλώσσει περὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας δημοσιευθέντων συγγραμμάτων.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη τῆς Βαβυλωνίας εἶνε
κατὰ λέξιν ἀνατύπωσις μετὰ τῶν προλεγομένων
καὶ τῶν ὑπὸ τὸ κείμενον σημειώσεων τοῦ συγγρα-
φέως, τῆς ἐν ἔτει 1840 ὑπὸ τὸν ἐξῆς τίτλον δημο-
σιευθείσης «Ἡ Βαβυλωνία ἢ ἡ κατὰ τόπους δια-
φθορὰ τῆς ἐ.λ.ληνικῆς γλώσσης κωμῳδία εἰς πράξεις
πέντε, συγγραφεῖσα παρὰ Δ. Κ. Βυζαντίου, ἔκδο-
σις δευτέρα, παρὰ τοῦ ἰδίου συγγραφέως ἐπιμελῶς
διορθωθείσα, μετὰ προσθήκης πολλῶν ἀστειότε-
ρων περιόδων καὶ τῆς μεταθέσεως τῶν σ.ηγῶν ἐπὶ
τὸ τακτικώτερον καὶ εὐκολώτερον διὰ τὰς θεατρι-
κὰς παραστάσεις, ἧς ἡ δ' πράξις ἐστιχουργήθη
ἤδη ἐπὶ τὸ ἀστειότερον. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τῆς συν-
ταγματικῆς τυπογραφίας τοῦ Κωστ. Καστόρη».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑΣ

Εἶναι μὲν ἀστεῖον, ἀλλὰ καὶ λυπηρὸν ἐξ ἑναντίας τὸ νὰ βλέπη τις εἰς μίαν συναναστροφὴν διαφόρων Ἑλλήνων, οἷον Χίων, Κρητῶν, Ἀλβανῶν, Βυζαντίων, Ανατολιτῶν, Ἑπτανησίων, καὶ λοιπῶν, ὡς ἐκ τῆς διαφθορᾶς, εἰς ἣν ὑπέπεσεν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἀπὸ ἀρχαιοτέρας ἐποχᾶς, ἐξαιρέτως δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπεδουλώθη ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν Δυναστείαν, ἄλλον μὲν νὰ μιγνύη λέξεις Τουρκικὰς, ἄλλον Ἰταλικὰς, ἄλλον δὲ Ἀλβανικὰς, καὶ ἄλλον διεφθαρμένας.¹⁾ Καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συναναστροφὴν ὅλοι Ἕλληνες ὄντες, νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐννοῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον χωρὶς τῆς ἀνάγκης μεταφράσεως, ἢ ἐξηγήσεως τῶν προφερομένων ἀφ' ἑνὸς ἕκαστου λέξεων, ὥστε ἡ συναναστροφή ἐκεῖνη νὰ καταντᾷ Βαβυλωνία²⁾.

Τὴν λυπηρὰν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποία ἐξετραχηλίσθη ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὴ θελήσας νὰ ἐκτραγωδήσω, ἐθέμην σκοπὸν νὰ κωμωδῆσω, ὥστε διὰ τῆς ἀστειότητος μᾶλλον νὰ καταρτισθῶσιν οἱ κακῶς προφέροντες τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, καὶ νὰ πρότραπῶσιν εἰς τὴν

1) Τώρα ἤρχισαν νὰ μιγνύουν καὶ γαλλικὰς μάλιστα πολλαὶ Κυρίαὶ καὶ πολλοὶ Κύριοι τὰς μεταχειρίζονται ὡς συρμόν· οἷον ἀυπάγωνά κάμω βαντεβοῦ· εἶμαι σήμερον νεγκλιζέ· εἶναι ἐνδεδυμένος ἀμπορζουά· εὐρίσκειται ἀν ἀμπὶ δου λά σιάμπρ» καὶ τὰ τοιαῦτα.

2) Ἄν τινες ὀμιλοῦντες διεφθαρμένας λέξεις, ἤθελον προφασισθῆ ὅτι αὐταὶ εἶναι λείψανα τῶν παλαιῶν διαλέκτων, τῆς Ἀττικῆς, Δωρικῆς, Ἰωνικῆς, Αἰολικῆς, καὶ Ἑλληνικῆς

κατὰ τόπους σύστασιν σχολείων πρὸς ἐκπαίδει-
σιν τῆς Νεολαίας των.

Δὲν ἀποβλέπω πρὸς ἐμπαιγμὸν τῶν εἰς τὴν
σκηνὴν παρουσιαζομένων προσώπων, ἀλλ' ὡς ε-
πον, πρὸς καταρτισμὸν, καὶ τὴν διὰ τὴν διάδ-
σιν τῆς παιδείας προτροπὴν¹).

Διὰ νὰ μὴ ὑποληφθῶ δὲ ὡς ἐπιθυμῶν νὰ ὀ-
μιλῆται ἡ παλαιὰ Ἑλληνικὴ μὲ τὸν Σχολαστι-
κὸν πρόπον (ὡς συνειθίζουσι τινὲς τῶν λογίων μας),
ὥστε νὰ μὴ ἐννοῆται τελείως, ἐνεκὰ τούτου πα-
ρεισῆξα εἰς τὴν σκηνὴν καὶ τὸν Σχολαστικὸν Λο-
γιώτατον, διὰ νὰ ἀποδείξω πόσης ἀηδείας πρόξε-
νος εἶναι καὶ ὁ τρόπος τῆς Σχολαστικῆς διαλεκτι-
κῆς μεταξὺ τῆς καθομιλουμένης ὀμιλούμενος, πο-
λὺ δὲ μᾶλλον εἰς συναναστροφὰς ἀνθρώπων μὴ
ἐχόντων τὰ φῶτα τῆς παιδείας, καθότι ἀπὸ τῶν
τοιούτων παρεξηγουμένη ἐπάγει γέλωτα.

Δὲν εἰσῆξα πολλὰ γένη Ἑλλήνων εἰς τὴν σκη-
νὴν, περιορισθεὶς εἰς μόνον αὐτὰ, μετὰ τῶν ὁποί-
ων συμπεριλαμβάνονται ὅσα μὲν μιγνύουσι τὴν
Τουρκικὴν, ἰδίως μὲ τὸν Ἀνατολίτην· ὅσα τὴν
Ἰταλικὴν καὶ τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς διαλέκτους,
μὲν τὸν Ἀλβανὸν· καὶ ὅσα τὰς διεφθαρμένας ἄλ-
λας λέξεις, μὲ τοὺς λοιποὺς, (καθότι εἰς πολλὰ

δὲν ἔχει ὁ λόγος των κανένα παραλληλισμὸν ὡς πρὸς τὴν
σημερινὴν διαφθοράν, καθότι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος διάλεκτοι ἦσαν
κανονισμένοι.

(¹) Εἶχα ὕλην ἐνταῦθα νὰ ὀμιλήσω πολλά, ἀλλὰ διὰ
νὰ μὴ ἀναμιξῶ τὰ σπουδαία μετὰ ἄστυα, σιωπῶ, ἀφίνων
αὐτὰ εἰς ἄλλον καιρὸν.

μέρη τῆς Τουρκίας πολλῶν ἢ ὀμιλία δὲν διαφέρει ἀπὸ ἐκείνην τῶν Ἀνατολιτῶν).

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Κωμωδίας αὐτῆς ἔχει τὴν κομψότητα, ὅταν τὴν προφέρουν μὲ τὸν τρόπον τῶν παρουσιαζομένων εἰς τὴν σκηνὴν προσώπων.

Τὴν Κωμωδίαν ταύτην ἐξέδωκα τὸ 1836 ἔτος· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδον ὅτι εὐχαρίστησε τὸ κοινόν, πολὺ δὲ περισσότερον ὅταν τὴν παρέστησαν εἰς θεατρικὰς παραστάσεις, καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀποκτήσουν πρὸς διασκέδασιν, ἐπέχειρσα νὰ ἐκδώσω τὸ δεύτερον ἤδη αὐτὴν, παραλλάξας καὶ μεταθέσας τὰς μὲν σκηνὰς εἰς τὸ εὐκολώτερον διὰ τὰς θεατρικὰς παραστάσεις, προσθαφαιρέσας δὲ καὶ πολλὰ χάριν ἀστεϊσμοῦ¹), συγγράψας δὲ διὰ στίχων τὴν τετάρτην πρᾶξιν αὐτῆς, ὡς ἐν εἶδει παρεισοδίου πρὸς περισσοτέραν κομψότητα.

Παρακαλῶ τοὺς ἀναγινώσκοντας νὰ μοὶ χορηγήσωσι συγγνώμην (ὄχι κατηγορίαν)²), διὰ τὰς ἐλλείψεις τῆς, ὑπισχνούμενος νὰ τοὺς εὐχαριστήσω καὶ μὲ ἄλλας ἀκολουθῶς ἐκδοθησομένας Κωμωδίας.

Ὁ Συγγραφεὺς Δ.Κ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

(1) Ἐκδιδομένης ἤδη τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν, ἡ πρώτη μένει περιττὴ πλέον,

(2) Εἰς τῶν λόγων πολλάκις δημοσίως ἐκατηγόρησε τὴν Κωμωδίαν αὐτὴν, ὡς ἀτυχῆ. Ἔως τῆς ὥρας ὁμως αὐτῆς δὲν εἶδομεν τῆς σοφιλογιστικῆς τοῦ καμμίαν συγγραφήν οὔτε ἀτυχῆ, οὔτε εὐτυχῆ· ἦτον εὐχῆς ἔργον, ὁ λόγιος αὐτός ἀνὴρ εἴαν ἤθελε μᾶς ἀξιῶσθαι τῆς τοιαύτης χάριτος, διὰ νὰ μᾶς μάθῃ τοῦλάχιστον τὸν τρόπον τοῦ εὐτυχῶς κωμωδεῖν, ἢ καὶ εὐτυχῶς συγγράφειν· ἀλλὰ, τί δουλειὰ ἔχει ἡ ἀλουποῦς τὸ παζάρι;

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ξεροδοχείον ὅπου εἰσέρχονται οἱ ἐν τῇ σκηνῇ)

Ἄνατολίτης καὶ ὁ Ξενοδόχος

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτόν). Λοκάντα, λοκάντα
λέανε, ἄκουγα, ἄμμά τί πρᾶμα εἶναι ντέν ἤξερα...
πρῶτη βολὰ γλέπω — ἐντῶ πέρα οὔλα ἀλὰ φράγ-
κα εἶναι ψιλλογιά κομμένα — ὦ !! σουφρά-
δες, τζανάκια, τζομλέκια, ποτήρια! οὔλα σει-
ρὰ σειρὰ εἶναι δουζδισμένα ¹⁾ —, ἄμμα φαγιά,
τίποτα — τζιμπούκι, ὄχι — καφφέ μαφφέ, ὄχι
— γιατάκι τίποτα — μαξιλάρια φιλάν φαλάν,
δέν ἔχει — ἀμέ σὰ μετύση κανένας ποῦ τὰ ἰξα-
πλωτῆ γιά; — ἄϊδε μπακαλούμ ²⁾ — τώρα πιά.
μπῆκα ποῦ μπῆκα — ἀρτίκ ντροπῆς εἶναι νὰ γυ-
ρίσω πίσου — γένηκε τὸ γένηκε — κανένα δὲ
γλέπω — ποιόνα νὰ φωνάξω γιά; (φωνάζει)· εἶ
— Λοκάντατζη!! — ἔ Λοκάντατζη — εἶ ὕστε-
ρα; κανένας δέν ἀκούγει — ν' ἄμπη καὶ κανένας
νὰ ἰκλέψη, οὔλα αὐτὰ, κανένας δὲ γλέπει — (φω-
νάζει) εἶ Λοκάντατζη — λαιμός μου ἰξεσκίστη-
κε ἄδαμ ³⁾).

¹⁾ Θεμένα ἐν τάξει. ²⁾ ἄς ἴδωμεν. ³⁾ Ἄνθρωπε.

ΞΕΝ. Καλὲ σεις! ποῖος μιλλᾶ μέσα; ἐν ἀκού-
τενε; ἴντα θέτενε νὰ σᾶς χαρῶ;

ΑΝΑΤ. "Αδαμ! τρεῖς ὥραις εἶναι φωνάζω,
φωνάζω, κανένας ντὲν ἀκούγει. . .

ΞΕΝ. Κι' ἴντα θέτενε;

ΑΝΑΤ. Ἐντῶ πέρα τί εἶναι;

ΞΕΝ. Λοκάντα.

ΑΝΑΤ. "Εἶ! ἐντῶ πέρα ἀπ' οὔλα εἶναι ἀμ-
μὰ φαγιά ντὲ γλέπω· τί τρῶνε ἐντῶ γιά;

ΞΕΝ. Εἴστεν κι' ἄλλη βολᾶ φερμένος ἄματις
σὲ λοκάντα;

ΑΝΑΤ. "Οχι.

ΞΕΝ. Δίκι ὄχετεν ἄματις—κι' ἔ γλέπετεν τῆ
λίστα;

ΑΝΑΤ. Τὶ τὰ πῆ λίστα;

ΞΕΝ. (τῷ δίδει τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν)
ὀρίστε ἐδῶ ἴναι γραμμένα τὰ φαγιά π' οὔχουμεν.

ΑΝΑΤ. Αὐτὰ εἶναι γραμμένα φираγικια—
ἐγὼ ντὲν μπορῶ νὰ διαβάσω.

ΞΕΝ. Ῥωμαίικα ἴναι γραμμένα, μὸν' ἐσεῖς ἐν
τὰ βγάνετε· θέτενε νὰ σᾶς τὰ διαβάσω;

ΑΝΑΤ. Ναι τζάνουμ¹⁾, διάβαστο ν' ἀκούσω.

ΞΕΝ. (ἀναγινώσκει) σοῦπα ἀπὸ κολοκύθια.

ΑΝΑΤ. Βάϊ, βάϊ, βάϊ—χιτζ ποτές κολο-
κύτια τζορμπᾶ γένεται;

ΞΕΝ. Βραστὸ βουδινό.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ ἄρρωστο ντὲν εἶμαι, ντὲ τέλω.

ΞΕΝ. Ἐντραδά, κιοφτέδες, γιορβαρλάκια,

¹⁾ Ψυχή μου.

ντολμάδες, γιαχνί, μακαρόνια, άτζέμ πιλάφι.

ANAT. "Α, ίστέ ¹⁾ τουῦτα εἶναι καλὸ φαί, κατάλαβα άρτικ ²⁾, κατάλαβα — φτάνει σε πγιά — ὅ,τι ὕρέψει κανέννας, τότε φέρνεις ;

ΕΕΝ. Καὶ τοῦ πουλλιου τὸ γάλας νά γυρέψῃ φέρνω το.

ANAT. "Αφεριμ, άφεριμ ³⁾ κι' ἐγὼ ἐτοῦτο τέλω — τζάνουμ, ὄνομά σου πῶς τὸ λένε ;

ΕΕΝ. Μπαστιās δουλός σας.

ANAT. Νά ζήσης τζάνουμ μισέ Μπαστιā, παστουρμā ⁴⁾ καίσερλίδικο ἔχεις ;

ΕΕΝ. "Εχω νά σās χαρῶ, κι' άφ' τὸ φίνο. . .

ANAT. "Εμένα φιλιάσαι με πκστουρμā με τ' αὐγά, κρομμύλι μπόλικο, βούτουρο μπόλικο, πιπέρι μιπέρι, ἐσύ ξέρεις πγιά, καρδιά μου ἐκεῖνο ὕρεψε ζέρεμ ⁵⁾

ΕΕΝ. "Εννοιά σας, νά σās χαρῶ, καὶ σās τὸ φτιάνῶ κατὰ πῶς τὸ θέτενε, καὶ καλήτερα. . . καθῆσταν τώρη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Πελοποννήσιος καὶ ὁ Ἀνατολίτης

ΠΕΛ. (εἰσέρχεται καὶ χαιρετᾷ τὸν Ἀνατολίτην) ὦραν καλὴ τῆς άφεντιās σας.

ANAT. Καλῶς το, καλῶς το — κάτζαι.

ΠΕΛ. "Εχετε τὴν Ἐφημερίς ;

¹⁾ Ἰδοῦ. ²⁾ Πλέον. ³⁾ Εὔγε. ⁴⁾ Κρέας ξηρὸν ταριχευμένον. ⁵⁾ Διότι.

ΑΝΑΤ. Φημερίδα τέλεις;

ΠΕΛ. Ναίσκε τὴν ἑφημερίς τῆς Ἑλλάς.

ΑΝΑΤ. Κύτταξ' ἐκεῖ πέρα τραπέζι ἀπάνου
κάτι χαρτιά εἶναι — σακὶν νὰ μὴν ἦναι φημερίδα;

ΠΕΛ. Μάλιστα — (λαμβάνων ἀπὸ μίαν τρά-
πεζαν τὴν ἑφημερίδα, ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτόν).

ΑΝΑΤ. Ἐἰ ὕστερα; ἐσὺ μονάχο σου ντρα-
βάζεις, μονάχο σου ἀκοῦς — ντὲ λὲς κί' ἐμένε
κανένα χαβαντήσι ¹⁾ γράφει φημερίδα;

ΠΕΛ. Τέλος πάντων οἱ βσιλειάδες ἀποφα-
σίσανε νὰ λευτερώσουνε τὴν Ἑλλάς — πάει —
τὸν ξωρκίσανε πγιά τὸ μαγκοῦφι τὸ Μπραήμη.

ΑΝΑΤ. Ἐτζι γράφει φημερίδα; γιὰ νὰ δγιῶ
... (παρατηρεῖ τὴν ἑφημερίδα χωρὶς νὰ τὴν
ἀναγνώσῃ) ἔἰ ἀρτίκ ἰψέματα σώτηκε πγιά — λευ-
τερία ἦρτε ...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Χίος, Κρής, Ἀλθανός, Λογιώτατος, Κύπριος
(εἰσέρχονται ὅλοι ὁμοῦ)

ΧΙΟΣ. Καλὲ σεῖς, μάθετεν τὰ μαντάτα; ἦκα-
ψαν τὴν ἀρμάδα τοῦ Μπραήμη στὸ Νιόκαστρο...

ΑΝΑΤ. Ποῖος ἔκαψε; ἀλήτεια;

ΧΙΟΣ. Κί' ἔ γλέπετεν τὰ τζαγκιά μου ²⁾ π'
οὔν' ὄλο λάσπες π' οὔτρεχα νὰ μάθω; ἔ σὰς χο-
ρατεύγω, νὰ χαρῶ τὴν τζάτζα μου.

ΠΕΛ. Ναίσκε, τὰ σωστὰ λέγει· ἔτζι εἶναι —
νὰ, τὸ γράφει καὶ στὴν ἑφημερίς.

¹⁾ Νέαν εἶδησιν. ²⁾ Ὑποδήματα.

ΛΟΓ. (λαμβάνων τὴν ἑφημερίδα εἰς χεῖρας)
 νέαι τινες ἀγγελίαι γεγράφανται;

ΠΕΛ. Νέαι καὶ νέαι — πάγει ὁ μπραήμης
 πίσων τὸν Ἥλιον.

ΛΟΓ. Πῶς δέ; ἠλευθέρωται Ἑλλάς;

ΑΝΑΤ. Ἴστὲ, Μόσκοβο, φραντζέζο, ἐγκλέζο,
 καράβια Ἰμπραήμ πασσᾶ, βέσσελαμ¹⁾ ντὲ ντια-
 βάζεις φημερίδα; ἐσὺ εἶσαι λογιώτατος.

ΛΟΓ. Οἱ στόλοι τῶν δυνάμεων;

ΑΝΑΤ. Τὶ λές, ἄδαμ; κύριε τῶν δυνάμεω; σα-
 ρακο στὴ ἀκόμα ντὲν ἦρτε·

ΑΛΒ. Πρά, τὶ χαμπέρι ὀρέ;

ΑΝΑΤ. Καινούργια χαβαντήσια·

ΑΛΒ. Πλιάτζκα²⁾ ὀρέ;

ΑΝΑΤ. Πλάτζκα μάτζκα ντὲν εἶναι· μόσκο-
 βο ἄδαμ, Φραντζέζο, Ἐγκλέζο, ἔκαψε καράβια
 Ἰμπραήμ Πασσᾶ — ἄκουσες τώρα;

ΑΛΒ. Πρά, ποῦ ὀρὲ νὰ τὸ κάψης τὸ καράβγι-
 ες; στὸ Κότρο;

ΑΝΑΤ. Τὶ τὰ πῆ κότρο;

ΧΙΟΣ Στὴν Κόρθο ἄματις θὲ νὰ πῆ — ὄ-
 σκαι, στὸ Νιόκαστρο·

ΚΡΗΣ. Ἐμαθά το δὰ κί' ἐγὼ ποῦρι δεδίμ.

ΧΙΟΣ. Ἐμάθετέν το κί ἐσεῖς; (πρὸς τοὺς
 ἄλλο υς) γλέπετεν; ἔ σας ἠλεγα γώ, κί' ἔ μοῦ πι-
 στεύγατεν; τώρη πλιὰ πρέπει νὰ ξεφαντώσουμε.

ΠΕΛ. Τώρα ναί, χρειάζεται νὰ κάμουμε ἓνα
 καλὸ γλέντι.

¹⁾ τετέλεσται. ²⁾ λάουρα.

ΑΝΑΤ. Τί; τζουμποῦσι; 1) ἄϊδε ντέ!! ἄμμα
νὰ κάτζουμε οὔλοι σ' ἓνα σουφρά.

ΧΙΟΣ. Ναίσκε, ὄλοι νὰ κάμουμεν μιὰν πα-
ρέγεια μὲ τὸ ρεφενέ 2) μας.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ εὐθυμητέον σήμερον, καὶ πα-
νηγουριστέον τὴν τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσίαν —
κάγὼ μεθ' ὑμῶν.

ΑΝΑΤ. Κάτεσαι κι' ἐσὺ μαζῆ μας σουφρά 3),
λογιώτατε;

ΛΟΓ. Ἐγωγε.

ΑΝΑΤ. Τζάνουμ, λογιώτατε μπαμπά 4) σου
γλῶσσα γιὰ τι ντέ μιλάς;

ΛΟΓ. Τὴν τῶν προγόνων διαλέγεσθαι χρή.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ χρή, μὴ, γόνω, μόνω, ντέ ξέ-
ρω. γιὰτι ντέ μιλάς ῥωμαῖκα, ἔριφ; 5)

ΛΟΓ. Ταύτην γὰρ καὶ μεμάθηκα.

ΑΝΑΤ. Ὡρσε κι' ἄλλο!!! ἐγὼ λέω, γιὰτι ντέ
μιλάς ῥωμαῖκα, ἐκεῖνο μὲ λέει, μεμανάτηκα, πα-
νάτηκα—ἂν μπορῆς κατάλαβε πλιά.

ΧΙΟΣ Καλέ, ἴντα θὰ κάμουμεν τώρη; ἔν κα-
θούμεστεν πλιά;

ΑΛΒ. Πῶ, νὰ τὸ κάνης ἀδαλέτι 6) μαζῆ,
ὄρέ.

ΑΝΑΤ. Ναί, οὔλοι σ' ἓνα σουφρά νὰ κάτζου-
με τζάνουμ.

ΑΛΒ. Χά, χά, καλὸ εἶναι ἔτζι, ὄρέ.

1) Διάχουσι. 2) ἔρανον. 3) τράπεζαν. 4) πατρός. 5) Ἄν-
θρωπε. 6) μεγαλοπρέπειαν.

ΚΥΠΡ. Σὰ θὰ κάτζουσιν ὅλοι τοῦτοι νὰ φᾶ-
σιν, τρῶω κί' ἐώ.

ΧΙΟΣ Νὰ διαβάσουμεν τώρη τῆ λίστα, νὰ
δγιοῦμεν ἴντα φαγιὰ μᾶς ἔχει—Λογιώτατε, δια-
βάστεντη ἐσεῖς τῆ λίστα (τῷ δίδει τὸν κατάλο-
γον).

ΛΟΓ. (ἀναγινώσκει) σοῦπαν ἀπὸ κολοκύνθια,
βραστὸν βουδινὸν, ἐντράδαν, κιοφτέδας, δολμά-
δας, — (ἀφίνει τὸν κατάλογον) ταῦτα Τουρκιστὶ
ἐγεγράφατο, ἅπερ δὴ καὶ ἰλιγγιᾶ με ἀναγινώ-
σκοντα. (πρὸς τὸν Κύπριον) ἀνάγνωθι οὖν σὺ, Κύ-
πριε.

ΚΥΠΡ. (ἀναγινώσκει) Πουρέκιν, κεπάππιν,
καταίφφιν, ψωμμίν, κρασσίν, τυρίν, ψάριν ψηττό,
ψάριν βραστό, φροῦττα, καὶ ποκλαβάτην.

ΑΝΑΤ. Ἄδαμ; μπακλαβᾶ πές το μπρέ;—
(πρὸς τὸν Ξενοδόχον) ἀμέ ντικὸ μου παστουρμαᾶ;

ΞΕΝ. Ὅτιμος εἶναι νὰ σᾶς χαρῶ.

ΑΛΒ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) Πρά, ὀρέ Λοκαν-
γα. . πῶ, ἐσύ, ὀρέ, Λοκάντα! πρετζέσι ὀρέ δὲν
ἔχει;

ΞΕΝ. Ἰντ' ἂν αὐτὸ τὸ πρετζέσι;

ΑΛΒ. Πρὰ νὰ τὸ πέρνης ἐσὺ ὀρέ συκότι, νὰ
τὸ θάνης σ' τὸ κιομπλέκι¹⁾, νὰ τὸ ρίχνης καὶ πολὺ
πολὺ σκορδάρι, πρὰ νὰ τὸ τρίβης μέσα καὶ φύχα
φύχα κουραμᾶνα²⁾, νὰ τὸ κάνης ἀδαλέτι.

ΞΕΝ. Θέτεν το ἄματις νὰ σᾶς τὸ φτιάξω;

ΑΛΒ. Πρὰ νὰ τὸ ζήσης ὀρέ. — χᾶ, χᾶ, νὰ τὸ

1) Χύτραν. 2) Στρατιωτικὸν ψωμί.

φκιάνης, πῶ κι' ἐγὼ νὰ τὸ πλερώνης οὔλο βενέ-
τικαίς.

ΞΕΝ. Ὀχρουνούς¹⁾ σᾶς τὸ φτιάνω. (καθ' ἐ-
αυτὸν) οὔργιος²⁾ εἶν' καὶ τοῦτος στὴν πίστι μου.

ΛΟΓ. Ἄξον δὴ κάμοι πλακοῦντα, τὸν κα
μάκαρες πὸ θέουσιν.

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) μισέ Μπαστιά.
μισέ Μπαστιά — ἔλα — ἔλα Λογιώτατο μακρο-
ρόνια τέλει.

ΛΟΓ. οὐχί, ἀλλὰ πλακοῦντα καὶ δὴ εἴρηκ
τὸν καὶ μάκαρες...

ΑΝΑΤ. Ἴστὲ μακαρόνια γιὰ, ἐσὺ καμήλα εἶ
σαι νὰ φᾶς χαμοῦρι³⁾ ἄδαμ, ντὲν τρῶς ντολμῶ
σὰν τὸ γρότο μου, κροφτέ σὰν τὸ παπούτζι μου
μόνε μακαρόνια ὕρεψες;

ΛΟΓ. Οὐκ ἔγνωκας.

ΑΝΑΤ. Ἐγνωκας, μέγνωκας, ντὲν ἔχει ἀρτίκι.
ἐσὺ κηλὸ φαί ποιὸ εἶναι δὲν ἰξέρεις, (πρὸς τὸν
Ξενοδόχον), μισέ, (καθ' ἐαυτὸν) ἀλλάχ τζιζα βερ-
σιν⁴⁾ οὔλο ἰξεχνῶ ὄνομά του — ἄ — Μπαστιά —
ἠύρα — μισέ Μπαστιά, τζιμποῦκι ντὲν ἔχεις ἐντῶ
πέρα;

ΞΕΝ. Ἐχω, νὰ σᾶς χαρῶ — ὀρίστε — (τῶ δι-
δει).

ΛΟΓ. Ἄγε δὴ μοι τριχειάς τεταριχευμένους
σὺν ὀξυγάρῳ τε καὶ ἐλαίῳ.

ΞΕΝ. Ἴντ' ἄπετεν;

1) Εὐθύς. 2) ἀνόητος. 3) Ζυμαρί. 4) Κακόν τι νὰ τῶ
δώση ὁ θεός.

ΠΕΛ. Τριχιαῖς γυρεύει νὰ τὸν δέσουνε—μοιάζει μουργάθηκε ὁ κουρούνης.

ΞΕΝ. ἀλήθεια κουζουλαθήκετεν ¹⁾ καὶ θέτενε νὰ σᾶς δέσουνε; κί' ὡς πόσαις ὀργειαῖς τῆς θέτε ν' ἄναι;

ΛΟΓ. Οὐμενον· ἀλλὰ τριχείας καὶ δὴ ἔφην σαρδέλας βαρβαριστὶ καλουμένους.

ΞΕΝ. Κί' ἔλέτενε νὰ σᾶς φέρω σαοδέλαις, μόνε λέτεν τριχιαῖς; (καθ' ἑαυτὸν) κί' ἔν εἶν' κουζουλὸς ²⁾ τῶρη; νὰ χαρῶ τὴν τζάτζα μου γιὰ δέσιμο σᾶς ἔχω κί' ἔννοια σας.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ἄγαγε μοι καὶ σωλῆνα.

ΞΕΝ. Ἐν ἠφέρανε σήμερις σουλῆνες—χάβα-ρα ἔχουνε—θέτεν τα;

ΛΟΓ. Οὐχὶ ἀλλὰ καπνοσύριγγα...

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) συρίγγα ὑρεύει λογιώτατο, σφίξι ἔχει.

ΛΟΓ. Οὐκ ἀλλὰ τὸ νικοτιανάγωγον, εἰρηκα, ἀμφὶ τῇ χοάνη, καὶ τῇ νικοτιανοπήρᾳ.

ΑΝΑΤ. Σακὶν ³⁾ τζιμποῦκι τέλεις κί' ἐσύ; ζέρεμ τζιμποῦκί μου πολὺ κυττάζεις.

ΛΟΓ. Καὶ μάλα γε, καπνιστέον καὶ γάρ.

ΑΝΑΤ. Ἄϊ μπουταλᾶ ⁴⁾ ἄϊ!! καὶ δὲ λὲς τζιμποῦκι, μόνε ἀνακάτωσες οὔλα τὰ πράματα, σουλῆνες, μουλῆνες, συρίγγαις, μυρίγγαις; πολὺ σασκίνη ⁵⁾ ἄνθρωπο εἶσαι, νὰ μὲ συμπατήσης.

¹⁾ Τρελλαθήκετε. ²⁾ Τρελός. ³⁾ Μήπως ⁴⁾ Ἄνθητε. ⁵⁾ Ἥλιθιος.

ΚΥΠΡ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) φέρε κι' ἐμένα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πῶς τὸ λέσιν.

ΞΕΝ. Ἴντα λέσιν θέτενε κι' ἐσεῖς πάλι;

ΚΥΠΡ. Τὸ χαλλοῦμιν.

ΚΕΝ. Ἴντ' ἂν τοῦτο τὸ χαλλοῦμιν πάλι; πρώτη βολλὰ τ' ἀκούγω, νὰ χαρῶ τὸν πάη μου.

ΚΥΠΡ. Τὸ χαλλοῦμιν εἶν' τυρὶν ποῦ τρῶσιν τα (καθ' ἑαυτὸν) πίσσαν ν' ἄγη; — ἕνα κουφίνιν εἶχασιν στὸ παζάριν, καὶ πουλλάγασιν το.

ΞΕΝ. Ἐν τὸ ξέρω, κι' ἐν ἔγω, κι' ἐν τ' ἀκουσα ποτές μου. (καθ' ἑαυτὸν) καλὲ τοῦτοι τοῦ διὰβόντρου οἱ γυιοὶ νὰ μοῦ τὸν πιπιλήσουνε θένε τὸ νοῦ μου (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Χίος καὶ οἱ λοιποὶ

ΧΙΟΣ. Κι' ἐν τρῶμεν πλιά;

ΑΝΑΤ. καθ' ἑαυτὸν) νὰ τρῶμε, ἄμμα δικό μας παστουρμά ντὲν ἦρτε, νά, νά, μύρισε, — ἄλλα ἀλέμ. ¹⁾ ἔφκιασε.

ΞΕΝ. Ὅτοιμα νὰ σᾶς χαρῶ ὅλα.

ΑΛΒ. Πρετζέσι ὀρὲ Λοκάντα.

ΞΕΝ. Κι' ἐν ἀκούτεν ποῦ χτυπᾷ τὸ σκορδοστοῦμι στὰ μάτια τῶν ὀχτρῶ μας; ἐκεῖνο φτιά-νει, κι' εἶν' ὄτοιμο, (τὸ φέρει).

ΑΛΒ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον) χά, χά, χά, ὀρέ, ἀδαλέτι — πρὰ νὰ τὸ ζήσης ἐσὺ ὀρέ ἐσὺ — τώρα

¹⁾ Ἴσως.

ὄρε νὰ τὸ δίνης καὶ μπαχτζῆσι ¹⁾ (βάλλει τὸ χέρι εἰς τὸν κόλπον του καὶ ζητεῖ νὰ εὔρη χρήματα). τφοῦ, ἀλλὰ μπελιὰ βερσίν ²⁾ ὄρέ, νουκοῦ χόνδρο ³⁾ (δὲν εὐρίσκει χρήματα, πῶ στέκα—ἐσὺ ὄρέ ψύχα πρὰ νὰ λύνης τὸ κεμέρι ⁴⁾ (προσποιεῖται ὅτι θὰ λύση τὴν ζώνην του).

ΞΕΝ. Ἔννοια σας τώρη—ἀφῆτεν, κ' ὕστερις πλερώνετεν μιὰ κοπανιά.

ΧΙΟΣ. Τώρη πλιὰ νὰ ξεφαντώσουμε.

ΞΕΝ. (φέρει τὸν παστουρμαῶν) ὄριστε νὰ σᾶς χαρῶ μισὲ χαντζῆ, τὸν παστουρμαῶ σας, κατὰ πῶς τὸν θέτενε—ἔθὲ πολὺ λεμόνι—ἔφτιαξά σας πρᾶγμα, ποῦ νὰ τρωῖτεν, καὶ νὰ πιπιλιζετεν τὰ δάχτυλά σας.

ΑΝΑΤ. Ὠχ ὦχ ὦχ! ἄφεριμ ⁵⁾ μισὲ Μπαστιά, ἄφεριμ—παστουρμαῶ ἓνα χαζνέ ⁶⁾ ἀχρίζει—πίρ ὄλ ⁷⁾ (τρώγουν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ὁ Χῖος μεθύσας ἀτακτεῖ, συντριβεῖ τὰ ἐν τῇ τραπέζῃ, καὶ ζητεῖ ὄργανα μουσικά).

Χῖος καὶ οἱ λοιποὶ

ΧΙΟΣ. Βάρτε νὰ πγιοῦμε, διαβόντρου κουλ-λούκια—(πετᾶ ἓν ποτήριον).

¹⁾ Δῶρον. ²⁾ Ὁ Θεὸς κακὸν νὰ τῶ δώση. ³⁾ Δὲν εἶναι χρήματα. ⁴⁾ Ἐσχάτην ζώνην. ⁵⁾ Εὐγε. ⁶⁾ Θεσαυρόν. ⁷⁾ Εὐτύχει.

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) Χιώτη μέτυσε—νά...
τ'ζάκισε ποτῆρι—νά.

ΧΙΟΣ. Ὁχοῦ!!—(πετᾶ τὸ καλπάκι του)

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) μέτυσε ἅ τζανουμ—λό
για ντὲ τέλει—νά, πέταξε καλπάκι του· χιώτη
πριχοῦ νὰ πγῆ εἶναι κομάτι τρελό, ἄμμα ὄντας
μετύση κιόλας ἀρτίκ μπιτοῦν¹⁾ μπιτοῦν τρελό γέ-
νεται. . . .

ΧΙΟΣ. (ἀρπάζει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς
τοῦ Ἀνατολίτη, καὶ τὸ πετᾶ).

ΑΝΑΤ. Ἐἰ ὕστερα; δικό σου καλπάκι πέτα-
ξες, δικό μου σαρίκι²⁾ τί τέλεις ποῦ πετᾶς γιά,
δίπ τρελλὸ εἶσαι ζάβαλι. . . .

ΧΙΟΣ (ἀρπάζει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ
Πελοποννησίου ὁμοίως).

ΠΕΛ. Τήραξε κεῖ χάμω καμώματα τοῦ μαγ-
κοῦφι· πέταξε τὸ κεφαλογιουρι μου, καὶ τὸ συγ-
κύλισε, ὅσο ποῦ μοῦ τ' ὄχρισε . . . μπᾶ νὰ ρέψης
μουρλέ, μὲ τὰ καμώματά σου ἀλήθεια.

ΧΙΟΣ. (Ἀρπάζει τὴν σκούφια τοῦ λογιωτά-
του) καὶ τὴν βλέπει, στρέφων αὐτὴν πανταχόθεν·
(πρὸς τὸν λογιώτατον) ἔν πετᾶς κί ἐσὺ διαβόν-
τρου γυιὲ τὸ καλοῦπίσου π' οὔναι γιομάτο γάσσα;
οὔφου, οὔφου. . . . (τὴν πετᾶ).

ΛΟΓ. Τοῦ χάριν κακοήτως πράττεις; καὶ δὴ
τιμωρητέον σὲ κακοηθείας ἕνεκα.

ΧΙΟΣ Φέρτεν τώρη τὰ σιμάρματα—ὦφοῦ.

1) Ὅπως δι' ὄλου. 2) κάλυμμα.

ΑΝΑΤ. Τί τὰ πῆ σιμάρματα; — ἐσὺ τρελάτη-
κες ἄδαυ!

ΧΙΟΣ Βγιολλιά, διαβόντρου μισέ χαντζῆ, —
ώχου—βγιολλιά, λαγουτα, . . . (φωνάζει) ώχου
—καὶ φέρτεν τα γλίγωρις—ἤσκασα φέρτεν τα—
(συντρίθει ἄλλο ἐν ποτήριον),

ΑΝΑΤ. Ἐτοῦτος οὔλα τὰ τὰ τζακίσει ἀγάλια
ἀγάλια . . . ἐγὼ εἶπα . . . ἄτζανούμ, χιώτη τρελ-
λο εἶναι, μέτυσε κιόλας; ἀρτικ τίποτα ντέ τ' ἀφι-
κει σουφρά ἀπάνου, ἓνα ἓνα οὔλα τὰ τσακίσει.

ΞΕΝ. (πρὸς τὸν Χιον) μισέ μπουρλή!

ΧΙΟΣ Τί και;

ΞΕΝ. Ἐν εἶναι σιμάρματα.

ΧΙΟΣ Κι' ἀμέ διαβόντρου γυιέ; κι' ἐν ἔχει
πούπετις μαθές; κι' ἐν εἶν' καμιά, λύρα καμιά
σφυρίχτρα;

ΑΝΑΤ. Μπρέ καμπᾶ ζουρνᾶ ¹⁾ μπιλέμ ντέν
ἔχει.

ΞΕΝ. Ἐν εἶναι — ἐν εἶναι.

ΧΙΟΣ Παίζουμεν τὰ Κουτάλια, καὶ τραγου-
δοῦμεν κιόλας — (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) βρέ
διαβόντρου Μωραίτη, ἔλέτενε κάνα τραγουδι.

ΠΕΛ. (καθ' ἑαυτὸν) οὔ, νὰ χαθῆς ντέ μουρ-
λούλιακα—τί κακὸ ζακόνι ²⁾ ποῦ τ' ὄχουνε τοῦτ'
οἱ χιώτες! σὰ μεθύσουνε μουρλένουνται ἀπὸ μίας,
καὶ δὲ ξέρουνε τι κάμουνε—χάσου δὲ μουρλέ, κι'
ἀπ' ἀλήθεια!!!

ΧΙΟΣ (Κεντᾶ τὸν Πελοποννήσιον μὲ τὴν χεῖ-

¹⁾ Σάλπιγξ τῶν γύφτων. ²⁾ ἰδίωμα.

ρα του) και πήτεν τώρη, πήτεν, καλέ, πλιάέ να τραγοῦδι—(πετᾶ ἐν πιάτον, και φωνάζει ὠχοῦ!!!,

ΠΕΛ. Κόρακας ντέ μαγκοῦφη—μ' ἔσκιαζες με τὰ σκουζιματά σου—τί σκούζεις σὰ μουρλός, και με σπρώχνεις; (πρὸς τοὺς ἄλλους) νὰ ποῦμετε ὅλοι ἀπ' ὄνα τραγοῦδι, γιὰ νὰ γλυτώσουμ' ἀπ' αὐτουνοῦ τοῦ μουρλοῦ τὰ χέργια (πρὸς τὸν Χιον) ἀρχίνα ντέ! κόφ' τὸ σβέρκο σου!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Καθ' εἷς ἐξ αὐτῶν λέγει ἀπὸ ἐν τραγοῦδι κατὰ τὸ ἔθος τῆς πατρίδος του)

ΧΙΟΣ Καὶ λέτεν νὰ κάμω γὼ τὴν ἀρχή; ἄς πῶ πλιὰ ἕναν, μὰ θὰ πήτεν και σεῖς ὕστερις ἀπ' ὄνα (τραγωδεῖ).

Σ' ὄριον περιβολάκι με τ' ἄνθη στολισμένο, μιὰν ἀνοιξι διαδαίνω νὰ παρηγορηθῶ.

πρὸς τοὺς ἄλλους πιάντε τὸ ἴσο, διαβόντρου γυιοί, κάμτεν ἐσεῖς τὸ γάδαρο—ω, ω, ω.

ΟΛΟΙ Ω, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ.

ΧΙΟΣ ἐξακολουθεῖ

»νὰ ξεφαντώσ' ὁ νοῦς μου ἀπὲ τοῖς λογισμοῦς μου, ἠγιατὶ με βασανίζουν τὰ κάλλ' ὀποῦ θωρῶ.

ΟΛΟΙ Ω, ω, ω, ω.

ΧΙΟΣ και κάμτετὸνε καλὰ τὸ γάδαρο—ὦ, ὦ, ἐν ἤξέρετεν μαθὲς τὰ ψαρτικά, πα, βου, ζαζά, και ζᾶ νὰ γενῆτενε;—(ἐξακολουθεῖ)

θωρῶ μιὰν περιστέρα, κι' ἐπότιζεν τὰ δένδρη ἀπὲ τὸ κρυὸ νερὸ (ὠχοῦ τζατζα μου, κουζουλάθηκα).

ΟΛΟΙ ο, ο, ο, ο, ο, ο.

ΧΙΟΣ πῆτεν τώρη κι' ἄλλος — (πρὸς τὸν ἀνατολίτην) ἐλάστεν τώρη ἐσεῖς, μισὲ χαντζῆ, πῆτεν πλιὰ (μεγαλοφώνως) πῆτεν — πῆτεν —

ΑΝΑΤ. Σῶπα νὰ δγιούμε, αἶ δελι ζιρζόπ¹⁾ ντικό μου ἀράδα εἶναι; χᾶϊδε ἄς πῶ πγιά. (τραγουδεῖ)

τὲ ν' ἀρχινήσω ἄ δουδούμ²⁾
 νά σὲ παιέσω ἄ κουζούμ.³⁾
 ντουντούμ ὅσον κρατ' ὁ σεβτᾶς⁴⁾
 τὸ ντουλο σου μῆν τὸν ἰξεχνᾶς,

πρὸς τοὺς ἄλλους) τραβοῦδι, τραβοῦδι. Ἴστὲ αὐτὸ εἶναι — ντὲν εἶναι καλό; — ἠξέρω κι' ἄλλα ἀκόμα, ἄμμα φωνή μου πγιάστηκε — βῆχα ἔχω πολὺ — ἀπόψι οὐλη νύχτα γκούχου, γκούχου τὸ πῆγαινα — μεγάλος ἄστρος βγῆκε, ἐγὼ ἀκόμα ἔβηχα, κατόλου μάτιμου ντὲν ἐσφάλιξα — γιόξαμ⁵⁾ ἔλεα τραβούντια ὀποῦ οὐλοι ν' ἀπομείνετε ἰξεροὶ ἀπὲ τὸ μακάμι⁶⁾ Ἰλλεμ⁷⁾ ν' ἄναι νύχτα, καὶ ν' ἄχης φορτωμέναις ἓνα κατάρι⁸⁾ Καμήλαις ἀράδα, ἀράδα, κι' ἐσύ ἀπάνου 'ς τὸ γκαίντουρι νὰ τραβουδιζῆς καὶ νὰ παγαίνῆς — ὦχ — (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) εἶ, μῶραλη παραματευτῆ — τῶρα ντικό σου ἀράδα ἦρτε πὲς τὸ τῶρα.

1) Τρελλέ. 2) εἶδος ψιττακοῦ. 3) ἀρνίον μου. 4) ἔρω. 5) ἄλλως δέ. 6) μελωδία. 7) μάλιστα 8) σειρά.

ΠΕΛ. (τραγουδεῖ)

πέντε πό, μωρ' πέντε πό, πέντε ποντικοὶ γ' ρουατ ,
πέντε ποντικοὶ βαρβάτοι μου γαλάσαν τὸ κρεβάτι
κι' ἄλλοι τρεῖ, μωρ' κι' ἄλλοι τρεῖ, κι' ἄλλοι τρεῖς μο-
[νοχυσμένοι
μου τὸ σιάχναν οἱ καϊμένοι.

(πρὸς τὸν Κρηῖτα) ἔλα Κρητικέ, πέσε καὶ σὺ
τώρα ἕνα.

ΚΡΗΣ (τραγουδεῖ)

ἔπαρ' ἐσὺ τῆ λύρα σου, κι' ἐγὼ τὸν ταμπούρα μου,
ν' ἀκούσης ντὰ θεὸ νὰ σοῦ πῶ π' ὄχω μὲς τὴν καρ-
[διά μου.
ὄντας σὲ πρωταγάπησα ἦτανε ραμαζάνι,
κι' ἀκόλλησ' ἡ ἀγάπη μου σὰ μέλι στὸ σαγάνι.
ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι ποῦρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μοῦρι.

(πρὸς τοὺς ἄλλους) ν' ἄχα δά, δεδίμ¹) καὶ τῆ
λύρα μου ὀμάδι, διαλὲ τὸν ἕνα σας π' οὔθελε ν'
αὐγῆ μπροστάς μου.

ΑΛΒ. Πῶ νὰ τὸ λές, ὀρέ, κι' ἐγὼ ψύχα τρα-
γουδίαις (τραγουδεῖ)

τρία πουλάκιας κάθονται στὸ διάκο στὸ ταμπούργια
— τ' ὄνα τηράει τῆ Ρούμελη, γιοῦ — καὶ τ' ἄλλο τὸ
[Δερβένιας —
τὸ τρί, μωρέ, τὸ τρί, τὸ τρίτο τὸ καλῆτεραῖς οὔ —
μυργιολογᾷ καὶ λέει — ποῦ εἶσαι — γιοῦ — γιόνα,
[μωρὲ γιόνα —

(πρὸς τοὺς ἄλλους) πῶ, ν' ἄχες ὀρέ ψύχα καὶ τὸ
γιογκάρι νὰ τὸ βάργιες — πῶ νὰ τὸ λένε τὰ τὰ
τὰ κρικόνια²), νὰ τὸ τὸ γλέπης ὀρέ χαβά³).

ΚΥΠ. Σὰν τ' ἄπασιν ὄλοι, ἄς πῶ κι' ἐγώ,
(τραγουδεῖ)

1) Εἶπα. 2) οἱ ψυχοιοί. 3) ἦχον.

γιομίζω τὸ γαλλοῦνιν¹) μου καπνὸν ποῦ τὸ πουντζίν μου,
 πυρκολλῶ κι' ἀμάν ἀμάν, πυρκολλῶ κι' ἀφτένω το, λαμ-
 [πρόν²] ποῦ τὸ βλαντζίν³) μου,

— ἄχ μαργιῶλλισα!

ANAT. (φωνάζει, ντῖτῖτῖ, χάϊδε, χάϊδε —
 (καθ' ἑαυτὸν) χιώτη εἶπα μέτυσε, ἄμμα κι' ἐγὼ
 παρακάτου ντέν παγαίνω — μέτυσα ἄ τζανούμ
 — μέτυσα — ἄρτικ πολλὰ λόγια ντέ τέλει.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ἀνατολίτης καὶ ὁ Λογιώτατος ἔπειτα οἱ λοιποὶ

ANAT. (πρὸς τὸν Λογιώτατον σκεπτόμενον)
 ὀλάν λογιωτοτώτατε. — σιοῦ — ἐσένα λέω —
 μπὲ σασκίν σοφτὰ⁴) — λογιωτοτοτοτώτατε —
 ντέν ἀκούς; — τί συλλογιέσαι ὀλάν σάν ἀρμένη
 πετερά του πέτανε; ντέν τραβουδίξεις κι' ἐσύ;

ΛΟΓ. Οὐκ ἔμαθον ἄδειν, εἰ μὴ ὕμνος.

ANAT. Ἐσύ πές, καὶ πές ὕμνος — (πρὸς
 τοὺς ἄλλους) τζάνουμ σωπάτε τώρα — λογιώ-
 τατο ὕμνος τὰ πῆ ν' ἀκούσουμε — (πρὸς τὸν λο-
 γιώτατον) ντέ, νὰ ντιοῦμε — ἀρχίνισεν τέ!!

ΛΟΓ. (ἄδει μεγαλοφώνως) ΖΕΥ!!!

ANAT. Μὲ τρόμαξες, ἄδαμ...

ΛΟΓ. (ἐξακολουθεῖ)

Ζεῦ μακάρων καὶ ἀνθρώπων σὺ μόνε γονεῦ.

Ἔψιστε σταθμεῦ, καὶ διανομεῦ —

ANAT. (καθ' ἑαυτὸν ἐμπαίζων τὸν λογιώτα-

¹) Τζιμποῦκι. ²) φωτιάν ³) σηκότι. ⁴) τουρκοσχολα-
 στικέ.

τον) εὐ μακαρόνια εὐ, Ζεῦ μακαρόνια ζεῦ, τζά-
νουμ. ἐρίφι καρντιά μακαρόνια τέλει, ντε βαζζυ-
κεστίζει 1).

ΛΟΓ. (ἐξακολουθεῖ)

Ἐπίτριφον, ἐπίτριφον τοὺς σὲ κακαγοροῦντας.

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν λογιώτατον) τ' ὄσωσες; τοῦ-
το εἶναι ὕμνος, γιόξαμ ἔχει κι' ἄλλο ἀκόμα; ἀϊ,
κάχπ ὄγλου 2) ἀϊ—κι' ἐγὼ τάρεψα ὕμνος, κά-
μεάλο πρᾶμα εἶναι εἶπα—τοῦτο ἓνα ζεῦ μεάλο
μεάλο κόπτησε 3) τρούμαξα, ὕστερα ἀρτίκ εὐ, ζεῦ,
μακαρόνια εἶπες, στὰ ὕστερνὰ τρίψε καὶ κακὰ
εἶπες—ἄφεριμ—ταμάμ ὕμνος—καὶ τοῦ χρόνου
—(πέρνει ἐν κομμάτι μπουρέκι) ἔλα τώρα λογιώ-
τατε, ἀνοιξε τὸ ἰστόμα σου.

ΛΟΓ. Οὐ χωρεῖ τῷ στόματί μου.

ΑΝΑΤ. Ντέ, κωπόγλου, χωρεῖ, ντέ χωρεῖ,
ἐγὼ τὰ χῶσω—ἔ—ἀνοιξα ἰστόμα σου λέω.

ΛΟΓ. Ἴδου.

ΑΝΑΤ. Ἴντοῦ μιντοῦ ντέν ἔχει—κατάπτε το
—οὔλο μὲν βουκα ντέ.

ΛΟΓ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, καταπίω δέ, καὶ δὴ τί
ποιητέον; ἀνεκτέον τῶν πάντων.

ΧΙΟΣ Καλὲ σεῖς λογιώτατε, ποῦ ξέρετεν τὰ
λιανικά;

σέντε μέντε κουντουσέντε,
καὶ τῶν ἀλλωνῶν μισέντε

ξέρετεν ἴντα θὰ πῆ;

1) Τραβᾶ χέρι. 2) υἱὲ πόρνης. 3) ὀρμητικῶς ἐξῆλθεν, 'κόπη

ΛΟΓ. Οὔ.

ΧΙΟΣ Οὔσας, κί' ὁ μισέ Περῆς ἀντάμα· (πρὸς τοὺς ἄλλους) κί' ἐχορεύομεν ἅματις;

ΠΕΛ. Νὰ χορέψουμε.

ΑΝΑΤ. Ἄϊδε ντὲ σηκωτῆτε...

ὍΛΟΙ. Νὰ χορέψουμε... (χορεύουν).

ΧΙΟΣ. (φωνάζων) βάρτεν κρασί 'ς τὰ ποτήρια νὰ πγιούμενε. — (παίρνει ἓν ποτήριον) πρὸς τοὺς ἄλλους) πάρτεν κί' ἐσεῖς ἀπ' ὄνα — αἶ βίβα — 'ς τὴν ὑγιά μας καλὴ γιὰ — στὴν ὑγιά τῆς λευτεριάς.

ΟΛΟΙ (παίρνουν ἀπὸ ἓν ποτήριον) αἶ βίβα !!

ΑΝΑΤ. Σία λευτερία.

ΠΕΛ. Εἰς ὑγείαν τῆς, αἶ βίβα τῆς — γαιράμενοι.

ΟΛΟΙ. (κτυπῶντες τὰ ποτήρια) αἶ βίβα !!!

ΑΛΒ. Γιὰ τὸ λευτεριά ὀρέ, ζτροῦ, — ὀρέ ὀρέ ζτροῦ — (κτυπᾷ καὶ αὐτός.)

ΟΛΟΙ Αἶ βίβα !! (πίνουν).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ὁ Ἀνατολίτης, ὁ Λογιώτατος, καὶ ὁ Ξενοδόχος,
(οἱ δὲ ἄλλοι σιωποῦν καθήμενοι).

ΑΝΑΤ. (πρὸς τὸν λογιώτατον) ἐσὺ γιὰτὶ ντὲν ἐχόρεψες καλά;

ΛΟΓ. Οὐκ ἔμαθον ὀρχεῖσθαι.

ΑΝΑΤ. Μάτε τώρα —νά, σήκω ένα σου ποδάρι, χτύπα άλλο σου ποδάρι, γένηκε χορός, πάει λέοντας.

ΛΟΓ. Ἐα με — (πρὸς τὸν ξενοδόχον) ἄξον μοι νηφοκοκκόζωμον.

ΑΝΑΤ. Ντὲν τρέπεσαι ἐσύ κωντζά¹) μου λογιώτατο, νύφη τέλεις; ποῦ ν' αὔρουμε τώρα νύφη γιά; (πρὸς τὸν ξενοδόχον) ἔλα ἔλα, Μισέ Μπαστιά, λογιώτατο νύφη ὑρεύει.

ΞΕΝ. (πρὸς τὸν λογιώτατον) καλὲ σεῖς, ἐν ντρεπούστενε νὰ λέτεν πῶς θέτενε νύφη; καὶ ποῦ νὰ σᾶς τὴν εὔρουῦμεν τώρη;

ΛΟΓ. Οὐχί, ἀλλὰ νηφοκοκκόζωμον εἶρηκα.

ΑΝΑΤ. Ἐἴ, ἰστέ, νύφη κοκκόνα γιά; ἕνα ζουμι ἔχει παραπάνου.

ΛΟΓ. Οὐκ ἔγνωκας ἀγράμματε.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ γράμματα ντὲ ξέρω, ἀμμά, νύφη κοκκόνα ὑρεύεις, καλὴ ντουλειὰ ντὲν εἶναι — ἐτοῦτο καταλαβαίνω τί τὰ πῆ.

ΛΟΓ. ὦ ἀναλόγητε ἄνερ!!! καὶ δὴ ζωμόν, ἔφην, τοῦ κόκκου, ὃν ἡμεῖς οἱ βάρβαροι καφφέ καλεῖτε.

ΑΝΑΤ. καφφέ τέλεις;

ΛΟΓ. ἔγωγε.

ΑΝΑΤ. ἔγωγες νὰ γένης — καὶ ντὲ λὲς ἔτζι, μόνε λὲς νύφη, καὶ κοκκόνα; πολὺ σασκίني ἄνθρωπο εἶσαι ἀτζαίπικο²) μπουταλαῖ εἶσαι, νὰ μὴ σὲ κακοφαναῖ. ἐγὼ ἔτζι σασκίني ἄνθρωπο ντὲν

1) Μέγας. 2) Παράξενος.

εἶδα ἀκόμη. . . καρδιά του τέλει καφφέ, καὶ νὰ
 ὑρέυη κοκκίνα νύφη — ἀκόμα νὰ ὀγιούμε τί τὰ
 ὑρέψης λοῆς κοπῆς ἀνάποντα πράματα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

(ὁ Ἀνατολίτης καθ' ἑαυτὸν παρατηρῶν τοὺς
 ἄλλους).

ΑΝΑΤ. Ἔ!!!! Χιῶτη μέτυσε, κοιμᾶται,
 Μωραίτη λογαριάζει — Κυπριώτη συλλογιέται —
 Κρητικὸ τζιμποῦκι πίνει — Δογιώτατο γράφει
 — ἄμμα Ἀρβανίτη δουλιὰ καλὰ ντέν παγαίνει
 — νά, νά — γούρλωσε μάτια του, τρίζει δόντια
 του, στρίβει μουστάκι του — ἄλλα ἀλέμ καυγκᾶ
 τὰ κοπαρδίσει¹), γιατί κουρουλδήστηκε²) — πο-
 λὺ φοβοῦμαι, Ἀρβανίτη καυγκατζῆ³) ἄνθρωπο
 εἶναι — τὸ ἄ!!!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ἀλβανός, Κρής, καὶ ὁ Ἀνατολίτης.

(Ὁ Ἀλβανὸς μεθυσμένος μαλώνει μὲ τὸν Κρη-
 τικόν, πυροβολεῖ μὲ τὴν πιστόλαν, καὶ τὸν πλε-
 γώνει πολλὰ ἐλαφρὰ εἰς τὸν βραχίονα).

ΑΛΒ. Ὅρε Κρητικά, ὄρε — πρᾶ — ἐσὺ ἐσὺ
 ὄρε Κρητικά! — πῶ τὸ γουρουνίζεις ἐσὺ ἐμένα
 ὄρε τὸ πα, πα, πα, τὸ παλουκάρι;

¹) ἐκᾶξει. ²) Προητοιμάσθη. ³) φίλερις.

ΚΡΗΣ Δὲν κατέχω ἐτζὰ πρᾶμα, μηδὲ κατέχωσε πούρι, θιός κ' ἡ ψυχή μου.

ΑΛΒ. Πῶς ὀρέ νὰ τὸ λές ἔτζι ἐσὺ ὀρέ ἐσύ, πούρτες ὀρέ ἐγὼ στὸ-στὸ-στὸ Κρήτη ὀρέ; κι' ἔριχνες ἐγὼ ὀρέ ἐγὼ τὸ-τὸ-τὸ τουφέκιας σὰ-σὰ-σὰν τὸ βροχάδες; . . .

ΚΡΗΣ Εἶπα σοῦ το δά μαθές, δὲ σὲ κατέχω δεδίμ, διάλλε τὰ πάσπαλα¹⁾ ποῦ θὰ θέσω στὸν ἄδη.

ΑΛΒ. Πρά, πῶς τὸ κάνεις ἔτζι ὀρέ ποῦ δὲν τὸ γουρουνίζεις; πῶ σὲ γουρουνίζω ἐγὼ. . .

ΚΡΗΣ κατέχω δὰ σὲ δεδίμ, τῶρα, π' οὔρ-θες κι' ἔφαγες τὰ κουράδια²⁾ μας.

ΑΛΒ. (μὲ θυμὸν) τφοῦ, ἀλὰ μπελιάβερσιν³⁾ ποιός ὀρέ νὰ τρῶς κουράδιας;

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) ἔ! — καυγκᾶ τῶρα σὰ μόσκο τὰ μυρίσει.

ΚΡΗΣ Καί γιάντα δὰ δεδίμ, φόματ' ἄνα. δὰ ποῦ δὲν ἀφήκατε κουράδια στὴν Κρήτη;

ΑΛΒ. "Αἶδε νὰ χάνεσαι, πίθε μούτη. (τρίζων τοὺς ὀδόντας) ποιός ὀρέ τ' ἔφαγες κουράδιας;

ΚΡΗΣ Ἐσὺ δὰ, μαθές κι' οἱ συντρόφοι σου, δεδίμ κιὰ ὀλιᾶς.

ΑΛΒ. (τὸν πτύει) τφοῦ, τεταχῆνε. ⁴⁾

ΚΡΗΣ (τὸν πτύει) τφοῦ. . .

ΑΛΒ. (τὸν πτύει) τφοῦ, καί σὺ μούτη — εὐγάζων τὴν πιστόλαν) νὰ ὀρέ ποιός νὰ τρῶς κουράδιας — (πυροβολεῖ, καὶ φεύγει).

¹⁾ Κόνιν τῶν λειψάνων. ²⁾ πρόβατα ἢ κοπάδια. ³⁾ κακὸν νὰ τὸν δώσῃ ὁ θεός. ⁴⁾ στὸν διάβολον.

ΚΡΗΣ ὦ, ὦ, ὦ· διάλε τζ' ἀποθαμμένοι σου
καὶ τζ' ἀπομεινάροι σου, μ' ἐσκότωσες ἐδᾶ.

ΑΝΑΤ. Δὲν εἶπα ἐγώ; Ἰστέ. Ἀρβανίτη χου-
νέρι ¹⁾ τοῦ ἔκαμε, (τρέχει πρὸς τὸν Κρῆτα), ποῦ
χτύπησε; Ἰστέκα, Ἰστέκα, (βλέπει τὴν πληγὴν)
ἔ! — ζαράρι ²⁾ ντέν ἔχει, τίποτα — μὴ φοβᾶσαι
σῆκω, σῆκω (τὸν σηκώνει ὀλίγον).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(ὁ Ξενοδόχος ἀκούσας τὸν κρότον τοῦ πιστολίου,
τρέχει φωνάζων καὶ ὀδυρόμενος).

ΞΕΝ. Οὐγοῦ, οὐγοῦ, οὐγοῦ — οὐγοῦ δια-
βόντρου γυιοὶ — ἀλοὶ, ἀλοὶ, ἀλοὶ μου τοῦ κα-
κόςορτου, ἴντ' ἄν' τοῦτο π' οὐπαθα — ἀλοὶ —
(πρὸς τὸν Χίον κοιμώμενον). Καλὲ σεῖς, μισέ
Μ πουρλῆ, κοιμοῦστεν καλέ;

ΧΙΟΣ Ἰντα πάθετέν;

ΞΕΝ. Φονικὸ διαβόντρου γυιέ, φονικὸ — κι'
ἔ ξυπνᾶτεν πλιᾶ;

ΧΙΟΣ Καὶ ποῦντο ἀμάτις τὸ χειμονικό;

ΞΕΝ. καλὲ διαβόντρου κουλούκι, ἐγὼ λέγω
σας φονικό, κι' ἐσεῖς ὄνειρευγοῦστεν χειμονικό;
ἐν ξυπνᾶτεν τώρη νὰ δγῆτεν τὰ αἵματα;

ΧΙΟΣ Πιταοῦ κι' ἤγλεπά το στ' τ' ὄνειρό μου
— καὶ ποιός νὰ σᾶς χαρῶ ἤκαμέν το;

ΑΝΑΤ. Ἀρβανίτη χτύπησε Κηρτικό;

ΧΙΟΣ Καὶ π' οὔντος τώρη Ἀρβανίτης;

ΑΝΑΤ. Ἐφυγε — χοῦ — ἄν τὸ π. λάσης.

¹⁾ Προτέρημα. ²⁾ βλάβην.

ΧΙΟΣ Ούγοῦ, οὔγοῦ, Ἴντα δουλειὰς π' οὐ-
πάθαμεν. Ἴντα νὰ τὸν κάμωμεν τώρη τὸν Κρητικόν;
ΚΥΠΡ. Νὰ τὸ γιατρέψουμε.

ΧΙΟΣ Καὶ ποιὸς νὰ τὸ νὲ γιατρέψη, νὰ σὰς
χαρῶ;

ΚΥΠΡ. Ἐγὼ τὸ γιατρεύω — φέρτε ξύδι,
λάδι, ρακὶν στουπὶν, μαστίχιν, καὶ ἓνα σαχά-
νιν, ἄψετε καὶ λαμπρὸν στὴ φουκοῦν νὰ τὸ κά-
μω μεχλάριν ¹⁾ νὰ τ' ἀλλείψω τὸ γιαρὰν του.

ΧΙΟΣ (πρὸς τὸν ξενοδόχον) μισὲ Μπαστιᾶ!
ἀκούσετεν τα; φέρτεν τα...

ΞΕΝ. Ὅχωνοὺς φέρνω σὰς τα· μὰ ἔν κάμνει,
νὰ σὰς χαρῶ, ν' ἄναι δῶ ὁ Κρητικὸς: — νὰ τὸν
σηκώσομεν' ἀπ' ἐδῶ (φεύγει).

ΚΡΗΣ Δὲν μπορῶ κιὰ ὀλιᾶς νὰ πουρήσω ²⁾
θιὸς κ' ἡ ψυχή μου.

ΚΥΠΡ. σὲ καθαλλάμε στὸν ἄππαρο ³⁾.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ Ξενοδόχος εἰσέρχεται ἔντρομος, καὶ εἰδοποιεῖ
τοὺς ἄλλους, ὅτι ἔφθασεν ἡ ἀστυνομία).

ΞΕΝ. Καλὲ σεῖς, καλὲ σεῖς — οὔγοῦ — πλά-
κωσεν ἡ ἀστυνομία, πλάκωσε· νὰ — ἔρχεται —
ἔρχεται — ἄλοι μου ἄλοι, ἄλοι!! — Ἴντα νὰ κά-
μω τώρη; — ἤσθησα πλὴν ὁ κακόσορτος — ἤσ-
θησα.

¹⁾ Ἀλοιφήν. ²⁾ νὰ εὔγω ἔξω. ³⁾ ἄλογον.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ ἀστυνόμος συνωδευμένος μετὰ τῶν στρατιω-
τῶν εισέρχεται καὶ ἐξετάζει).

Ἄστυνόμος, Ξενωδόχος, καὶ ὁ Κρής,

ΑΣΤ. Φέρμα ¹⁾ γιαμὰ — μὴ φύγη κανεῖς —
εἶστε οὔλοι ἀδιλίτο κριμινάλε ²⁾. (πρὸς τοὺς στρα-
τιώτας) Μουρέ Γεράσιμε, Ἀντζουλή, Διονύσιο !!
— βάλτε τζη οὔλους ἐτούτους ἀπάρτε ³⁾ νὰ τζῆ
ἐζαμινάρω ⁴⁾ σεπαραταμέντε ⁵⁾ (πρὸς τὸν ξενο-
δόχον) ποῦ εἶναι γιαμὰ ἐκειὸς ὁ λαβωμένος ;

ΞΕΝ. (τρέμων) ὀρίστε ἐδῶ — . . , (δεικνύει
τὸν Κρήτα).

ΑΣΤ. (ἐξετάζει τὸν Κρήτα) Πινομή σου μουρέ ;

ΚΡΗΣ. ὦ πονεῖμε, ναίσκε, δεδίμ, πονεῖμε.

ΑΣΤ. Πινομή σου, μουρέ ; τ' ὄνομά σου,
διάολλε ;

ΚΡΗΣ. Μανολιὸς Δασκαλάκης.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦθε εἶσαι γιαμὰ ;

ΚΡΗΣ. ἀπὲ τῆ Γκύσαμο.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦ στὸ διάολλο εἶν' αὐτὸ τὸ Κύ-
σαμο ;

ΚΡΗΣ. Ἐπα δᾶ — σὴν Κρήτη.

¹⁾ Στῆτε. ²⁾ Ἐγκληματῆται ³⁾ Κατὰ μέρος ⁴⁾ Ἐξετάσω,
⁵⁾ Ἐν μέρει.

ΑΣΤ. Καί δέ λές π' οὔσαι Κρητικός, ν' ἄμπ' ὁ διάολλος μέσα σου; καί ποιός μουρέ, ποιός σέ χτύπησε;

ΚΡΗΣ. Ἐνας λιάπης.

ΑΣΤ. Καί π' οὖν' ἐκελός ὁ λιάπης;

ΚΡΗΣ. δέν τόν κατέχω τὸ σκυλάπιστο, πούρησε.

ΑΣΤ. Καί ποῦ μουρέ, ποῦ σέ βάρεσε;

ΚΡΗΣ. Στὴ χέρα δεδίμ, ὦ — φέρτε με δά τὸν ξαγορευτή¹⁾ νά με ξαγορέψη²⁾ νά ξεμυστέψω³⁾.

ΑΣΤ. Καί πῶς σέ βάρεσε μουρέ; ἀ κάζο πενσάτο;⁴⁾

ΚΡΗΣ. Δέν κατέχω φράγκικα.

ΑΣΤ. Μουρέ ἀ κάζο πενσάτο;

ΚΡΗΣ. Εἶπα σοῦ το δέν κατέχω ντὰ μοῦ λές θιός...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ὁ Ἀστυνόμος καθ' ἑαυτὸν).

ΑΣΤ. Λ' ἀφάρ ζε σέριο⁵⁾, καί δέν μπορῶ νά τζῆ ἐξαμινάρω ἐζαταμέντε⁶⁾ — μὰ τάντο μπάστα⁷⁾ — τζῆ ἔβανα οὔλους ἀ πάρτε, καί θὰ κάμω τζῆ ἐζάμιναις σεριαμέντε⁸⁾, ὡς πού ν' αὔρω τὴν γκάουζα⁹⁾, καί νά μάθω καλά, ἂν ἦναι κάζο πενσάτο, ἐποί νά τζῆ ἀκουζάρω¹⁰⁾ στὴ Διοίκησι, καί

1) Πνευματικόν. 2) Ἐξομολόγησι. 3) Νά γλυτώσω. 4) Ἐκ προμελέτης. 5) Ἡ ὑπόθεσις. εἶναι σοβαρά. 6) Μὲ ἀκρίθειαν. 7) Τόσον ἀρκεῖ. 8) Ἐμβριθῶς. 9) Κατηγορίαν. 10) Καταμηνύσω.

νά κάμω τὰ ἄττα¹⁾ μου κόμε σι ντέβε²⁾, κατὰ πῶς μου μεριτάρει³⁾ στὸ ὄφφίτζιό⁴⁾ μου — ., καὶ δὲν μπορῶ ν' κάμ' ἄλλιῶς, γιατί θὰ δισπρετζάρω⁵⁾ τὸ ὄνоре⁶⁾ μου (προβαίνει ἐμπρός).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος, ὁ Ἀνατολίτης, καὶ οἱ στρατιῶται.

ΑΣΤ. Π' οὔναι, μουρέ, ἐκεῖος ὁ λιάπης;

ΑΝΑΤ. Λάπη ποιὸ εἶναι; σακὶν⁷⁾ Λάπη Ἀρβανίτη εἶναι; ἐκεῖνο ὑρεύεις; πάει — χου — π' οὔντο τώρα Ἀρβανίτη; — ἄν τὸ πιάσης...

ΑΣΤ. (πρὸς τὸν Ἀνατολίτην) Ἔλα δῶ ἐσὺ γιαμὰ —.

ΑΝΑΤ. Ἰστέ, ἦρτα — τί τέλεις ἐμένα;

ΑΣΤ. Πινομήσου.

ΑΝΑΤ. Τί τὰ πῆ πινομή σου;

ΑΣΤ. Τ' ὄνομά σου μουρέ;

ΑΝΑΤ. Ἄ — ὄνομά μου; ὄνομά μου, Χατζῆ Σάββα ντοῦλό σας.

ΑΣΤ. Ἡ πατρίδα σου;

ΑΝΑΤ. Πατέρα μου; πατέρα μου Χατζῆ Μουράτη λέανε — ἐκεῖνο πέτανε, τί τὸ τέλεις τώρα;

ΑΣΤ. Ὅχι, μουρέ, ὁ τόπος σου;

ΑΝΑΤ. Ἄ, βιλαέτι μου; βιλαέτι μου, Κατσερι εἶναι.

ΑΣΤ. Καὶ π' οὔν' αὐτὸ τὸ Κατσερι;

¹⁾ Πράξεις. ²⁾ Ὡς πρέπει ³⁾ Ἀνήκει. ⁴⁾ Ἀξίωμα
⁵⁾ Καταφρονῶ. ⁶⁾ Ὑπόληψιν ⁷⁾ Μήπως.

ΑΝΑΤ. Ἄϊ Βασίλη τόπο εἶναι, Γκαισαρείας, Γκαπαδοκίας, ντέ ξέρεις ἐσύ;

ΑΣΤ. Κ' εἶσαι γιαμὰ ἀπ' τ' ἄϊ Βασιλεῖοῦ τὸν τόπο; για δ' αὐτο εἶσαι καὶ χαντζῆς, — ν' ἄμπ' ὁ διάολλος μέσ' τὴν καθούκα¹⁾ σου — καὶ πές μου μουρέ ἐσύ, πῶς ἐγίνηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ;

ΑΝΑΤ. Νά; ἰστέ, τρώγανε, πίνανε, — Ἄρβανίτη μέτυσε, φορτώτηκε Κρητικὸ εἶπε Ἄρβανίτη (ντρέπουμε νὰ πῶ, τιμὴ στὰ μούτζουνά σου) κουράδια, εἶπε Ἄρβανίτη εἶπε, νὰ φᾶς ἐσύ, σάνκιμ.²⁾ Κρητικὸ νὰ φάη, κατάλαβες; — κουράδια μουράδια λέοντας, καυγκαλαστίσανε, — καυγκαλαστίσανε, Ἄρβανίτη τράβηξε πιστόλα μάνι — μάνι ἔσφιξε Κρητικὸ ἀπάνου, γιαραλάδισε²⁾ κομματάκι χέρι του — οὔλο οὔλο καυγκᾶ Ἰστέ, αὐτὸ εἶναι . .

ΑΣΤ. Νὰ μὲ πάρουν οἱ διάολλοι κι' ἂν κατάλαβα τίποτ'ζι. — (πρὸς τὸν Ἀνατολίτην) καὶ πῶς μουρέ, καὶ πῶς; μπᾶ κ' ἦτανε ἀ κᾶζο πενσάτο;

ΑΝΑΤ. Ἄρτικ πινσάτο, μινσάτο, ἐγὼ ντέ ξέρω. Ἄρβανίτη χτύπησε Κρητικὸ, βέσσελάμ.

ΑΣΤ. (μὲ θυμὸν), Καὶ μίλλειε μουρέ ῥωμαῖκα, παλιότουρκα!!!

ΑΝΑΤ. Ἐἶ — ἐσύ γιατὶ μιλάς φираγκικα για; σάντο μάντο, φόρτο φοῦρτο; ἰξέρω ἐγὼ φираγκικα; ἐγὼ ῥωμαῖκα λέω, δὲν καταλαβαίνεις, ἐγὼ

1) Πίλον τῆς κεφαλῆς 2) Τάχα.

φιράγκικα ντέ ξέρω, πῶς νά γένη γιά; τί νά γένη ἂ τζανούμ — ἐσύ εὔρε τὸ κολάι¹⁾ τοῦ πγιά, νά καταλάβῃς — ἐγὼ σάστησα κι' ἀπόμεινα — ἄλλο τίποτα ἐγὼ ντέ ξέρω.

ΑΣΤ. Πές μου μουρέ καλὰ τὴν ἐζάμινα²⁾ σου, γιὰτὶ κακόροικε, θὰ πᾶς ἂ ρέστο.³⁾

ΑΝΑΤ. Ἄν μπορῆς, κατάλαβε τώρα. (πρὸς τὸν ἀστυνόμον) ἄνταμ — ἐγὼ σὲ εἶπα — ζάμινα μάμινα, ρέστο μέστο, φόρτο φοῦρτο, σάντο μάντο, κουκούτζι⁴⁾ ντέν καταλαβαίνω τί τὰ πῆ — οὔλο οὔλο καυγκᾶ τί ἦτανε, εἶπα — πάει λέοντας — ἄκουσες τώρα; Ἰστὲ ρωμαϊκα τὸ εἶπα ἀρτίκ, καὶ τώρα ντέν κατάλαβες, ποτέ σου ντέ τὰ καταλάβῃς...

ΑΣΤ. (μὲ θυμὸν) ἂ ρέστο κανάγια, ἂ ρέστο, — (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτετον αὐτόνε ἂ ρέστο — (τὸν κρατοῦν οἱ στρατιῶται).

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα νά ντιγοῦμε — τί τὰ πῆ ἀρέστο;

ΑΣΤ. Στὴ φυλακὴ θὰ πᾶς.

ΑΝΑΤ. Χάψι:

ΣΤΡ. Ναί.

ΑΝΑΤ. Ἐϊ, ὕστερα; ἐγὼ τί ἔκαμα, ἄνταμ, νά πάγω χάψι; ἐγὼ ντέν χτύπησα Κηρτικό, ἐγὼ πιστόλα μιστόλα ντέν ἔχω, ἐγὼ ντουλειά μου κύτταζα, τζουμποῦσι ἔκαμνα — νά, πγιάσαι ἀρβανίτη, κρέμαστο μπιλέμ, ὄχι θάνεις ἐμένα χάψι — ταμάμ...

1) Εὐτολίμαν. 2) Ἐξέτασιν. 3) Φυλακὴν. 4) Ἄντι τοῦ τελείως.

ΑΣΤ. Ἐσὺ θὰ πᾶς ἀρέστο γιαγουρτοβαφτισμένη, παλιότουρκα.

ΑΝΑΤ. Ταμάμ ἀστρονόμο — ἄφεριμ — βρίζει κιόλας — ἐγὼ τοῦρκο ντέν εἶμαι· χριστιανὸ ὀρθόδοξο εἶμαι — χατζῆ ἄνθρωπο εἶμαι — Ἰψέματα ποτές μου ντέ λέω — χιτζ ποτές ἄνθρωπο βαφτίζουνε μὲ γιαγουρτι; τόσω χρονῶ γένηκα, ἀκόμα ντέν ἄκουσα ποῦ βαφτίζουνε μὲ γιαγουρτι — αἶδε νὰ ντιγούμε τί τὰ πῆς ἀκόμα — ἀγάγια, ἀγάγια τὰ πῆς αὔριο μὲ μποζά¹⁾ βαφτίζουνε.

ἌΣΤ. (μὲ θυμὸν) ἄ ρέστο, ἄ ρέστο. . .

ΣΤΡ. (τὸν παίρνουν).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ἌΣΤ. (πρὸς τὸν ἀστυνόμου ἐξετάζει τὸν Λογιώτατον).

Ἄστυνόμος, Λογιώτατος, Γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας, στρατιῶται.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) φέρτε μου μουρὲ ἐκλιόνε μὲ τὴν σκούφια· — (τὸν φέρνουν) (πρὸς τὸν Λογιώτατον) πινομή σου;

ΛΟΓ. Ἐπώνυμον μὲν φέρω Κωνωπίδης, κέκλημαι δὲ Κλειτομένης.

ΑΣΤ. Ὅρσαι ὀνόματα. . . καὶ ποῦ νὰ θυμᾶται κανεὶς, καλότυχε, τέττοια ὀνόματα ποῦ βγάλανε τώρα. . . (πρὸς τὸν λογιώτατον) καὶ ποῦθε εἶσαι γιαμά;

¹⁾ Εἶδος ποτοῦ ὀξέως κατασκευαζομένου ἀπὸ κεγγρί.

ΛΟΓ. Κῶος.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦ στὸ διάβολο εἶν' αὐτὸ τὸ Κῶος;

ΛΟΓ. Τὸ Τουρκιστὶ Στὰν κιοὶ λεγόμενον.

ΑΣΤ. Καὶ πές δὰ π' οὐς' ἀπὲ τὴν Κῶ, ξαφνικὸ νὰ σ' οὔρηθῃ... καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΛΟΓ. Τέχνην μὲν οὐδαμῶς, ἐπιστήμων δὲ μάλα.

ΑΣΤ. Ἄς ᾔην κ' ἐπιστήμη, μπᾶ κ' εἶσαι γιατρός;

ΛΟΓ. Οὐμμενον, ἀλλὰ ρήτωρ, Λογικὸς, Γραμματικὸς Μαθηματικὸς, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ...

ΑΣΤ. Μῶρ' μπᾶ κ' εἶσαι Λογιώτατος;

ΛΟΓ. Ναὶ μὴν... καὶ ἐκ τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων ἐνδοξοτέρων λογίων.

ΑΣΤ. Μουρὲ γιὰ σου Λογιώτατε!!! καὶ πές μου δὰ γιὰμὰ ἐσύ ποῦ ξέρεις τζῆ ἑλληνικούραις, πῶς ἐγένηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικῆ;

ΛΟΓ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, εἶπω δέ — ἐτύγχανον τήμερον πεινῶν τὴν ἐσχάτην πείναν· καὶ δὴ ἔδοξε μοι πορευθῆναι ἐν τῷ ἐδωδιμολεσχοικητηρίῳ, καὶ κορεσθῆναι — ἀπελθὼν οὖν, εὔρον καὶ συνδαιτυμόνας πλείστους αὐτόθι συνευωχυμένους — καὶ δὴ τοίνυν δέδοχεν αὐτοῖς τὴν ἐφημερίδα ἀναγνοῦσιν, εὐθυμητέον εἶναι τὴν τῆς Ἑλλάδος παλιγγενεσίαν. — τοιγαροῦν ἐσθιόντων, πινόντων, ἀδόντων, ὑμνούντων, καὶ ὀρχομενοεμφρανομένων,

ΓΡΑΜ. Ἐπύκνωσες, λογιώτατε, τὴν ἀτροσφαῖραν ἀπὸ γενικᾶς ἀπολύτους.

ΛΟΓ. Ἄφνω ὁ Ἄλθανὸς μετὰ τοῦ Κρητὸς ἐμαχεσάτην.

ΓΡΑΜ. Νὰ δὰ κ' ἓνας δυϊκὸς ἀριθμὸς !!

ΑΣΤ. Νὰ, ν' ἄμπ' ὁ Διάολλος μὲς' τζῆ ἐλληνικούραις σου, παλιολογιώτατε — ἀνάθεμα κι' ἂν κατάλαβα τί μοῦ λές, μὰ τὴν πίστι μου — (πρὸς τὸν Γραμματέα) γράφε τα ἐσὺ μουρὲ καλὰ ἐτοῦτα οὔλα ποῦ λέγει, κακόρικε, γιατί θὰ τὰ στείλουμε σ' τὴν Ἀκαδέμια τζῆ Μπάτοβας νὰ μᾶς τὰ ξηγήσουνε οἱ προφессόροι, μὰ τζ' ἄγιους πάντες. — (πρὸς τὸν Λογιώτατον) καὶ λέγε δὰ, λέγε, συφορὰ στὴν καλλαμάρα σου.

ΛΟΓ. »Καὶ δὴ ὁ μὲν Κρής τοὺς ὄϊας, Κουράδικα, καλῶν, ὁ δ' Ἄλθανὸς τοῦμπαλιν τὸ σκῶρ ἐνενοοίει, ἀναστὰς ὁ Ἄλθανὸς, κάκτανε τὸν Κρήτα.

ΓΡΑΜ. Ἐσολοίκισες.

ΛΟΓ. (πρὸς τὸν Γραμματέα) τί δὴ καινὸν ἢ ξένον εἶγε σεσολοίκηκα; καὶ γὰρ καὶ Δημοσθένης, ἄλλοι τε πολλοὶ ξυγγραφεῖς ἔστιν ὅτε τῷ σολοικισμῷ χρῶνται ¹⁾ εὐφραδείας χάριν.

ΑΣΤ. (πρὸς τὸν Γραμ.) κι' ἄφ τονε τὸ χριστιανὸ νὰ πῆ γιαμὰ τὴν ἐζάμινά του — λέγε συφορέλια σου, λέγε.

ΛΟΓ. «Καὶ δὴ σοῦ μὲν ἐξετάζοντος μαθεῖν τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ σοι ταῦτα πάντα ἀληθῶς φράζω, ἵνα ποιήσης ὃ βούλεσαι.

¹⁾ Πολλοὶ τῶν τοιούτων λογιωτάτων ἀπαντῶντες ἐπίστευον περίοδόν τινα συγγραφῆως δυσνόητον, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι τὸ πνεῦμα τῆς περιόδου ἀποδίδουν ὅτι ὁ συγγραφεὺς σολοικίζει.

ΓΡΑΜ. Ἐβαρβάρισες.

ΑΣΤ. Καὶ δὲν κατάλαβες ἂν ἦτανε κάζο πεν-
σάτο ;

ΛΟΓ. Οὐκ οἶδα τὴν τῶν Ἰταλῶν διάλεκτον
— τοῦτο δὴ μόνον γινώσκω, ὅτι ἡ λέξις *Κουρά-*
δια παράγεται ἐκ τοῦ *κείρω*, *καρῶ*, *κέκαρκα*, *κέ-*
καρμαι ὁ μέσος παρακείμενος, γίνεται *καρμάδιον*,
καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε ψιλὸν γίνεται *κερμάδιον*·
προσθέσει δὲ τοῦ ἰῶτα, *κειρμάδιον*, καὶ ἀφαιρέσει
τοῦ μ, *κειράδιον*, τροπῇ δὲ τοῦ ε, εἰς ο, καὶ τοῦ
ι, εἰς υ ψιλὸν, γίνεται *κουράδιον*, δι' οὗ οἱ Κρη-
τες καλοῦσι τὰ πρόβατα, ἢ τὰς ἀγέλας, ἐκ τοῦ
κείρεσθαι αὐτὰ παραγομένης τῆς λέξεως. — καὶ
δὴ ἔγνωσ νυνί ;

ΑΣΤ. Μουρ' ἐγὼ δὲ σ' ἄρωτῶ τὴ Γραμμά-
τικα καὶ μὲ λὲς τζῆ ἄοριστους, τζῆ περσυντέλι-
κους, καὶ οὐλα τὰ τέμπα ¹). . . ᾧ συφορά μου !
σ' ἄρωτῶ νὰ μὲ πῆς, ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο ὁ
λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ — ὀρίστε τώρα τί νὰ βγά-
λω ἀπὲ τούτην τὴν ἐζάμινα, μηδὲ τὸ ἐψιλὸ σου
κατάλαβα, μηδὲ τὸ ὑψιλὸ σου· (πρὸς τὸν χορὸν)
αὐτὸς μάτια μου εἶν' ἀπ' ἐκειοὺς τζῆ λογιωτάτους
ποῦ ξηγοῦνε τζῆ μνηαῖοι καὶ τζῆ ψαρμοὶ τοῦ
Δαθί, κί' ὁποῦ ξέρουνε πότες εἶναι τζῆ ἄγριας Ἄ-
γκατας, κί' τ' αἰ κούκου, καὶ δὲ γλέπεις ἄλλο σὲ
δ' αὐτούς, μόνε μιὰ καλαμάρρα σὰν πλιθάρι, καὶ
μιὰ πένα σὰν ντούμπανο, καὶ τ' εἶν' αὐτός ; Λο-
γιώτατος — ᾧ ντζόγια μου !!! γιατί ξέρει για-

¹ Τοῦς χρόνους.

μὰ νὰ ξηγάῃ τζῆ συναξαριστάδες—ναί, ναί, στή μπίστι μου δὲ σᾶς μπαρτζολετάρω ¹⁾ (πρὸς τὸν Λογιώτατον) καὶ πές μου δὰ ποῦ νὰ κάτζουν οὔλοι οἱ διαόλλοι σ' τῆ σκούφγια σου—ἦτανε κάζο πενσάτο ; (εὐθύς πρὸς τὸν Γραμματέα) ξήγα το σὺ μουρὲ διάολλε, ῥωμάϊκα νὰ τὸ καταλάβῃ

ΓΡ. Ἐκ προμελέτης.

ΑΣΤ. Κι' ἀμὰ γιὰ νὰ ξέρῃ κανεὶς ἐτοῦταις οὔλαις τζῆ λέξαις, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκεῖνὸ τὸ μεγάλο βοκαβολλάριο ²⁾ τζῆ Κρούσκας, ὁποῦ εἶναι σὰ μὲν κασσέλλα, καὶ νὰ προβατῆ μέσ' τζῆ πιάτζαις τζῆ Ἑλλάδας ν' ἄχῃ κ' ἕνα βαστάζο κοντὰ, γιὰ νὰ ξηγάῃ οὔλα ἐτοῦτα τὰ τέρμινα ³⁾—πρὸς τὸν Λογιώτατον) ἐκατάλαβες τῶρα, μουρὲ διαόλλου σκολλάρο ⁴⁾, τί θὰ πῆ κάζο πενσάτο ;

ΛΟΓ. Νῦν ἔγνων ἐξεικασάμενος ἐκ τῆς λέξεως τὸ πρᾶγμα—καὶ δὴ σε πληροφορῶ, ὅτι οὐκ ἦν ἐκ προμελέτης τὸ ὄραμα, αἰφνίδιον δὲ μᾶλλον, καὶ πείσθητι τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ἌΣΤ. Ἄ ρέστο καὶ σὺ μπιρμπάντε, ποῦ μᾶς ἐσεκάρισες ⁵⁾ μὲ τζῆ μετοχαῖς σου, καὶ μὲ τὰ ἀπαρέμφατά σου. — (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε τόνε, μουρὲ, κ' αὐτόνε ἀρέστο.

ΣΤΡ. (τὸν παίρνουν).

1) Ἀστειεύομαι. 2) λεξικόν. 3) λέξεις. 4) σχολαστικέ.

5) Ἐξήρανες, ἀντὶ τοῦ μᾶς ἐξάλισες.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ὁ Ἀστυνόμος (καθ' ἑαυτὸν)

ΑΣΤ. Μοῦδ' ἀφ' τὸν παλιότουρκα ἐκειόνε,
μοῦδ' ἀφ' τὸ σχολάρο τοῦτονε μὲ τζῆ ἑλληνικοῦ-
ραις του μπόρεσα νὰ ἐζαμινάρω τίποτζι—μὰ ἀπ'
ἐκειόνε τὸ Μουραίτη κάτι θὰ βγάλω, γιατί' εἶναι
φτακαθαρισμένος, καὶ θέλ' ἀπείκασε, νὸν ζέ δού-
πιο ¹⁾, ἂν ἦτανε τὸ χτύπημα κάζο πενσάτο — μὰ
πρέπει ν' ἄναι ἀσολουταμέντε ²⁾—νὸν ζεκάζο ³⁾.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Πελοποννήσιον).

Ἀστυνόμος, Πελοποννήσιος, ὁ Γραμματεὺς
καὶ στρατιῶται.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) φέρτε μουρέ,
ἐκειόνε τὸ Μουραίτη — (τὸν φέρνουν.) πρὸς τὸν
(Πελοποννήσιον) πινομή σου;

ΠΕΛ. Ποῦλος Πουλόπουλος.

ΑΣΤ. καὶ ποῦθε εἶσαι γιαμά;

ΠΕΛ. Ἀπ' τὴν Πελοπόννησος.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ κακόροικε π' οὔσαι ἀπὲ τὸ
Μουρία—καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΠΕΛ. Ἐμπορος.

ΑΣΤ. Καὶ τί θὰ πῆ μουρέ ἔμπορος;

ΠΕΛ. Πραματευτής.

1) Ἀμφιβολία. 2) Ἀπολύτως. 3) Ἀντὶ τοῦ ἀφεύκτως.

ΑΣΤ. Ὡρσαι κι' ἐσὺ διάολλε — ἔμαθες καὶ σὺ τζῆ ἑλληνικοῦραις.

ΠΕΛ. Τήρα δῶ, κὺρ ἀστρονόμο, εἶμαι ἑλληνας, ἀκοῦς με, καὶ πρέπει νὰ μιλῶ μὲ μάθησις.

ΑΣΤ. Καὶ πῶς ἐγένηκε ὁ λαθωμὸς τοῦ κρητικοῦ;

ΠΕΛ. Νὰ σ' ὀρίσω, κὺρ ἀστρονόμο μου, δὲ ξέρω, ἐγὼ ἔφερα νὰ πουλήσω καμπόσα λαγοτόμαρα, καμπόσ' ἀλούπια, τυριά, βούτυρα, καὶ τραχανᾶ· εἶχα στείλει καὶ τὸν παραγειό μου μὲ καμπόσαις γίδαις στέρφαις¹⁾ π' οὐχα στὴν πολίστανή μου, καὶ τὰ πούλησα ὅλα, κι' ἔκαμνα τὸ λογαριασμό μου — σὰ μὲ τζούκλωσε ἡ πεῖνα, ἦρτα νὰ τὴν τελώσω²⁾ σ' τὴ λοκάντα, ἦρα καὶ τὴν ἀφεντιά τους ἐδῶ, κι' εἶπαμε νὰ κάμουμ' ἓνα γλέντι — καὶ νὰ σ' ὀρίσω, γλεντάγαμε ὁμορφα καὶ καλὰ — σὰ θὲ ν' ἄρθη τὸ μαγκοῦφι, ἔρχεται — Ἀρβανίτης τ' ὄβαλε στὴ μπουρίνα³⁾ πγιά θὰ τὸ φέρ' ὁ διάτανος, καὶ στὰ καλὰ καθούμενα, τζακωθήκανε μὲ τὸν Κρητικὸ — τὸ τζάκωμά τους τί ἦτουνα, νὰ σ' ὀρίσω, δὲ ξέρω τί ἦτουνα — δὲν ἔβαν' αὐτὶ ν' ἀγκρουμαστῶ καλὰ καλὰ — ἐγὼ, ἀκοῦς με, τόσο τόσο δὲ συλλογιοῦμαι γιὰ ξέναις ἔννοιας — τήρα δῶ, τὸ νιτερέσο μου κυττάζω, κι' ἄρα πάρα, ἥλιος...

ΑΣΤ. Μωρ' ἐγὼ δὲν ἐκατάλαβα τίποτι ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ποῦ μὲ εἶπες, μὰ τὴ φανερωμένη.

1) Στέρφας. 2) Γεμίσω τὴν κοιλίαν μου 3) Ἐμέθυσε

ΠΕΛ. Ἐγώ, κύρ ἀστρονόμο μου, σὲ τὰ κουβέντιασα τὰ πᾶσα πάντα τῆς ὑπόθεσις — τοὺς εἶδα ποῦ τζακωθήκανε, μὰ δὲν εἶχα τόσο τὸ νοῦ μου σὲ δ' αὐτοὺς — φωτιά νὰ τοὺς κάψῃ κι' ἐκεινούς, καὶ τὰ μάγγανά τους ¹⁾

ΑΣΤ. Ὡ διάολλε καὶ σὺ μὲ τὰ Ἰντρέσσα σου — οἱ ἄνθρωποι γιὰ μὰ σκοτωνούτανε, καὶ σὺ συλλογρῶσους τὸ νιαούρτι σου, τὸν ταρνανᾶ σου, τὸ γάλα σου, τζῆ ἄλεπουδες, καὶ τζῆ γίδαις σου — καὶ δὲ μὲ λὲς γιὰ μὰ π' οὔσαι πλιὸ ραφινάτος ²⁾ ἀπὲ τζῆ ἄλλους, ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΠΕΛ. Γιὰ κάζο, ἦτουνά, καὶ μεγάλο κάζο — μὰ δὲ ξέρω πεντζάτο ἦτουνά, τί ἦτουνά.

ΑΣΤ. Τὸ καταλαβαίνω μουρὲ ποῦ ἦτανε κάζο, καὶ τὸ γλέπω, διάολλ' ἔπαρέ σε κι' ἐσένα — μὰ ἄλλο εἶναι τὸ κάζο ἀτζιδέντε, κι' ἄλλο εἶναι τὸ κάζο πενσάτο — ἐτοῦτο τί ἦτανε; ἐτοῦτο θέλω νὰ μὲ περσοαδέρης ³⁾.

ΠΕΛ. Ἀτζιδέντε.

ΑΣΤ. Καὶ τί θὰ πῆ ἀτζιδέντε;

ΠΕΛ. Ξέρω γώ; νά, ἄξαφνο θὰ πῆ, στοχάζουμαι· δὲν εἶν' ἔτσι;

ΑΣΤ. Ναὶ μουρὲ, γιὰ σου κακόρικε — ἐσὺ καταλαβαίνεις γλέπω τὸν κόσμο, — μουρὲ γιὰ σου Μουραίτη!! — καὶ πες με τώρα σὰ ξέρεις τὸ ἀτζιδέντε, θὰ ξέρεις καὶ τὸ πενσάτο — νὸν ζὲ δούπιο.

1) Τὰς ἐρίδας. 2) Καθαρισμένος. 3) Πληροφορήσης.

ΠΕΛ. Αὐτοῦνο δὲν τὸ ξέρω.

ΑΣΤ. (Πρὸς τὸν Γραμματέα) πῶς τοῦ τ' ὅπες ἐσὺ τ' ἄλλουνοῦ, μουρέ;

ΓΡΑΜ. Ἐκ προμελέτης.

ΠΕΛ. Αὐτοῦνο εἶναι βαθὺ ἑλληνικό, καὶ δὲν τὸ πεικάζω.

ΓΡΑΜ. Προμελετημένον.

ΠΕΛ. Τίποτες — μηδ' αὐτοῦνο.

ΓΡΑΜ. Ἄν τὸ εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του προτήτερα νὰ τὸ κάμη ὁ Ἄρβανίτης.

ΠΕΛ. Τήρα δῶ, μήδε στὸ μυαλό του μέσα ἤμουνα μήδε τὸν ἐρώτησα — ποιὸς τοὺς ξέρει πάλ' ἂν ἤντουσανε ὀχτρεμένοι ἀπὲ μπροστήτερα.

ΑΣΤ. (καθ' ἑαυτὸν) ὦ διάολλε ρισπόστα!!!! (πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) καὶ δὲ ξέρεις ἄλλο τίποτζί;

ΠΕΛ. Ὅσκαί — ὅλη μου ἡ κουβέντα αὐτοῦνη εἶναι· τοῦτο ξέρω μοναχά, ὅπ' ὄσμιξα κί' ἐγὼ μ' ἕνα σωρὸ μαγκούφιδες.

ΑΣΤ. Ἄρεστο κί' ἐσύ, μισότουρκα, μὲ τζῆ γίδαίς σου, μὲ τζῆ ἄλεπουδες σου, καὶ μὲ τζῆ ταρνανάδαίς σου.

ΠΕΛ. (μὲ θυμὸν) δὲν πάγω.

ΑΣΤ. Καὶ γιατί μουρέ; δὲν ἀτζιτάρεις¹⁾ γιαμὰ νὰ πᾶς ἄρεστο, γιατί' εἶσαι Λογοθέτης; ξαφνικό νὰ σ' οὔρη!!!

ΠΕΛ. Ἀγκρουμάσου κὺρ ἀστρονόμο· ἔχω ὑποληψίς, καὶ φιλοτιμίγια, κ' εἶμαι Ἑλληνας ἐλεύ-

¹⁾ Καταδέχεται·

θέρος· κι' ἀκοῦς με, ὄφκολα ὄφκολα δὲ μὲ φυλακῶνεις, γιὰτὶ κἄμω μιὰ διαμαρτύρησι στὴ Διοίκησις, καὶ ε' τὸ βουλευπτικό, νὰ ξέρης· — ἀκοῦς με ; — κρίναι με πρῶτα, κι' ἀνισωστὰς κι' ἔχω φταιξίμο, τότες βάλεμε καὶ ε' τὴ φοῦρκα. . . .

ΑΣΤ. Ἀρέστο, Κανάγια !!! (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε — τόνε κι' αὐτόνε γιὰμὰ μα ζῆ μὲ τζῆ ἄλλους.

ΣΤΡ. (Τὸν πέρνου)

ΠΕΛ. Ὅπ' ἀνακατώνεται μὲ τὰ πίτουρα τὸν τρῶν ἢ κόταις.

ΣΚΗΝῆ ΕΒΔΟΜῆ

(Ὁ Ἀστυνόμος ἐξετάζει τὸν Κύπριον)

Ἀστυνόμος, Κύπριος, καὶ στρατιῶται.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) φέρτε μου, μουρέ, ἐκεῖνὸν τὸν ἄλλονε.

ΣΤΡ. (φέρουν τὸν Κύπριον).

ΑΣΤ. Τ' ὄνομά σου ;

ΚΥΠ. Σολομῶς.

ΑΣΤ. Ἄλλος διάολλος ἐτοῦτος — (πρὸς τὸν Κύπριον) μπᾶ κι' εἶσαι στοκοφίσι ; κι' ἀπὲ ποῦ εἶσαι ;

ΚΥΠ. Ἀπὲ τὴν Τζύπρον εἶμαι.

ΑΣΤ. Καὶ πές μου δὰ ἐσὺ, πῶς ἐγίνηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικῶ ;

ΚΥΠ. Οἱ Κρητιτζοὶ μιλοῦσιν τα λωὰ τὰ λόγια τους, καὶ τὴν ἀχελομαλοῦσα, λέσιν τῆ, νύφη, τὸ

λαμπρόν, λέσιν το, φωτιά, τὸν ἄπαρο, λέσιν τον χτήμα, καὶ ταῖς κουδέλαις, λέσιν ταις, κουράδια, — κ' εἶπεν του ὁ Κρητικὸς τ' Ἀρβανίτην, π' οὔφαιες τὰ κουράδια, τῆς κουδέλαις, τ' ἀρνιῶν ποῦ λέσιν στὸν τόπο μας· κι' Ἀρβανίτης εἶπεν του, νὰ τὰ φάης ἐσύ, καὶ πήκασιν καλαππαλί- κιν, — κι' Ἀρβανίτης ἔρριξεν τὸ πιστόλλιν του, καὶ χτύπησεν τὸ Κρητικὸν στὸ χέριν του, καὶ γίνηκεν πανναῆριν^ε — εἶπα τους νὰ τὸν γιατρέψω ἐγὼ, κ' ἤψα λαμπρόν στὴ φουκοῦν, γιὰ νὰ κάμω ἄμπλαστρο ν' ἀλλεῖψω τὸ γιαράντου. . .

ΑΣΤ. (τὸν ἀντικόπτει) ἄλλτρος κάβος κονταρ- ἔμος — ἄλλα μὲ λές καὶ σύ, ξαφνικὸ νὰ σ' οὔρ- τη, μπρὲ διαόλλου στοκοφίσι, σολομῶ! — καὶ ποῦ νὰ καταλάβω τζῆ κορδέλαις, τὰ μπιλάστρα σου, τὸ λαμπρό σου, καὶ τζῆ λέξαις σου οὔλαις, ποῦ μοῦ σαλτάρησε¹⁾ τὸ τζερβέλλο²⁾ οὔλο; — ἄς εἶναι δά, — καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΚΥΠ. Εἶμαι γιατρός, καὶ διάζζω τὴ σολο- μονική.

ΑΣΤ. ὦ διαόλλε!!! καὶ ξέρεις μουρὲ στο- κοφίσι νὰ κιαμάρης³⁾ τζῆ διαόλλους; καὶ δὲ σ' τ' ἀθερτήρανε⁴⁾ οἱ διαόλλοι τὸ κάζο ἐτοῦτο πρὶ μου γένη; ὦρσαι καὶ σὺ πέντε φάσκελλα στὴ σολομονική σου μέσα, διαόλλου σολομῶ, — λέγε μου τώρα γιαμά, μπᾶ κ' ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΚΥΠ. Φράντζικα δὲν καταλααίννω, — κι' ἐ-

1) Επῆδησε. 2) Ὁ μυελός. 3) Κράξης. 4) Εἶδοποίησαν.

σεῖς οἱ φράντζοι, ἐκατάλλαες; εἴστεν λωοὶ ἄθρωποι, καὶ λωὰ λέτεν τα κι' ἐσεῖς τὰ λόγια σας, καὶ δὲ σᾶς καταλααίνει κανεῖς.

ΑΣΤ. ἀρέστο κι' ἐσὺ διαόλλου στοκοφίσι, ἀρέστο — (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτετόνε μουρέ, κι' αὐτόνε τὸ σολομὼ μαζῆ με τζῆ ἄλλους.

ΣΤΡ. (τὸν πέρνου)

ΑΣΤ. Μωρ' ἀκοῦτε γιαμά ε' τῆ μπίστι σας ὄνομα; — σολομὼ; — (ἀπορεῖ) ναὶ μουρέ, νὰ με σκοτώσουνε πρώτη βολὰ τ' ἀκούγω — αὔριο θ' ἀκούσουμε καὶ κανένα μπακαλὰ ἀσολουταμέν τε, — καὶ δὲν εἶναι μιράκολλο ¹⁾ ν' ἀκούη κανεῖς τέτγοια ὀνόματα;

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Ὁ Ἀστινόμος (καθ' ἑαυτὸν).

ΑΣΤ. Φιναλμέντε ²⁾ ἀπὲ οὔλαις ἐτοῦτες τζῆ ἐζάμινες δὲν ἔβγαλα τίποτζι, — κανένας ὡς τὰ τώρα δὲ μπόρεσε νὰ με περσουαδέρη, ³⁾ ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο — μὰ τώρα πρέπει νὰ κάμω καὶ τζῆ ἄλλαις μου τζῆ ἐζάμινες, κι' ὅτι διάολλο βγάλω καὶ ξανοίξω, νὰ τότε ραπορτάρω ⁴⁾ ε' τῆ Διοίκησι, κι' ἄς κάμ' ὅτι θέλει τὸ ραπόρτο μου πῶς θὰ γένει ρεδίκολλο ⁵⁾ τὸ ξέρω, κι' εἶμαι περσουάχος ⁶⁾, γιατί θ' ἄναι γιομάτο κογιόνα-

¹⁾ Θαῦμα. ²⁾ Τελευταῖον. ³⁾ Πληροφορήση. ⁴⁾ Ἀναφέρω. ⁵⁾ Γελοῖον. ⁶⁾ Πληροφορημένος.

ρῖαις, καὶ καμμιὰ σεργιετὰ ὄφφι-ζιάλε 1) δὲ θ' ἄχει μέσα.

ΕΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Ὁ Ἀστινόμος ἐξετάζει τὸν Χιον
Ἀστυνόμος, Χίος καὶ οἱ στρατιῶται.

ΑΣΤ. Φέρτε μ' ἐκεῖν τὸν ἄλλονε. . .

ΣΤΡ. (Τὸν παρουσιάζουν)

ΑΣΤ. (Πρὸς τὸν Χιον) τ' ὄνομά σου μουρέ;

ΧΙΟΣ Μπουρλῆς Ἀμπρουζῆς.

ΑΣΤ Ἄλλος διάολλος κι' ἐτοῦτος — σ' ἀρέσει; νὰ ὄνομα, ποῦ μουδὲ ε' τ' ὄνειρό μου δὲν τ' ἄκουσα — (πρὸς τὸν Χιον) καὶ ποῦθε εἶσαι γιαμὰ;

ΧΙΟΣ Χιώτης, νὰ σᾶς χαρῶ.

ΑΣΤ. Καὶ τί τέχνη κάμεις;

ΧΙΟΣ Σεκερτζῆς

ΑΣΤ. Καὶ τ' εἶν' αὐτὸ γιαμὰ τὸ, σεκερτζῆς.

ΧΙΟΣ Φτιάνω λογιῶν τὸ λογιῶ γλυκὰ — ροδοζάχαρες, χαρβάδες, κόντιτα, .. κι' ὅτι ἄλλο θέτενε.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ κακόροικε, π' οὔσαι κομ-φετιέρης. — Καὶ πῶς ἐγίνηκε ὁ λαβωμὸς τοῦ Κρητικοῦ;

ΧΙΟΣ Ἐν ἡξέρω τίποτις, νὰ σᾶς χαρῶ, κι' ἐγὼ κοιμούμουνε, κι' ἡγλεπα ε' τ' ὄνειρό μου

1) Ἐμπερίθειαν ἐπίσημον.

πού μπλεχτήκανε ὁ Κρητικὸς μὲ τὸν Ἀρβανίτη — ἤκουσα καὶ τὸ βρόντος τοῦ πιστολιοῦ, μὰ ἔντα νὰ κάμω σὰν γλυκοκοιμούμουνε;

ΑΣΤ. Ὅμορφο ὕπνο ἔκαμνες καὶ σὺ — αἱ ἄθρῳποι σκοτωνοῦντανε, καὶ σὺ κοιμούσουνε — μοιάζει ἀπ' τῆς πολλαῖς κομφετοῦραις γλυκάθηκες καὶ στὸν ὕπνο σου.

ΧΙΟΣ. Ὅσκαὶ νὰ σᾶς χαρῶ, ἀφ' τὸ κρασί, κι' ἀφ' τῆς χοροῦς ζαλίστηκα, κ' ἤπεσα. καὶ σὰν ἤκουσα τὸ βρόντος, εἶπα νὰ σηκωθῶ, κι' ἔν μπόρουμουν.

ΑΣΤ. Καὶ πὲς δὰ ἐσύ, μπᾶ κ' ἦτανε κάζο πενσάτο;

ΧΙΟΣ Ἐ μ' ἤμαθεν ὁ πάης μου τὰ ταλλιάνικα, γιὰ νὰ σᾶς δώκω τὴν ἀπόκρισι — ἄθην τ' ὄξερε πού θὰ μὲ ρωτᾶτε φράγκικα, μπόρειε νὰ μὲ τὰ μάθη...

ΑΣΤ. Θὰ σὲ στείλω, διάολλε, κι' ἐσένα ἀρέστο, κι' ἄς κοιμούσουνε.

ΧΙΟΣ Κ' Ἴντα σᾶς ἤκαμα ἐγὼ μαθές; ἤφταιξά σας τίποτις; ἐγὼ ρίξα τὸ πιστόλι; ἐγὼ βάρεσα τὸν Κρητικὸ; ἔ μιλάτενε μαθές; Ἴντ' ἄκαμα; ἐγὼ ἄρματα ἔ φορῶ, πού νὰ πῆτεν πῶς βόθουμουν τ' Ἀρβανίτη — ἔ ἔντα — ἔν ἐκοιμούμουνε;

ΑΣΤ. Δὲν περνοῦνε σὲ μένα Μπαρτζολέταις 1) — θὰ σὲ στείλω ἀρέστο, νὸν ζε κάζο.

ΧΙΟΣ Χίλλια ριάλλια 2) δίνω σας, καὶ μὴ

1) Ἀστεῖσμοί. 2) Γρόσια.

μὲ στέλνετε στὴ φυλακὴ, γιατί μὲ σβύνετεν πλιά...

ΑΣΤ. Ἐγὼ θέλω ὄνορ ¹⁾ μουρὲ κακόροικε, δὲ θέλω ριάλια.

ΧΙΟΣ Δυὼ χιλιάδες πάρτεν ἄματις, καὶ τὸ ῥωλόϊ μου, καὶ μὴ μὲ στέρνετεν, γιατί ἔν κάμει... νὰ χαρῆτεν τὸν πάη σας, καὶ τὴν τζάτζα σας.

ΑΣΤ. Μουρὲ τί πάη, καὶ τζάτζα μου λές; ἀρέστο μπιρπάντε!!! ἀκοῦς γιαμὰ τοῦ διαόλλου τὸν ἄθρωπο που γυρεύει νὰ μου σπορχάρη ²⁾ τὴ φάτσα ³⁾; νὰ μουρέ, ὠρσαι πέντε φάσκελλα μέσ' τὸ ῥωλόγι σου, καὶ μέσ' τζῆ χιλιάδες σου — ἑκατὸ χιλιάδες τζικίνια ⁴⁾ νὰ μὲ δώσης καλότυχε, δὲ σπορχάρω τ' ὄνορε μου — ἀρέστο — ἀρέστο, (πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε τότε μουρὲ κι αὐτόνε γιὰ τὸ διάολλο!!

ΣΤΡ. (τὸν πέρνου)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ὁ Αστυνόμος (καθ' ἑαυτὸν)

ΑΣΤ. Τώρα γιαμὰ πρέπει νὰ κάμω ἄττο σέργιο ⁵⁾ πρέπει νὰ σιντζιλλάρω ⁶⁾ τὴ λοκάντα, νὰ κλείσω καὶ τζῆ πόρταις τζῆ οὔλαις — ἐπόϊ ⁷⁾ νὰ στείλω καὶ τὸ λοκαντιέρη ἀρέστο, καὶ κείονε τὸ μπιρμπάντε ποῦ τζῆ ἔδινε τέτγοι ἄθρῶποι τόσο κρασί, καὶ τζῆ ἐμέθυσε, κι' ἐκάμανε τέτγοιαις συφοραῖς — κατόπι νὰ στείλω νὰ τζερκά-

1) Ὑπόληψιν. 2) Λερώση. 3) Τὸ πρόσωπον. 4) Φλωρία βενέτικα. 5) Πράξιν ἐμβριθῆ. 6) Στραγίσω. 7) Ἐπειτα.

ρω ¹⁾ και για το Λιάπη — κι' αμα ξερω δα και
 που ς' το διαολλο να τον ευρω ; — εδω χρειαζε-
 ται μανιερα ²⁾ καπατζιτα ³⁾ και σπιρτωσουνη, —
 κι' αμα που δεν τονε γρωνιζω μεσ' τζη διαολλοι
 τζη ελληνοι — αι — κουεστο ζε ⁴⁾ πολυ κακο —
 μα τωρα πρεπει να φουγιαξω ουλοι τζη μπιστε-
 μενοι μου στρατιωταις, το Διονυσιο, το Γερασι-
 μο, τον Τζαβατινο, και εκειονε τον αλλονε το
 διαολλο π' ουλο μου φευγ' απ' την μεμορια ⁵⁾.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(ο Αστυνόμος αποστελλει τινας στρατιωτας δια
 να ευρουν και συλλαβουν τον Αλθανον)

ο Αστυνόμος και οι στρατιωται.

ΑΣΤ. Μουρε Γερασιμε !!!

ΣΤΡ. Ντελογκ' ⁶⁾ αφεντη.

ΑΣΤ. Μουρε πως τονε λενε κειονε το δια-
 ολλο ;

ΣΤΡ. Ποιονε αφεντη ;

ΑΣΤ. Εκειονε μουρε διαολλ' επαρε σε και
 σενα — τζιτο ⁷⁾ μουρε, διαολλε — εκειονε, εκειο-
 νε — (τον δειχνει)

ΣΤΡ. Α! αφεντη — τον Καντηλα λες ;

ΑΣΤ. Ναι μουρε — να, ν' αμπ' ο διαολλος
 μεσ' το μυαλο μου — και δε θυμουμουνε την

1) Ερευνησω. 2) Τόπος. 3) Αξιότης. 4) Αυτό είναι.
 5) Ενθύμησιν. 6) Εύθός. 7) Σιωπή.

καντήλλα; ναι, ναι, τὸν Κάντηλα, γιὰ σου Γεράσιμέ μου, τὸν Κάντηλα — πάρτονε ἐκεῖονε, καὶ τὸ Διονύσιο, καὶ τὸν Τζαβατῖνο, καὶ κειόνε τὸν ἄλλονε τὸ διάολλο,

ΣΤΡ. Ποιόνε; τὸν Ἀντζουλή;

ΑΣΤ. Γιὰ σου — καὶ νὰ πᾶτε νὰ τζερκάρε-
τε γιὰ νὰ πγιάσετε τὸν Ἀρβανίτη νὰ μοῦ τόνε
φέρετε, . . . μὰ Γεράσιμέ μου, . . . ἀπιάν' ἀπιά-
νο ¹⁾ μπᾶ κι' ἀκροτζεριστη, ²⁾ καὶ σᾶς σκαπουλ-
λάρη ³⁾.

ΣΤΡ. Ἐγνοια σ' ἀφέντη — (στρέφει ν' ἀνα-
χωρήση) σκιάβ' ⁴⁾ ἀφέντη.

ΑΣΤ. Σ' τὸ καλὸ Γεράσιμέ μου, μάτγια μου
— σ' τὸ καλὸ ντζόγια μου — ἐδῶ σὲ θέλω γιαμά.

ΣΤΡ. (Εὐγάζων τὸ φέσιτου) σκιάβο, σκιάβ'
ἀφέντη.

ΑΣΤ. Σ' τὸ καλὸ, σ' τὸ καλό — πᾶρ' καὶ
τζῆ ἄλλους ποῦ σ' οὔπα.

ΣΤΡ. Ντελέγκ' ἀφέντη, οὔλοι πᾶμε γιαμά.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ ἀστυνόμος σφραγίζει τὸ ξενοδοχεῖον)

Ὁ Ἀστυνόμος, ὁ ξεροδόχος, οἱ στρατιῶτα,
καὶ ὁ Κρητικός.

ΑΣΤ. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας) βγάρτε τζῆ
οὔλους οὔλους π' οὔναι μέσ' τῆ λοκάντα — βγά-

¹⁾ Σιγαλά σιγαλά. ²⁾ Ἐννοήση. ³⁾ Ἀποδράση, φύγη.
⁴⁾ Σκιάδος σας.

ρτε τζη ούλους ὄξου — κλείστε τζῆ στάντζαις ούλαις, καὶ ούλαις τζῆ κάμαραις, γιατί θὰ σιν-τζιλλάρω τῆ λοκάντα — πάρετε καὶ κειόνε τὸ μπιρμπάντε τὸ λοκαντιέρη ἀρέστο — ἀρέστο καὶ κειόνε τὸν κατεργάρη μαζῆ μὲ τζῆ ἄλλους νὰ τὸν πάτε τώρα τώρα, ὡς που νὰ βροῦμε τὸ λιάπη, καὶ ν' ἀνοίξουμε τὴν γκάουζα.

ΞΕΝ. Κι' ἀφῆτε με ἄματις νὰ πάρω τὰ κατάστιχά μου, γιατί σβυῶ ὁ κακόσορτος — ἄλοι μου!!!

ΑΣΤ. (Μὲ θυμὸν) πάρτα ντελέγκο διάολλε!!

ΞΕΝ. Ὅχονοῦς. (τὰ πέρνει).

ΑΣΤ. (Πρὸς τοὺς στρατιώτας) πάρτε τόνε τώρα ἀρέστο — φέρτε τζέρα δι' σπάνια ¹⁾ καὶ τὸ σιντζίλλο ²⁾ τζῆ ἀστυνομίας, γιατί πρέπει ν' ἀναι σιτζιλλάτη ³⁾ ὀφφιτζιαλμέντε ⁴⁾ (σφραγίζει τὰς θύρας)

ΣΤΡ. Γιαμ' ἀφέντη, γιαμ' ἀφέντη!!

ΑΣΤ. Τ' εἶναι μουρέ;

ΣΤΡ. Τὸν Κρητικὸ τὸν ἀφίσαμε μέσα.

ΑΣΤ. Ποιόνε μουρέ; τὸ λαθωμένο; ὦ διάολλ' ἔπαρέ με κι' ἐμένα μὲ τὸ νοῦ μου — ὦρσαι γιαμὰ μέσ' τὸ νοῦ μου (φασκελώνεται μόνος του) — καὶ μ' ἀφήκανε καλότυχε, τοῦτ' οἱ διάολλοι ταλέντο; ⁵⁾ βγαρτε τόνε κι' ἐκειόνε ὄξου.

ΣΤΡ. Πᾶμε νὰ τὸν σηκώσου με.

ΚΡΗΣ Γιάντα δὰ θιὸς κ' ἡ ψυσή σας!! —

1) Βουλλοκαίρι. 2) Σφραγίδα. 3) Σφραγισμένη. 4) Ἐπισημίας. 5) Νοῦν.

ζουντανὸ δεδῖμ θὰ μὲ θάψετε ἐπᾶ δᾶ; — δὲν μπορῶ νὰ πουρήσω κιὰ ὀλιᾶς, θιὸς ποῦ τὸ κατέλει — εἶπα σᾶς το δᾶ πούρι.

ΣΤΡ. Σὲ πηγαίνουμε γάλι γάλι, μὴ φοβᾶσαι. (τὸν σηκώνουν διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα).

ΑΣΤ. Ἐτούτους ὁποῦ ἐξαμινάραμε, νὰ τζῆ πᾶτε ἀρέστο ἕναν ἕνανε, γιὰ νὰ μὴ σᾶς κάμουνε κηνένα βρεμπελιό ¹⁾ σ' τὸ δρόμο.

ΣΤΡ. Ἐγνοῖα σ' ἀφέντη — μὴ φοβᾶσαι — καὶ ξέρουμ' ἐμεῖς. (ἀναχωροῦν).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Ἀνατολίτην).

Στρατιῶται, καὶ ὁ Ἀνατολίτης

ΣΤΡ. Ἄ — περπάτειε — (τὸν σπρώχνουν)

ΑΝΑΤ. Ἐὶ τζάνουμ, μὴ σκουντᾶς — κόσμος γλέπει, ντρέπουμαι — ἀγάγια ἀγάγια Ἴστὲ ἐγὼ παγαίνω — μὴ φοβᾶστε; ντὲ φεύγω — μπαξίσι σου ἐγὼ δίνω ἕνα τάλλαρο τζίλικο τζίλικο ²⁾

ΣΤΡ. Ἐμπα μέσα τώρα — κάτζαι στὸ φρέσκο. (τὸν ἀφίνουν, καὶ ἀναχωροῦν).

¹⁾ Ἐπανάστασιν, ²⁾ Στιλπνόν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὁ Ἀνατολίτης (καθ' ἑαυτόν)

ΑΝΑΤ. Ὅριστε λευτερία — ἄμμα λευτερία — ταμάμ! — φόρτο μόρτο, σάντο μάντο, ρέστο μέστο, εἶπε, αἶδε γιαβροῦμ ¹⁾ χάψι — μήτε Ἴκρισι; μήτε Ἰλάμι ²⁾ μήτε τίποτα, ἐμέν Ἰσγια στή χάψι — ἄτζαμπα ³⁾ μόδα στήν Ἑλάντα ἔτζι εἶναι; ἔμεν ⁴⁾ δυὼ λόγια λένε, χῶρις φταίξιμο, χῶρις τίποτα χάψι βάνουνε; — ... νὰ λευτερία, νὰ μάλαμα . . . ἄστρονόμο πολὺ σέρτι ⁵⁾ ἄνθρωπο εἶναι . . . γκέμ. ἀλμάζ η⁶⁾ εἶναι, χίτζ λακιρδὶ ⁷⁾ ντὲ πέρνει — κατόλου — κατόλου, — ἔμεν βρίζει . . . φάρκι ⁸⁾ ντὲ κάμει, ἄνθρωπο εἶναι, Γκάϊδαρο εἶναι, οὔλα ἕνα τ' ἄχει . . . ἄρτικ τί τὰ κάμω τώρα; τὰ τραβίζω, ἕνα μπελᾶ ἦρτε κεφάλι μου, σάμπρι ⁹⁾ τὰ κάμω, τζαρέ ντὲν εἶναι . . . σ' τὸ κούτελό μου ¹⁰⁾ γραφτὸ ἦτανε καὶ τοῦτο.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουσι τὸν λογιώτατον).

Στρατιῶται, καὶ ὁ λογιώτατος

ΣΡΤ. Ντέ, περπάτγειε, Καλαμαραῖ, π' οὔφαγες τῆς λίραις! !

¹⁾ Μικρόν μου. ²⁾ Ἀπόφασιν δικαστικὴν. ³⁾ Ἄρα γε. ⁴⁾ Μόνου. ⁵⁾ Σκληρός. ⁶⁾ Ἀχαλίνωτος. ⁷⁾ Λόγον. ⁸⁾ Διαφοράν. ⁹⁾ Ὑπομονή. ¹⁰⁾ Μέτωπον.

ΛΟΓ. Λύραν οὐκ ἐγευσάμην... ξύλον γὰρ ἐστὶ χορδὰς καὶ νευρὰς ἔχον... πλακοῦντα καὶ δὴ ἐγευσάμην... τριχείας τε τεταριχευμένους σὺν ὀξυγάρφ. . . καὶ δὴ διὰ τὸ φαγεῖν με ταῦτα φυλακιστέον με ἐστίν; ἄπαγε!!

ΣΤΡ. Πολλὴ μουρμούρα δὲ θέλει... ἔμπα μέσα.

ΛΟΓ. Ποῖ;

ΣΤΡ. Στὴ φυλακὴ.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ἀκρίτως φυλακισθήσομαι; ὦμοι μοι! ὦμοι!

ΣΤΡ. Παρὰ μέσα, παρὰ μέσα ἔμπα.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ σκότος ἐνταυτοῦ μέγα τε, ψηλαφητόν τε... τάλας ἐγώ!

ΣΤΡ. (τὸν ἀφίνουν, καὶ ἀναχωροῦν).

ΛΟΓ. (εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὀδύρεται) ἰώ! ἰώ... ἔπαθον τλάμων ἔπαθον ἄξι' ὀδυρμῶν!... φεῦ! φεῦ! καὶ δὴ, πῶς ἂν ὀλοίμαν;...! θανάτῳ κατακλεισαίμαν... ὦμοι μοι, τάλας! ἰώ ἰώ!... φεῦ, φεῦ!! παί, παί, παί! παπαί παπαί, παπαί, παί!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ὁ Ανατολίτης καθήμενος ἔσωθεν ἀκούει τοὺς ὀδυρμούς τοῦ λογιωτάτου ἀλλὰ δὲν τὸν διακρίνει.)

Ἄνατολίτης καὶ ὁ λογιώτατος.

ΑΝΑΤ. Ποιὸς εἶναι μπρέ, φωνάζει γιό, γιό,

ἔφ, πὲφ πούφ; (πρὸς τὸν λογιώτατον) σακὶν ἐσὺ εἶσαι λογιώτατο;

ΛΟΓ. ἔγωγε,

ΑΝΑΤ. "Εἰ... καὶ γιὰτὶ κλαῖς γιὰ; γιὰτὶ φωνάζεις ἔφ πούφ;... τί ἔπατες;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ ἀκρίτως, καὶ ἀδίκως κεκάθειργμαι... τοῦτο δὴ ὀδυρόμενος τυγχάνω.

ΑΝΑΤ. "Αδαμ, ἐσὺ δὲ ξέρω τί ἀντρωπο εἶσαι... καὶ χάψι βάνανε ἐσένα, ἡλληνικὰ μιλάς... ἀκόμα γνῶσι ντὲν ἔβανες... (μὲ θυμὸν) μίλα ῥωμαῖκα πγιά, μπρέ!!! ὡς ποτε ἡλληνικὰ ἡλληνικὰ;... τί ἔπατες λέω; ντὲν ἀκοῦς;

ΛΟΓ. "Αδίκως ἐφυλακίσθην.

ΑΝΑΤ. "Εἰ. "Εσὺ μονάχα; νὰ καὶ ἐγώ... ἀστρονόμο χάψι ἔβανε, ἄμμα ντὲν κλαίω... ντὲ φωνάζω πούφ μουφ... μὴν κλαῖς... σῶπα σῶπα... ἔλα κοντά... πάρε καλαμάρι σου, πένα σου, γράψαι ἀναφορὰ σ' τὸ κύριο Διοικητή, φίλο ντικὸ μου εἶναι, νὰ βγάνη ὄξου... αἶδε, κάμε γλιγῶρα νὰ στείλουμε... .

ΛΟΓ. Καὶ δὴ γραπτέον... εὖ ἔχει.

ΑΝΑΟ. "Εβ μέβ, ἄφστο πγιά... γράψαι.

ΛΟΓ. (γράφει τὴν ἀναφορὰν "Ελληνιστί) (πρὸς τὸν "Ανατολίτην) γέγραφα.

ΑΝΑΤ. "Εγραψες;

ΛΟΓ. Ναί.

ΑΝΑΤ. "Αἰ χωῖράτ' ὀγλου ¹⁾ χωῖράτη!!!

1) Υἱέ.

ναίσκε, ντέ λές, μόνε ναι; ντιάδαστο τώρα ν' άκούσω.

ΛΟΓ. (άναγινώσκει τήν άναφοράν)

« Έκλαμπρότατε, ένδοξότατε, υπερένδοξε,
« κύριε, και τὰ λοιπά, και τὰ λοιπά!

« Εὐθυμούντων ημῶν τήμερον τήν τῆς Ἑλλάδος καλιγγε-
« νεσίαν ἐν τῷ ἔδωδιμολεσχοποικιλοβρωματοπωλείῳ.

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα ιστέκα, . . . τοῦτο οὐλο ἓνα
λόγος εἶναι;

ΛΟΓ. Μία λέξις προ, προ, προ ὑπερπαρα-
σύνθετος

ΑΝΑΤ. Ἐἴ ὕστερα; τοῦτο εἶναι ντεκαπέντε
πῆχες ἄδαμ. . . ἄϊδε νά ντγιούμε. . . λέγε παρα-
κάτου.

ΛΟΓ. « Καί δὴ ἐσθιοπινονταδοιτορχουμενοεφραιο-
μένων. »

ΑΝΑΤ. Βάϊ βάϊ βάϊ βάϊ, πῶς τ' ὄβγανες
ἀπ' τὸ ιστόμα σου τοῦτο ἄδαμ και ντέν κόπηκε
τὸ μισὸ μέσα; τοῦτο τζεγκέλια τέλει νά τραβοῦ-
νε δέκα άντρώποι, και γκιούτζμπελά) νά βγά-
νουμε. . . ἑκατὸ πῆχες εἶναι τοῦτο ἀρτίκ σωστό.

ΛΟΓ. Σίγα — (άναγινώσκει) « ἄφρω ὁ Ἄλβα-
νὸς μετὰ τοῦ Κρητὸς ἔμαχεσάτην.

ΑΝΑΤ. Ποιὸ χέστηκε; ἄϊδε νά δγιοῦμε, τί
τὰ πῆς ἀκόμα.

ΛΟΓ. « Καί γάρ ὁ Κρῆς τοὺς ὄϊας κουράδια καλῶν,
« ὁ δ' Ἄλβανὸς τὸ σκῶρ ἔννοσῶν τοῦμπαλιν.

ΑΝΑΤ. Τοῦμπα ἔκανε κανέννας γιὰ;

1) Μετὰ βίας.

ΛΟΓ. «Καὶ δὴ τούτου γ' ἔνεκα μαχασαμένων.

ΑΝΑΤ. Ἄδαμ, Ἰστέκα μὴ γράφης, μπρέ! ντροπῆς εἶναι — χιτζ ὀλμάσσα ¹⁾ μαγαρίστηκε πές το. —

ΛΟΓ. Σίγα, κάθαρμα, (ἀναγινώσκει) ἀναστάς ὁ Ἄλθανός, κάχτανε τὸν Κρήτα,

ΑΝΑΤ. Ἀρβανίτη ὄνομα, Ἀναστάση λέανε;

ΛΟΓ. Παῦσαι καταφλυαρῶν — καὶ δὴ τυπτεῖον σε ἐν τῷ στόματι, ἀναιδέστατε (ἀναγινώσκει) «τοιγάρουν ὁ Ἀστυνόμος συλλαβῶν ἡμᾶς τοὺς ἀθώους, ἔθετο ἐν φυλακῇ, μηδὲν δεινὸν ἐργασαμένους — καὶ ἄδη προσπίπτομεν ἐκλιπαροῦντες τὴν ὑμετέραν πανεκλαμ-προῦπερηνδοξότητα, ὅπως διατάξητε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἡμῶν ἔξοδον. Ἴνα ἦ σου τὸ ὄνομα δοξαζόμενον, καὶ τὸ « μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν ».

ΑΝΑΤ. Βαί κοπόγλου ²⁾ βάϊ. I. . βάϊ, ἦτ' ὀγλοῦ, βάϊ — ἐτζι γράφουε ἀναφορά; ἐσὺ τροπάρι ἔγραψες — μέγα ἔλεος, ὑπερένδοξε ἔγραψες, κατὰ ἓνα λόγο μακρὸ μακρὸ ἕκατὸ πῆχες ἔγραψες, ἄνθρωπο μαγαρίστηκε ἔγραψες, Ἀρβανίτη ὄνομα Ἀναστάση λέανε ἔγραψες, λοῆς κοπῆς πράματα ἔγραψες — κρίμαστο — κρίμαστο — ἐγὼ τάρεψα ἐσὺ λογιώτατο ἄνθρωπο εἶσαι γράματα ἡξέρεις, εἶπα, βάνα νὰ κάμης ἀναφορά — ἄμμα σάν Ἰσκυλι πισμάνεψα ³⁾ — σκίστο, σκίστο — πάρε ἄλλο χαρτί νὰ γράφης ἀναφορά — ἄμμα ἐγὼ νὰ λέω κι' ἐσὺ νὰ γράφης. — Τ' ἄκουσες μπόκογλου ⁴⁾;

ΛΟΓ. Τὶ δὲ μέλλω γράφειν; καὶ δὴ λέξον μοι.

¹⁾ Τούλάχιστο. ²⁾ Ὑπὲρ σκόλου. ³⁾ Μετανόησα ⁴⁾ οὐδέ κόπρου.

ΑΝΑΤ. (ὕπαγορεύει τὸν λογιώτατον) «Εὐγενέστατε Κύριε Ντιοικητή,» (πρὸς τὸν λογιώτατον) τὶ ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Εὐγενέστατε Κύριε Διοικητή, τὶ ἔγραψες;

ΑΝΑΤ. | "Ὅχι πμρέ, σασκίν ¹⁾ μὴ γρά φεις τὶ ἔγραψες· σβύσαι — βάϊ μπουταλαᾶ, βάϊ.

ΛΟΓ. "Ἐσθεσα — καὶ δὴ εἶπας μοι γράψαι ὅπερ ἄνμοι εἶπης. Οὐκοῦν σαυτὸν αἰτιῶ. —

ΑΝΑΤ. Λέγε νὰ δγῶ τώρα, τὶ λοῆς ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Εὐγενέστατε Κύριε Ντιοικητή.

ΑΝΑ. Ντιοικητή — ἄφεριμ ²⁾ (ὕπαγομεύει)

«λευτεριά ἦρτε, μάταμε μισὲ Μπαστιὰ λοχάντα, κάτζαμε ἐκεὶ πέρα, φάγαμε, ἔπγαμε, τραβουδίσσαμε, χορέψαμε, ἄμμα Ἄρβανίτη μέτυσε — τὶ ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Ἄρβανίτη μέτυσε.»

ΑΝΑΤ. Μέτυσε ἄφεριμ — εἶδες; ἰστὲ τώρα γένηται ἀναφορά. (τιμὴ στὰ μούτζουνά σου) «Κηρικὸ εἶπε Ἄρβανίτη κουράδια, Ἄρβανίτη εἶπε νὰ φᾶς ἐσὺ — τὶ ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Νὰ φᾶς ἐσὺ.»

ΛΟΓ. Νὰ φᾶς ἐσὺ — ἄφεριμ! «Κουράδια μουράδια λέωντας, καὶ καυγαλαστίζωντας,» (ἄρτικ τώρα νὰ πῶ κλ' ἐγὼ κάμποσα ἡλληνικά) «πιστόλα Ἄρβανίτη «τραβίξωντας, Κηρικὸ ἀπάνου σφίξωντας, Κηρικὸ χέρι «χτυπήσωντας, Ἄρβανίτη ἔφυγε» — τὶ ἔγραψες;

ΛΟΓ. «Ἄρβανίτη ἔφυγε.»

ΑΝΑΤ. "Ἐφυγε — ἔφυγε — πῖρ ὅλ ³⁾. Ἰστὲ τοῦτο εἶναι ἀναφορὰ μὲ τὰ σάρτλια της σουμ-

1) Ἄνόητε. 2) Εὐγε. 3) Εὐγε.

πτουρλούδικη ¹⁾ γράψαι (ὕπαγορεύει) « τώρα ἀσ-
« τρονόμο ἔπρασε ἐμᾶς, ἔβανε χάψι — τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. « ἐμᾶς ἔβανε χάψι.

ΑΝΑΤ. Χάψι — χάψι — ἰστέκα τζάνουμ κομ-
μάτι νὰ συλλογιστῶ — (συλλογίζεται ὀλίγον)
ᾶ ! — γράψαι, (ὕπαγορεύει) τζάνουμ Κύριε Ντιοικη-
« τή, χέργια σου νὰ φιλήσω, ποδάργια σου νὰ φιλήσω, ἰσ-
« κυλί σου νὰ γένω, στείλαι ἀστρονόμο ἕνα ντιατατή νὰ βγά-
« νη ἐμᾶς ὄξου —

ΑΝΑΤ. τί ἔγραψες ;

ΛΟΓ. Ὅξου.

ΑΝΑΤ. Εἶδες τώρα ; ἔτζι γράφουνε ἀναφορὰ
ὄχι τροπάρι ἔγραψες ἐσὺ — εἶ ! σώτηκε πλιά.

ΛΟΓ. (τῷ διδῶν τὴν ἀναφορὰν) καὶ δὴ ὑπό-
γραψον.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ ντὲ ξέρω νὰ γράψω — ἐσὺ γρά-
ψαι ὄνομά μου.

ΛΟΓ. Καὶ δὴ πῶς σε γραπτέον ;

ΑΝΑΤ. Χατζῆ Σάββα Χατζῆ Μουράτη γυιό, Ἄραιν
τζῆ, ²⁾ Κατσερλη, ³⁾ Ζιντζῆρ δερελί ⁴⁾ ντουλο σας — (πρὸς
τὸν λογιώτατον.) Ἐγραψες ; ντιάβασαι ν' ἀκού-
σω ὄνομά μου τί λοῦ ἔγραψες, γιατί ἐσὺ εἶσαι
κομμάτι σασκίνη.

ΛΟΓ. Χατζῆ Σάββας, Χατζῆ Μουράτη Ἄραιντζῆ,
κατσερλη, ζιμτζε τερελελί.

ΑΝΑΤ. Βάι κιοπόγλου, τερελλελί ἐσὺ εἶσαι·
ντερελί γράψαι ἔγραψες ;

ΛΟΓ. Ναι.

¹⁾ Καλλωπισμένη. ²⁾ Ἐξερευνητῆς τῶν σαριδίων ³⁾ Και-
σαρεύς. ⁴⁾ Ἀλυσσοποταμίτης.

ANAT. Μπρέ έριφ — 1) ναίσκαι πές — αι χωϊράτη, τώρα φώναξε ένα άντρωπο απέ τὸ πα-
ρετύρι, δώσαι νὰ πάη.

ΛΟΓ. Τὸν δεσμοφύλακα ;

ANAT. (Μὲ θυμὸν) ντεσποτοφύληκα, μεσπο-
τοφύληκα ντὲ ξέρω ἄδαμ — βάϊ βάϊ βάϊ !!! ἐσὺ
τὶ άντρωπο εἶσαι ; ἐσὺ καντηλανάφτη εἶσαι, μπου-
τλᾶ εἶσαι, λόκο, λαπατζῆ 2) εἶσαι — κρίμαστο
— ἐγὼ τᾶρεψα, λογιώτατο ἄκουσα, άντρωπο
'Ισκιουζάρη 3) εἶναι εἶπα — ἀμμὰ ἐσὺ ένα λιαν-
ἄσπρο ντὲν ἀχρίζεις — (μὲ περισσότερον θυμὸν)
φώναξε έριφ, ένα άντρωπο, ἔφ !! — 'Ίψυχή μου
ἔσφιζες πγιά — σα γλικ 'Γλάν 4) νὰ μὴ βάνανε
ἔσενα χάψι, ἦτ' ἠγλουῦ ἦτ 5). — τί κυττάζεις ;
τώρα χώνω γρότο μου 'Ιστόμα σου μέσα, ἄ ! —
φώναξε ένα άντρωπο λέω μπρέ, νὰ ένα τριάρι
(τῷ δίδει ἔν νόμισμα) δόστο ἐκεῖνο άντρωπο,
μπαμπᾶ σου χιζμεκζάρη ντὲν εἶναι νὰ πάη μπε-
ταβᾶ 6).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Πελοποννήσιον,
καὶ τὸν Κύριον.

Στρατιῶται, Πελοποννήσιος, καὶ Κύριος.

ΣΤΡ. (Πρὸς τὸν Πελοποννήσιον) κόπιασαι ε'
τὸ φρέσκο κύριε Λογοθέτη . .

1) Ἀνθρωπε 2) Μετφ. παχύνους. 3) δραστήριος 4) Εἶθε.
5) Σκύλου υἱὲ σκύλε 6) Χάρισμα.

ΠΕΛ. Ὅπου σμιγει μὲ μουρλούς, αὐτὰ παθαίνει· μὲ τέτοιους μαγκούφιδες π' ὄσμιξα σήμε-
ρα, κι ἄλλα μοῦ πρέπανε νὰ πάθω. — ἀπομονή·

ΣΤΡ. (Πρὸς τὸν Κύπριον) κόπηγασε κ' ἡ
ἀφεντιά σου κύριε Σολομῶ, μπακαλάο, πῶς σὲ
λένε — ἔμπα μέσα, μέσα. . .

ΚΥΠ. Στὸν τόπο μας πρῶτα κρίνουσιν τον
τὸν ἄθρωπο κ' ὕστερις χαψώνουσίντο — ἐδῶ οὐ-
λα λωὰ κάμνουσιν τὰ τὰπραματὰ τους.

ΣΤΡ. (Τοὺς ἀφίνουν καὶ ἀναχωροῦν)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Οἱ στρατιῶται φέρνουν τὸν Χίον εἰς τὴν φυλακὴν,
ὅστις τοὺς φιλοδωρεῖ καθ' ὁδὸν διὰ νὰ μὴ τὸν
περάσουν ἀπὸ τὴν ἀγοράν.)

Στρατιῶται, καὶ ὁ Χίος.

ΣΤΡ. Πορπάτειε — ἄ. . . τρέχα. . .

ΧΙΟΣ. Κι' ἐν μπορεῖτεν ἐσεῖς ἄματις νὰ κά-
μτεν κανένα μόνδο γιὰ νὰ φύγω ἀφ' τὴν ἄλλην
πόρτα;

ΣΤΡ. Ὅχι, ὄχι. . . δὲν μπορούμε, μόνε περ-
πάτειε.

ΧΙΟΣ Καὶ μὴ μὲ περάστεν ἀφ' τὸ παζάρι,
κι' ὅτι θέτεν πάρτε.

ΣΤΡ. Τὶ θὰ μᾶς δώκης;

ΧΙΟΣ Ἐκατὸ γρόσια δίνω σας.

ΣΤΡ. Φέοτα.

ΧΙΟΣ (Τὰ δίδει) πάρτεν τα. . . οὐγοῦ !! καὶ
μὴν πᾶμ' ἀφ' τὸ παζάρι, καὶ μὲ δεῖ ὁ πάης μου. . .
ἀφ' τὰ στενά, νὰ ζῆτεν. . . ἀφ' τὰ στενά.

ΣΤΡ. Δὲ σὲ πᾶμε ἀπ' τὸ παζάρι, μόνε περ-
πάτειε γλίγωρα· (τὸν γυρίζουν ἀπὸ στενὸν μέρος,
τὸν φυλακίζουν, καὶ ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Ὁ Χίος ἐμβαίνει εἰς τὴν φυλακὴν, κάθεται
μεταξὺ τῆς εἰσόδου ὑπὸ τὸ σκότος
καὶ ὀδύρεται).

Ὁ Χίος (καθ' ἑαυτόν), εἶτα δ' *Ανατολίτης*.

ΧΙΟΣ Ἄλοι μου τοῦ κακόσορτου !! . . . ἄλοι
ἄλοι ἄλοι!!! Ἴντ' ἂν τοῦτο π' οὔπαθα . . . κα-
κοσορτιά μου. . . κι' ἂν τὸ μάθ' ὁ Πάης μου. . .
κι' ἂν τὸ μάθ' ἡ ἀγαπητικιά μου, ἔ θὰ κλώση ¹⁾
πλιά μαζῆ μου. . . ἄλοι μου τοῦ κακόσορτου, ἄλοι,
ἄλοι ἄλοι!!! (λυποθυμεῖ).

ΑΝΑΤ. Ποιὸς εἶναι σκοτεινὰ φωνάζει ἄλοι
ἄλοι; ἐντῶ κανένα Τοῦρκο δὲν εἶναι — μήτε Ἄλῃ
εἶναι μήτε Μουσταφᾶ — εἶναι λογιώτατο, Μω-
ραίτη, Κυπριώτη, κι' ἐγώ. . . Τοῦρκο κανένα ντὲν
εἶναι (πρὸς τὸν Χίον) τί τέλεις ἐσύ, φωνάζεις
ἄλοι ἄλοι; ντὲ μιλάς; εἶ. . . ἐσένα λέω, ντὲν
ἀκοῦς; τώρα φωνάζε ἄλοι, τώρα σώπασε.

ΧΙΟΣ Ὠχοῦ. . . κι' ἀφήτε με, γιατί μ' οὔρ-
τεν λειγοθυμιά.

1) Δὲν θὰ ὀμιλήσει ἐρωτικῶς.

ΑΝΑΤ. Ἄ κατάλαβα . . . Χιώτη εἶναι . . . φόβητσάρη εἶναι, κρύφτηκε νὰ μὴ δγῆ κανεῖς — Χιώτη πολὺ φοβάται χάψι, γιατί πέφτει ἰχτιμπάρι ¹⁾ του, καὶ ντέ τέλει νὰ δγῆ κανεῖς . . . ἐκεῖνο τώρα ἀπ' τὸ φόβο του κατουρήτηκε ἀπάνου του . . . ἄφστο, ἄφστο, μὴν τὸ πειράζῃ κανένας.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

(Οἱ στρατιῶται φυλακίζουν τὸν Ξενοδόχον).

ΣΤΡ. Ὅριστε μέσα κ' ἡ ἀφεντοξυλιά σου, ποῦ μέθυσες σήμερα τὸν κόσμο, καὶ μᾶς ἔκαμες κι' εὐγάλανε τὰ ποδάργια μας νερό.

ΞΕΝ. (Εἰσέρχεται μὲ τὰ κατάστιχα εἰς τὰς χεῖρας) ἤσβυσα πλιά ὁ κακόσορτος — πᾶν τὰ κρέδιτά μου — ἔ με χαιρετᾶ πλιά κανεῖς.

ΣΤΡ. Ὅλοι τώρα ἐδῶ εἶστε ; κυτάξετε καλά νὰ μὴ φύγη κανένας, γιατί, φίδι ποῦ τὸν ἔφαγε ἂν τὸν πιάσουμε ὕστερα — (ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

(Ὁ Ἀνοτολίτης φυλακισμένος ἀπορεῖ διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς εἰς τὴν ἀναφορὰν του ἀπαντήσεως.)

ΑΝΑΤ. Ἐφ' — σφίχτηκα — ἀκόμα ντριάτα-

1) Ἡ ὑπόληψις του.

γῆ ντὲ βγῆκε — τζάνουμ, ντοικητῆ εἶναι φίλο μου γιατί ἄργησε ἔτζι γιά; — νά, βράντιασε — χάψι τὰ κοιμητοῦμαι ἀπόψαι. . κανένα ντὲν ἔχω νά στείλω, νὲ ντοῦλο ἔχω μαζῆ μου, νὲ τίποτα . . . τοῦτοι ἄλλοι χαμπάρι ντὲν ἔχουνε 1) . . . ἐμένα ἰψυχῆ μου πολὺ ἰσφίχτηκε. . . ἄτζαμπα νά κάμω ἄλλο ἓνα ἀναφορὰ πῶς γένηται; . . . λογιώτατο τῶρα ντὲ τὰ γράψη, ἐγὼ ἰξέρω . . . καὶ νά γράψη μπιλέ, τὰ ζαλίσει κεφάλι μου . . . εἶναι μπουταλαῶ. . . τί νά κάμω ντὲ ξέρω!! . . . σάμπρι τὰ κάμω ἀρτίκ, γένηκε τὸ γένηκε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Ὁ Ξενοδόχος ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐξόδων τῶν καὶ παρουσιάζει ἓνα λογαριασμὸν πολλὰ ὑπέρογκον).

Ξενοδόχος καὶ λοιποί.

ΞΕΝ. Καλὲ σεῖς, οὔλοι σας ἐδῶ στενε; . . . κι' ἔθὰ μὲ πλερῶσταν ἐκεῖνα ποῦ φάγεταν κ' ἵπγιεταν στὴ λοκάντα μου, ποῦ γιά σὰς ἤσθουσα διαβόντρου γυιοί;

ΑΝΑΤ. Χίτζ ποτὲς ἄνθρωπος στὴ χάψι μέσα πλερώνει; ταμάμπραματευτή. . . Χαρατζῆ μπιλέμ στὴ χάψι χαράτζι ντὲ ὑρεῦει.

ΞΕΝ. Κι' ἐν τ' ὄχετε στὸ νοῦ σας νά μὲ πλε-

1) Δὲν τοῖς μελλεῖ.

ρώστενε μαθές ; νὰ μοῦ φᾶτε θέτενε κι' ἐσεῖς τὸ βιός μου διαβόντρου κουλούκια ;

ΑΝΑΤ. "Εἰ . . . τὰ πλερώσουμε ἀγάλια ἀγάλια, . . . τώρα οὔλοι χάψι εἴμαστε, καὶ ἐσὺ μπιλὲμ χάψι εἶσαι . . . Ἰστέκα ν' αὐγουμε ὄξου, κι' ὕστερα πλερώνουμε . . . τί φοβᾶσαι ; ντὲ τὰ φύγουμε γιὰ . . .

ΕΕΝ. Ἄς λογαριαστούμενε δά, κ' ὕστερις πλερώντεν πλιά.

ΑΝΑΤ. Βγάλε τεφτέρισου νὰ δγιούμε, πόσα χρουστοῦμε ;

ΕΕΝ. "Ἐν τὰ πέρασα ς' τὸ τεφτέρι, μὰ τὰ θυμοῦμ' ἀπ' ὄξω.

ΑΝΑΤ. Καὶ ντὲν ἔγραψες τεφτέρι σου ;

ΕΕΝ. "Ὀσκαί . . . ἔν πρόφταξα . . . στὴ λίσταν τὰ πέρασα μοναχά.

ΠΕΛ. (Καθ' ἑαυτὸν) τί ξέρεις τώρα πόσα θὰ μᾶς πάρει ; πόσα θὰ βάνη παραπανισμένα, τρεῖς ς' τὸ ξύδι, τρεῖς τὸ λάδι, καὶ ἔξη ς' τὸ ξυδόλαδο, ἕτερα πατζᾶ, σιμίτια, ἔξοδα τῶν ἐξόδων. κι' ἄλλα, κι' ἄλλα, ὅτι τοῦ βαστάζει πγιά ἡ ψυχούλα του . . . (πρὸς τὸν ξενοδόχον) καὶ πόσα σὲ χρουστοῦμε ;

ΕΕΝ. (Λογαριάζει ὀλίγον μὲ ἔν κάρβουνον). Ἐννιακόσια ἔννενηντα ἔννιὰ γρόσα, καὶ τριάντα ἔνιὰ παράδες, κι' ἕνα ἄσπρον . . . μὰ τ' ἄσπρα ἄς τ' ἀφίσουμεν πλιά, γιὰτ' εἶναι μικρὸ πρᾶμα.

ΑΝΑΤ. Βαί βαί βαί!!! ντὲ λὲς χίλια ; ντυῶ ἄσπρα τέλει ἀκόμα νὰ γένουνε χίλια.

ΠΕΛ. Καί ποῦ σὸ διάτανο τὰ ξοδέψαμε
τόσα τὸ μαγκοῦφι;

ΞΕΝ. Κί' ἔν εἶναι πᾶσα ἓνα μὲ τὸ λογαρι-
ασμὸ τους; σταθῆτεν . . . ὄφκολος εἶν' ὁ λογα-
ριασμός . . . πόσοι ἦσαστεν; . . .

ΠΕΛ. Πέντε.

ΞΕΝ. Ἐννιά.

ΑΝΑΤ. Ἐφτά, ἄδαμ . . . νά, μέτρα . . . Λο-
γιώτατο, ἓνα, . . . Μωραίτη, ντυώ, . . . Κυπρι-
ώτη, τρία, . . . Χιώτη, τέσσαρα, . . . Ἄρβανί-
τη, πέντε, — Κηρτικό, ἕξη, ἐγὼ ἑφτά, . . .

ΞΕΝ. Ἄμ' ὁ Λογιώτατος;

ΑΝΑΤ. Πρῶτα πρῶτα ἐκεῖνο εἶπα, ἄδαμ!

ΞΕΝ. Ἄμ' ὁ Κυπριώτης;

ΑΝΑΤ. Κί' ἐκεῖνο εἶπα.

ΞΕΝ. Ἐν τοὺς μετρήσετεν καλά.

ΑΝΑΤ. Ἐσὺ μέτρησε, νὰ ντηγιοῦμαι.

ΞΕΝ. Μέτρα — ἡ ἀφεντιά σας;

ΑΝΑΤ. Ἐνά.

ΞΕΝ. Ὁ Κυπριώτης;

ΑΝΑΤ. Ντυώ.

ΞΕΝ. Ὁ Κηρτικός;

ΑΝΑΤ. Τρία.

ΞΕΝ. Ἐσεῖς;

ΑΝΑΤ. Τέσσαρα.

ΞΕΝ. Ὁ Μωραίτης;

ΑΝΑΤ. Πέντε.

ΞΕΝ. Ὁ Λογιώτατος;

ANAT. Ἐξῆ· (καθ' ἑαυτὸν) ἄλλὰ ἀλέμ, ἐγὼ
γιαγνήσι ¹⁾ μέτρησα.

ΞΕΝ. Ὁ Χιώτης;

ANAT. Ἐφτά.

ΞΕΝ. Ἀρβανίτης;

ANAT. Ὁχτώ.

ΞΕΝ. Κι' ὁ Μισὲ Μπουρλῆς;

ANAT. Ἐνιά — τζάνουμ' ἐγὼ γιατί μέτρη-
σα ἑφτά γιά;

ΞΕΝ. Ἐν εἶν' τώρη ἐννιά; σταθῆτεν τώρη,
κ' ὕστερις πάλι τοὺς μετροῦμεν — ἄς κάμουμεν
τώρη τὸ λογαριασμό.

ANAT. Λογάργιαστο νὰ ντηροῦμε.

ΞΕΝ. Ἐννιά πορτζιόναις σοῦπα ἀπὸ 48
παράδες, γρόσια 48, καὶ 8 παράδες

ANAT. Ἐγὼ κολοκύτι τζορμπᾶ ντέν ἔφα-
γα... βγάλε ἓνα ὄξου — Ἰστέκα, τί τὰ πῆ
πορτζόνι;

ΞΕΝ. Μερτικό.

ANAT. Τώρα κατάλαβα — λέγε παρακάτου

ΞΕΝ. Ἐννιά πορτζιόνες βραστό.

ANAT. Κι' ἀπὲ τοῦτο ντέν ἔφαγα — βγά-
λε ὄξου ἓνα

ΞΕΝ. Ἀφῆτεν τώρη νὰ τὰ λογαριάσουμε
ἐννιά ἐννιά, κ' ὕστερις τὰ ξεπέφτουμε· (λογαριά-
ζει) ἐννιά βραστὰ ἀπὸ 56 παράδες, 56 γρόσια
καὶ 2: παράδες.

ANAT. Τί λὲς ἄδαμ; ντέν κάμει τόσα.

¹⁾ Λάθος

ΞΕΝ. Ὑστερις, βρίσκουμεν τὸ φάλος (λογα-
ριάζει με ταχύτητα.)

Ἐννιά ψητὰ γρ:	75 :	καί 9 :	παρ:
Κριοφτέδες	78 :	5 :
Ντολμάδες	83 :	
Μακαρόνια	25 :	

ΑΝΑΤ. Λογιώτατο ἔφαγε μακαρόνια ἄλλο
κανένα ντέν ἔφαγε.

ΞΕΝ. Σωπάτεν, μὴ μὲ φαλάρετεν. —

Σαλάτα, γρός:	20 :
Ευδόλαδο στὴ σαλάτα	3 : 7
Αὐγὰ	13 : 2
Μπουρέκι	45 :
Καταίφι	52 :
Ζάχαρι, κανέλα, κ. τ. λ.	20 :
Τὸ πρετζέσι τ' Ἀρβανίτη	67 :

ΑΝΑΤ Τὶ λές ἄδαμ;

ΞΕΝ. Κι' ἄθεν τ' ὄρκιανα κατὰ πῶς τ' ὅθε-
λεν, ἐν ἐσῶνανε κι' ἄλλα τόσα.

Φροῦτα	95 :
Τοῦ Δογ. τὸ πλακοῦτα.	27 :

ΛΟΓ. Πολλοῦ λέγεις — οὐ γὰρ ἐγευσάμην
τοσοῦτου.

ΞΕΝ. Ἐν ἡζέρω ἂν ἤφαγες πολὺ, ἢ λίγο,
στὴ λίσταν τόσα εἶν' περασμένο.

ΛΟΓ. Ὑπερηρίθμηκας παραλογισάμενος.

ΞΕΝ. Ἐν τὰ καταλαβαίνω τὰ λιανικά. —
σᾶς τ' ὅπα, τόσο εἶναι — ἔθῃ πολλὰ λόγια...

τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια — (λογαριάζει).
Κρασί 183: 27:

ANAT. Ἰστέκα — Ἰπγιαμε ἐμεῖς τόσο κρασί γιᾶ;

ΞΕΝ. Κι' ἐν Ἰπγιατεν διαβόντρου γυιοί, καὶ μεθύσετεν, κ' ἠκάματεν τόσα κουζουλλὰν πράματα, κ' ἠσούσετεν κ' ἐμένα τὸν κοκόσορτο;

ANAT. (Καθ' ἑαυτὸν) ἄμμα καλοῦπι, ἄ !!
(πρὸς τὸν ξενοδόχον) λέγε ἀκόμα νὰ δγιοῦμε, εἶνε κ' ἄλλα;

ΞΕΝ. Τὸν παστρουμᾶ σας, νὰ σας χαρῶ.

ANAT. Πόσα εἶναι;

ΞΕΝ. Ἐκατὸν ὀχτῶ γρόσια.

ANAT. Γιατί; τί ἔθανες μέσα, καὶ πήγανε τόσα;

ΞΕΝ. Παστρουμᾶ..

ANAT. Ἐἶ.

ΞΕΝ. Αὐγά.

ANAT. Ἐἶ.

ΞΕΝ. Βούτουρο, κρομύδια.

ANAT. Ἐἶ.

ΞΕΝ. Κανέλαις, πιπέργια, γαρούφαλα, μοσκοκάρυδα, κ' ἄλλα λογιῶν τῶν λογιῶ μυρωδικά.

ANAT. Καὶ τί τὰ ἤτελε τόσα μπαχάργια; 1)

ΞΕΝ. Καλὲ διαβόντρου γυιὲ, ὄντας μύριζεν, : ἤλεγεσ ὄχ ὄχ ὄχ, καλὰ, καὶ τώρη ἐθὲς νὰ νὰ πλερώσης;

1) Ἀρωματικά,

ANAT. Τὰ πλερώσω, ἀμμὰ νὰ ξέρω ποῦ πάησε τόσος παράς.

EEN. Ταύγα ἦτανε ἀφ' τῆς Χίντγλαις τὸ βούτουρο ἀφ' τὴν Ἀμέρικα, ὁ Παστρομαῖς ἀφ' τὴν Περσία, καὶ τὰ μυρωδικὰ ἀφ' τὸ Ἀμστρεδάμ.

ANAT. Τώρα κατάλαβα—εἶ ὕστερα;

EEN. Αὐτὰ, νὰ σὰς χαρῶ, κι ὦχ ἀμὰν ἀμὰν.

ANAT. Ἐμεῖς καταλάβαμε π' οὐναὶ καλοῦπι ἀμὰ τί τὰ κάμουμε;—πάεισε πγιά—κάμε σοῦμα τώρα.

EEN. (σουμάρει) γρ: 999: καὶ 39:

ANAT. Ἀμὲ τ' ἄσπρο;

KEN. Τ' ἄσπρο ἦτανε ἀπὲ μλὰν πρέζα πιπέρι π' οὐβαλεν ὁ λογιώτατος στὴ μύτη του κι' ἠφτερνίστηκεν.

ΔΟΓ. Ἄπαγε—οὐκ αἰσχύνῃ ψευδόμενος;

EEN. Κι' ἐν τὸ βάλετεν στὴ μύτη σας;—κι' ἴντ' ἄτανε ποῦ βάλλετε μαθὲς καὶ φτερνίζούσατε μλὰν ὦρα;—(πρὸς τοὺς ἄλλους) πλερώστε με τώρα.

ANAT. Τώρα ἤμαστε χάψι, σὰν εὐγουμε ὀξου, τότες πλερώνουμε—ν' ἄρτη κι' ἀρβανίτη, νὰ ντώση μερτικό του κι' ἐκεῖνο.

EEN. Υπογράφτεν ἄματις τὸ λογαριασμό.

ANAT. Ὁ, τι γράψει κανεὶς μέσα στὴ χάψι ντὲ πριάνεται.

EEN. Φτάνει νὰ τὰ θυμούστενε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ Λογιώτατος μὴ ἔχων χρήματα διὰ τὴν ἀπό-
τισιν τοῦ μέρους του, συλλογίζεται)

Λογιώτατος καὶ Ἀνατολίτης

ΛΟΓ. (Καθ' ἑαυτὸν) ἐγὼ δὲ πῶς ἂν τὸν ἔ-
ρανον ἀποτίσαιμοι; καὶ δὴ ἀργύρια οὐ κέκτημαι
—φεῦ !!

ΑΝΑΤ. Ὅλάν Λογιώτατε, τί συλλογίσαι
καὶ μουρμουρίζεις;

ΛΟΓ. Πῶς ἀποτίσω τὸν ἔρανον μηδὲν
ἀργύρια κεκτημένος; καὶ δὴ τοῦτο τυγχάνω σκε-
πτόμενος

ΑΝΑΤ. Ἄ, κατάλαβα—ντὲ ἔχεις παράδες νὰ
πλερώσης μερτικό σου;

ΛΟΓ. Ναι μὴν.

ΑΝΑΤ. Καὶ τί ἔχεις;

ΛΟΓ. Βίβλους.

ΑΝΑΤ. Βιβλία κιτάπια ἔχεις;

ΛΟΓ. Ἐγωγε.

ΑΝΑΤ. Καὶ τί βιβλία ἔχεις νὰ δῶ.

ΛΟΓ. Δημοσθένην, Ἰσοκράτην, Θουκίδην,
καὶ λοιπούς.

ΑΝΑΤ. Ἐγὼ σουκράτη μουκράτη, κιδύδη,
μιδύδη, μοτεστένη κοντεστένη ντὲ πέρνω—ἄι
βασίλει κιτάπι ἔχεις;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἔχων τυγχάνω—Ἰ-
δού.

ΑΝΑΤ. Ἰστὲ αὐτόνα πέρνω, μερτικό σου ἐ-

γὼ πλερώνω, μὴ συλλογίσαι. (καθ' ἑαυτὸν) Ζά-
βαλη Λογιώτατο φτωχὸ εἶνε, παρὰ ντὲν ἔχει·—
τοῦτοι οὔλοι λογιώτατοι, καίμενοι οὔλοι φτωχοὶ
εἶνε—κρίμαστο κακόμοιρο·—τί νὰ κάμω; νὰ
ντώσω ἐγὼ ἀρτίκ ρεφενὲ του, Ἰψυχικὸ εἶνε—

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ὁ Ἀρατολίτης, καὶ ὁ Λογιώτατος.

ΑΝΑΤ. (καθ' ἑαυτὸν) εἶντες καλοῦπι; ἄδαμ,
ἀπὲ Λονκάνταζη τί χαιρι καρτερεῖς; ὅ,τι τέλει
πέρνει·—ἔφαγες; τὰ πλερώσης, πολλὰ λόγια
ντὲ τέλει ἄς κουρεύεται τώρα ἀστρονομο ντὲ
φάνηκε, ντιαταγή ντὲ βγῆκε . . βράντιασε,
σκοτίνιασε—ἐντῶ τὰ κοιμητοῦμε, τζαρὲς ¹⁾ ντὲν
εἶνε—ἄς πγιῶ ἓνα τζιμποῦκι, κι' ἄλλὰχ κεριμ
²⁾, (καπνίζει)· (πρὸς τὸν λογιώτατον) τώρα ποῦ
κατούμαστε ἔτζι, ντουλειὰ ντὲν ἔχουμε—τζά-
νουμ λογιώτατο, ἓνα πράμα συλλοίστηκα, ἄτζα-
μπα νὰ πῶ, κάμεις; ριτζά ³⁾ σὲ κάμω, νὰ μὴ
μὲ πῆς ὄχι.

ΛΟΓ. Φράσον μοι, καὶ δὴ σοι ὑποσχοῦμαι
ἵνα σοὶ ποιήσω ὅ, περ ἂν μοι εἴποις.

ΑΝΑΤ. Ἐμένα πατέρα μου εἶνε τρία χρόνια
πέτανε . . . βιὸς πολὺ ἄφηκε—κόλυβά του,
μόλυβά του, Ἰψυχηκά του φαλάν φιλάν οὔλα ἔ-
καμα—τώρα, τὰ βάνω μιὰ πέτρα μεάλη μνημα
του ἀπάνου, τὰ γράψω, Ἰστὲ, ἦτανε καλὸ ἄν-
θρωπο, ἦτανε ἀραϊτζῆ, ὅπγοιςς γλέπει, νὰ λήη

1) Τρόπος. 2) ἔχει ὁ θεός 3) Παράκλησιν.

τεὸς χωρέστο' ἄκουσες; τζάνουμ ἓνα τέτοιο νὰ γράψης, ἐγὼ κόπο σου πλερώνω.

ΛΟΓ. Ἐπιτύμβιον τοιγαροῦν ποιητέον — καὶ δὴ ποιήσω διὰ στίχων — οὕτω βούλει;

ΑΝΑΤ. Ἐσὺ ἰξεύρεις ἀρτίκ — ὅπως τέλεις ἐσὺ κάμτο ἄμμα, ἐμένα ντιγιέ, σακὶν σὰν ἀναφορὰ ἔκαμες νὰ μὴ γένη καὶ τούτο.

ΛΟΓ. Στιχουργητέον καὶ δὴ.

ΑΝΑΤ. Ἄρτίκ Ἰστίχο, ἐσὺ ἰξέρεις.

ΛΟΓ. Ποῖον δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ;

ΑΝΑΤ. Ὄνομά του; χατζῆ Μουράτη, λέανε — τόπο του, Καίσερλῆ — ζεναάτη 1), ἀραιτζῆ ἦτανε — ἔτσι νὰ γράψης τζάνουμ.

ΛΟΓ. (στιχουργεῖ, ἔπειτα στρέφει πρὸς τὸν ἀνατολίτην) καὶ δὴ ἐστιχουργησάμην — ἄκουσον οὖν.

ΑΝΑΤ. Λέγε ν' ἀκούσω.

ΛΟΓ. » Ἐνθάδε κεῖται χατζῆ Μουράτης κλήσει.

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα — κλήσει τί τὰ τῆ;

ΛΟΓ. Ὄνόματι.

ΑΝΑΤ. Καὶ ντέν ἔγραφες ἔτσι;

ΛΟΓ. Καὶ δὴ τοιοῦτον ἐστὶ τὸ στιχουργεῖν.

ΑΝΑΤ. Λέε παρακάτου.

ΛΟΓ. » Τέχνη ἀραιτζῆς, καὶ Καισαρεὺς τῆ φουσει.

ΑΝΑΤ. Φύσει, τόπο του τὰ πῆ;

ΛΟΓ. Ναὶ μὴν.

1) Τέχνη.

ΑΝΑΤ. Ἐφερίμ ἄφερίμ.

ΛΟΓ. »Δὲν δέ θεῶ ἀμαρτιῶν του λύσει.

ΑΝΑΤ. Κλήσει, φύσει. λύσει — καλό!!! γιὰ
νὰ τεργιάξη Ἰστίχο ...

ΛΟΓ. »Ληστής πάλαι πλήρης ἐν ἀσωτίαις,
»πίστει ἔλαβε τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας.

ΑΝΑΤ. Ἰστέκα, Ἰστέκα — Ἰληστής τί
ντουλειὰ ἔχει ἐντὼ πέρα γιὰ;

ΛΟΓ. Σίγα — »οὗτος ὁ πτωχὸς ...

ΑΝΑΤ. (τὸν ἀντικόπτει) φτωχὸς ντὲν ἦτανε
ἄδαμ, τρακόσγια πουγγειάσπρα ἄφησε.

ΛΟΓ. Ἄλλ' ἐπιτριβείης, ὦ μιὰρὲ — καὶ δὴ
ἄκουε, εἶτα λέγε.

ΑΝΑΤ. Ἀκούω, ἀμὰ γιὰστί λὲς Ἰψέματα;

ΛΟΓ. »Οὗτος ὁ πτωχὸς Μουράτιος κραυγά-
ζει.

ΑΝΑΤ. Ὅχι! Μουράτη γυῖὸς ντὲν ἦτανε,
πατέρα του χατζῆ Γιορδάνη λέανε.

ΛΟΓ. »Μνήσθητίμου Κύριε, πίστει φωνάζει.

ΑΝΑΤ. Ντέ φωνάζει πγιά τώρα — ἄρτικ
σώπασε — ὄντας ἐπέτανε, τρεῖς φοραῖς εἶπε,
»μνήσθητί μου Κύριε,« ἄρτικ μπιτοῦν μπιτοῦν
1) σώπασε — ἐσὺ γράφεις, ἔμεν 2) οὔλο φωνά-
ζει σάνκιμ εἶνε βρικόλακα.

ΛΟΓ. »Ὁ ἀναγνώσας τὰ δε τὰ γεγραμμένα,
»ἄφεισιν ζητεῖ αὐτοῦ τὰ πεπραγμένα, »γνώθι σὺ
ὁ μὴ θεὸν φοβᾶσαι.

ΑΝΑΤ. Ἐφοβούντατε τεὸ, ἄδαμ, τί λὲς;

1) ὅλως δι' ὅλου 2) Ὀλον ἐν.

οὐλη νύχτα ἐκκλησία του πήγαινε — σαρακοστή, λάδι μπιλέμ ντέν ἔτρωγε — Ἰξένο ντίκιο ντέν ἤτελε — μερμίγκι ἀπάνου ντέν ἐπατοῦσε — εἰ λέγε μπακαλούμ ¹⁾).

ΛΟΓ. »Αὐτός ὁ θεὸς δύναται σε κολάσαι.

ΑΝΑΤ. "Ὅχι, ὄχι, τεὸς κολάσει — βάι, τεὸς χωρέσει, πές ἄδαμ — τί ἔκαμες; οὐφ, — οὐφ.

ΛΟΓ. Καὶ δῆσοι ἀναγνωστέον ὀλοσχερές, ἵνα γνῶς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ. ²⁾

ΑΝΑΤ. Τι; ἀπ' τὴν ἀρχὴν νὰ ντιαβάσης; νὰ σ' ἀλατήσω νὰ μὴ βρωμῆσης; κοπόγλου κοπέκ — τίποτα ἄδαμ, τίποτα . . . ἄρατα τέματα, ἔγραψες . . . οὐλα ἀνάποντα ἔγραψες . . . μπε ἄδαμ, ἐκεῖνο ἴστε ἔτσι γράφουνε. » Ἐντάτε κείτουνται ντοῦλο τοῦ τεοῦ γατζῆ, καῖσερλῆ, καλὸ ἄνθρωπο ἦταρε, ὅποιος γλέπει μνημῆμά του, νὰ λέη πτεὸς χωρέσ' τὸ πάει λέωντας, ἐγὼ ἔτσι εἶπα νὰ γγράψης.

ΛΟΓ. Σὺ ἀγράμματος ὢν, οὐ γινώσκεις, καὶ δὴ ἐξηγητέον σοι ἐν καθ' ἐν, . . . πρόσχες . . .

ΑΝΑΤ. "Εἰ, ἀρτικ, ἐγὼ πιρόσκες μιρόσκες, κατόλου ντέν ἀκούγω . . . τίποτα ντέ ξέρεις ἄδαμ. ζάβαλη ³⁾ λογιώτατο, αἶδε νὰ γυρίσης κόσμο νὰ γένης ἄνθρωπο . . . ἠλληνικὰ πγιά νὰ

¹⁾ Νί ἴδωμεν. ²⁾ Μελέτης χάριν λαβὼν βιβλίον παρὰ τινος τῶν λογίων, τὸν διδάσκαλον ἐπαγγελλομένου, εὑρον ἐν αὐτῷ τὸ παρὸν ἐπιτύμβιον χειρόγραφον πρωτότυπον, διαφέρον μόνον κατὰ τὸ ὄνομα. καὶ τὸν δεῦτερον στίχον, πεποιημένον ἴσως παρὰ τοῦ ἰδίου διδασκάλου. ³⁾ Πτωχέ.

μὴ μιλάς . . . ῥωμαῖκα νὰ μιλάς, γιατί ντροπῆς
εἶνε, κόσμος ἐσένα ἀναγελάει . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

(Οἱ στρατιῶται συνέλαβον τὸν Ἄλθανόν, καὶ τὸν
φέρουν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου τὸν ἐξετάζει ὁ
Ἄστυνόμος.

Ὁ Ἄλθανός, οἱ στρατιῶται ἔπειτα ὁ Ἄστυνόμος.

ΑΛ. Πρὸ ὄρέ . . . ἄστο ὄρέ, πρὸ . . .

ΣΤΡ. Προβάτειε διάολλε . . .

ΑΛ. Ἄστο ἄστο ὄρέ . . . φτοῦ, ἀλλὰ μπε-
λιὰ βερσιν.

ΑΣΤ. (τρέχων εἰσέρχεται) Γεράσιμέ μου!!!

ΣΤΡ. Σκιαβ' ἀφέντη.

ΑΣΤ. Ὅμορφα μὴ σὰς σκαπάρ' ἀπ' τὰ
χέργρια.

ΣΤΡ. Ὅσκαί' ἀφέντη' καλὰ τὸν ἔχουμε.

ΑΣΤ. Μπράβο Ἀντζουλιῆ μου, Κάντηλά μου
γιαμὰ σὰς μεριτάρει ἀπὸ ἑκατὸ τζικίνια—

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ὁ Ἄστυνόμος ἐξετάζει τὸν Ἄλθανόν μὲ ταχύ-
τα ἔμπροσθεν τῆς φυλακῆς)

Ἄστυνόμος ὁ Ἄλθανός καὶ οἱ στρατιῶται.

ΑΣΤ. Πινομή σου; τ' ὄνομά σου;

ΑΛΒ. Πῶς τὸ λένε ὄρε ἐμένα; τζέλιο Γκέγκκα.

ΑΣΤ. Ποῦθε εἶσαι;

ΑΛΒ. Γκέκα ὄρε, Γκέγκα.

ΑΛΒ. Ἄλλος διάλλος ἐτοῦτος — καὶ γιὰτί
μουρὲ λάβωσες τὸν Κρητικὸ;

ΑΛΒ. Πῶ — γιὰτί νὰ τὸ λὲς ὄρε ἔφαγες κου
νάδιας, τὸ χτύπησες ψύχᾶ ψύχα.

ΑΣΤ. Ἐγὼ μουρὲ; νὰ — ξαφνικὸ νὰ σ
οὔρη.

ΑΛΒ. Ὅρε ἐσὺ ἐγὼ, ἐγὼ ἐσὺ, πῶ χτύπησες
κρητικά, γιὰτί νὰ τὸ τρῶς κουράδιας.

ΑΣΤ. Ὅρσαι κοπλιμένα! — (πρὸς τοὺς
στρατιώτας) βάλτε τόνε μέσα ἀρίστο —.

ΑΛΒ. Ὅρε Ἀστρονόμο! — πρᾶ πῶς τὸ κά-
νεις ἔτσι ὄρε; ποῦ ὄρε νὰ τὸ παγαίνῃ μέσα

ΑΣΤ. Σ' τῆ φυλακῆ, Μπόγια.

ΑΛΒ. Πῶ νὰ τὸ κρένης πρῶτα ὄρε — π'
οὔναι κρητικά; νὰ τὸ φέρνης κί' ἐκεῖνο ὄρε

ΣΤΡ. Ἄ! — μέσα μέσα...

ΑΛΒ. Ἄστο, ὄρε! μὴν τὸ τραβᾶς — ἀλλὰ
μπελιὰ βερσίν.

ΣΤΡ. (τὸν φυλακίζουσι καὶ ἀναχωροῦν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Ἀνατολίτης καὶ οἱ λοιποὶ, ἔσωθεν
τῆς φυλακῆς.

ΑΝΑΤ. Γλυτώσαμε, πγιάσανε Ἀρβανίτη
νατο, φέρανε, χάψι κί' ἐκεῖνο.

ΧΙΟΣ. Ἦφερᾶν τονε τοῦ διαβόντρου τὸ γυιό;

ΑΝΑΤ. Νάτος νάτος, κύτταξε μάτγια του

— σάν ἄζτιζμένη κάτα γριαλίζουνε — σακιν νά μὴν τονε λαλήση κανεῖς.

ΑΛΒ. (πλησιάζει) γιά σας ὀρέ.

ΟΛΟΙ. Καλῶς ὤρισες καπετάνιο.

ΑΛΒ. Πῶ τί κάνεις σκοτεινά; πρὰ ἀνοιζαι ὀρέ τὸ παραθούραις, νά γλέπης ψύχα.

ΟΛΟΙ. Δέν ἀνοιγουμε τὰ παραθύρια.

ΑΛΒ. Πῶ, πῶ, νά φύγης ὀρέ — πρὰ θὰ σκάνεσαι ὀρέ ψύχα.

ΑΝΑΤ. Σῶπα — τώρα τ' αὔγουμε ὄξου.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ Ἐρωμένη τοῦ Κρητικοῦ συνωδευμένη με τὴν γραιάν τροφόν της ζητεῖ νά ἐπισκεφθῇ τὸν ἐραστήν της εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα ¹⁾

Γαρούφω, καὶ Κανέλλα

Γαρ. Αὐτοῦν' γιά ἔναι πδάκιμου, δῶ, ἡ Ἀστρονομίγια.

Καν. Ἐδῶ κανεῖς δὲ φαίνεται, μηδὲ ψυχὴ καμμία.

Τρομάρα μου! πῶς θὰ τὸν διῶ; μανοῦλα μου, πε-

Γαρ. Κράτ' τὴν καρδιά σου, Κόρη μου... [θαίνω!]

Καν. ὦχ! τώρα τί νά γένω;

Ξέρεις πόσο πικραίνουμαι;

Γαρ. Τὸ πιάζω δὲ πηδίμου;

Σκούπισ' τὰ μάτια σ' καὶ μὴν κλαῖς.

Καν. Πῶς θὰ σὲ διῶ ψυχὴ μου;

Ὁ ἀστρονόμος ποιὸς εἶναι;

¹⁾ Ἡ πράξις αὐτὴ συνεγράφη διὰ στίχων περισσοτέρας ἀστειότητος χάριν.

Γαρ.

Αὐτὸς ποῦ σὲ κυτᾶει.

Αὐτὸς ποῦ γλέπει σὰν χαζός.

ΚΑΝ., Γιατὶ δὲ μᾶς μιλάει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἡ Κανέλλα ἐρωτᾷ τὸν Ἀστυνόμον περὶ τοῦ
ἐραστοῦ της αὐτῆς δὲ τῆ προτείνει νὰ
τὸν ἐρωτευθῆ)

Κανέλλα, καὶ ὁ Ἀστυνόμος

Καν. Κύρ Ἀστυνό μου ! νὰ ζῆς, π' οὔνε τὸ Κριτικάκι;

Ἀστ. Σαραντα χρονῶνε ἄθρωπο τὸν ἔκαμες παιδάκι !

Καὶ τι τὸν ἔχεις ;

Καν. Ἐάδερφο, νὰ τὸν διῶ λιγάκι.

Ἀστ. Ἀπὲ τῆ φίναις εἶν' κι' αὐτῆ, ὁμορφο πραγματάκι.

Μῶρ δὲν κυτᾶς τὰ μάτρηα τῆ, μῶρ δὲ γλέπεις παρέντζα¹⁾;

Μὲ φαίνεται ἡ Βένερε²⁾ ποῦ εἶδα στὴ φιορέντζα.

Μῶρ δὲν κυτᾶς τὸ πέτο³⁾ τῆ, δὲ γλέπεις τὰ βυζιά τῆ;

Μῶρ δὲν κυτᾶς τὰ μπράτζα τῆ, δὲ γλέπεις τὰ μαλλιά τῆ

Μῶρ δὲν τὰ γλέπεις οὐλα τῆ; μ' οὔφυγε τὸ τζερβέλλο⁴⁾.

Πουλῶ τὰ ροῦχα μου γι' αὐτῆ, πουλῶ καὶ τὸ καπέλλο.

Ντζόγια μου, ἄφσ' τὸν Κρητικό, κάμε τ' ἀμόρ⁵⁾ μ' ἐμένα.

Καν. Ποτές δὲν καταπιάνουμε, φράγχο, ἐγὼ μὲ σένα.

Εκεῖνον εἶπες γέροντα, κι' ἐσὺ εἶσαι πηγὸ γέρως.

Ἀστ. Τριάντα χρόνους τώρα κλειῶ τὸ φετεῖνὸ τὸ θέρος,

Μὴ γλέπεις τ' ἄσπρα μου μαλιά, καὶ ἄσπρα μου τὰ γένεια.

Ἡ πικραις μου τ' ἀσπρίσανε, καὶ τῶν ποκέμω γ' ἔνοια.

Μά, γὼ γιὰ τὴν ἀγάπη σου, Κυρὰ μ' τὰ καλορίρω⁶⁾

Μὲ τῆ βαμμέναις τρίχαις μου σὰ νιός σὲ φαδορίω⁷⁾.

Καν. Δὲν κάμω ἐγὼ ἔρωτα ποτέ μου λελέγχο.

Ἀστ. Ὁ, τι τ' ἀγαπᾶς, Κυρία μου, πρόντος εἶμε ντελέγχο

Καὶ πηγὸ καλ' εἶν' οἱ Κρητικοί, ντζόγια μου, ἴαπ' τῆ φράγκους;

Οἱ φράγχ' εἶν' πηγὸ γαλάντιδες ἀπὸ ἐκεοῦς τῆ ἄλλους.

Μὸν δόσαι τὴν παρῶλασου.

1) Παρῶρησιαστικόν. 2) Ἡ Ἀροδότη, 3) Τὸ στῆθος.

4) Ὁ μυελός. 5) Τὸν ἔρωτα. 6) Βάφω. 7) Σὲ υπερασπίζω.

Καν. Τί λές; δὲν ἀπεικάζω.
 Τὸν ξαδερφό μου ἂν δὲ διῶ, ἀπ' τὸν καίμῳ μου σκάζω.
Ἀστ. Γιαμὰ χειροῦργος θὰ γενῆς γιὰ νὰ τονὲ γιατρέψης
Κι' ἐμένα ἀπεφάσιςες γιὰ νὰ μὲ φαρμακέψης;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ἽΟ Ἀστυνόμος μόνος.

Ἀστ. Γλέπεις μουρὲ τὸ διάολλο ἄμορ' ὅπου τοῦ ἔχει;
 Τὸ δάκρυ ἀπ' τὰ μάτγια τῆς σὰν τὸ ποτάμι τρέχει.
 Γλέπεις γιαμὰ σενσιμπιλτά ¹⁾ ἄμορ δι' πρίμα κλάσε ²⁾.
 Τέτοια ἄμορόζα ν' ἄχες μιὰ, φελίτζες ³⁾ ἤθες ν' ἄσαι.
 Γουῆττο. μίο ποσίμπιλε ⁴⁾ κάμω, τὸ πᾶν τῆς τάζω,
 Νὰ γένω ἄμορόζος τῆς . . . θὰ γένω . . . νὸν ζὲ κάζω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ἡ Κανέλλα ἐπισκέπτεται τὸν Κρήτα)

Κανέλλα, Κρής, καὶ ἡ Γαρούφα

Καν. Δειγῶθηκα μανοῦλα μου, νερὸ δόμου λιγάκι.
Γαρ. Ἐλα σ' τὸ νοῦ σου, κόρη μ' δὰ, μὴ γένεσαι πηδάκι.
Καν. Ἐτζ' ὄλιψα γιὰ νὰ σὲ διῶ; ὦχ τι νὰ κάμω τώρα;
Κρής Νὰ ξεμυστέψω ἤθελα ποῦρι αὐτὴν τὴν ὥρα.
 Γιάντα δεδιμ ξανάζησα ὁ θιὸς ποῦ τὸ κατέχει.
Κι' ὅπ' ἔχει μέραις ἀπ' τὸ θιὸ, γάρω δὲν ἀπάντέχει.
 Διαλὲ τῆς ἀποθαμμένοι του ἐκείνου τ' Ἀρβανίτη,
 Ποῦ μ' οὔδοκε τὴ μπαλουτριά· καὶ ν' ἄταν δὰ στὴ Κρήτη,
 Τὸν ἐξεμύστευγα δεδιμ, τὸν ἐπεμπτα στὸν ἄδη,
 Τὸ λιάπη τὸ σκυλάπιστο, κι' ἄς πέφταμε ὀμάδι.
Γαρ. Πηδάκι μ' ποῦ σὲ βάρεσε
Κρής Ἐδὰ δεδιμ στὴ χέρω.
Καν. (Παρατηρεῖ τὴν πληγὴν.) Ἐσέκουρα εἶνε, τίποτα.
Γαρ. Νὰ μὴν τὸν γεῦρ' ἡμέρα.
Καν. Νὰ γιάνης θέλεις γλιγῶρα καθόλου μὴ φαῖσαι.
 Ὡς τὸ πουρνὸ θ' ἄσαι καλὰ, καὶ μὴν πολὺ λυᾶσαι.

¹⁾ Ἐδαίσθησιαν ²⁾ Τῆς πρώτης τάξεως ³⁾ Εὐτυχίης.

) Ὅλα τὰ δυνατὰ μου.

- Κρής 'Ο θιός δεδίμ κι' ὁ λόγος σου! νά γιάν' ὡς τὸ σαβδάτο
 Κουρπάνι σφάζω κιὰ ὀλιὰς ἓνα κριὸ βαρβάτο.
 Καν. Πέντε κριάργια νά σφαγοῦν, δέκα γιὰ τῆ ζωῆσου,
 Νά τὰ μοιράσης σ' τούς φτωχοὺς δλα γιὰ τῆ ψυχῆ σου.
 Γαρ. Γιὰ, ὁ ντετόρος μας περνᾷ· θέλεις νά τὸν φωνάξω;
 Καν. Φώναξαί τον, μανοῦλα μου.
 Γαρ. Στέκα, νά τότε κράξω —.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ἡ Γαρούφω φωνάζει τὸν ἀμαθῆ Ἴατροῦ
 παρερχόμενον)

Ἡ Γαρούφω καὶ ὁ Ἴατρος.

- Γαρ. Ξεχώτατε, ξεχώτατε . . . δῶ γιὰ . . . ἀπάνου Ἐλα
 Ἴατρ. Ποιὸς φωνάζει;
 Γαρ. Ἐδῶ γιὰ . . . ἀπάνου.
 Ἴατρ. Ὅ κέ μπέλα!
 Ποιὸς εἶνε ἄρρωστος ἐδῶ μέσ' τὴν ἀστυνομίγια;
 Γαρ. Ὁ μανολιὸς ντετόρο μου.
 Ἴατρ. Εὐθύς . . . Φλεβοτομίγια.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ὁ ἀμαθῆς Ἴατρος ἐπισκέπτεται τὸν Κρήτα.

Ἴατρος, ἡ Καρέλλα, ὁ Κρής, καὶ ἡ Γαρούφω.

- Ἴατρ. Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ ἄρρωστος; κουράγιο . . . ἔχεις ζάλη;
 Κρής Ἐχω μαθές, καὶ με πονεῖ.
 Ἴατρ. (Κρατῶν τὸν σφυγμὸν) ρουῦτρε . . . σερβιτζιάλι.
 Κρής Πονεῖ δεδίμ κ' ἡ χέρα μου.
 Ἴατρ. Πονεῖ σου τὸ κεφάλι;
 Κρής Πονεῖ με δὰ κατέχ' ὁ θιός.
 Ἴατρ. Κι' ἄλλο σερβιτζιάλι.
 Μὴ σὲ πονοῦν τὰ κόκκαλα; μὴ σὲ πονεῖ ἡ μέση;
 Κρής Πονοῦνε δὰ δεδίμ κι' αὐτά.
 Ἴατρ. Ἡ κάψα δὲ θὰ πέση
 Κρέσαι σερβιτζάλια ἀπὸ μισὴ δουζίνα.

Ἄδδελλαιοι καμμιά κατοστή καὶ γιατρικ' ἀπ' τὰ φίνα.
 Ἔχεις σκοτοῦρα, τανιτιά; σ' ἔρχεται νὰ ξεράσῃς;
 Νυστάζεις; βήχεις; σ' ἔρχεται μιὰ κοπανιὰ νὰ σκάσῃς;
Κρής Ναι, ναι, δεδιμ, με ἔρχεται οὔλα, ναι, με πογουνε.
 Ἀκόμασ καὶ τὰ δόντια μου, κι' αὐτὰ δεδιμ κουουνε.

Ἰατ. Κακὰ σημάδια κάσπιτα, φούτρε! κακὰ θὰ πάε
 Νά, γλέπω καὶ ἡ μύτη του σὰ φουσερό φουσαίε
 Βάλτε του σιναπίσματα, πέντε σερβιτζιάλιχ.
 Γιατὶ ἄν τὸν ἀφίσετε θ' ἄνε σὲ κακὰ χάλια.
 Νάτε καὶ ντυιοσχάμο, πουρπούρια δικιτάλε,
 Τεντούραμ κόρνουμ τζέρβερις, καὶ κέρμε-εξ μινεράλε.
 Ὅπιο, ἀσσαφέτιδα, γάλβαλο. σέμεν σάντο.
 Τεντούραμ δι καστόριουμ, καὶ τὸ καρδισάντο.
 Σπίριτουμ κοχολάριαμ, καὶ τὴν τεντούρα λάκκω
 Φλόρ δι σατουρνο, λαύδανο, τζερότο τάκα μάκα
 Ὀλίγη σερπεντάρια, καὶ γχόμ' ἀμωνιάκα,
 Μαγνέσιαμ, ρομπάρμπαραουμ, κι' ἓνα κουτι τηρηγιάκα.
 Οὔλα αὐτὰ νὰ βράσουνε, νὰ πίν' ἀπὸ μιὰ κουπα,
 Βράστε καὶ λαπατόριζες, καὶ κάμτε του μιὰ σουπα.
 Καὶ μιὰ μχιγιάτικη σβουνιά, κολλήστε του στὴ βράχη.
 Καπνίστε τον με πύρετρο, νὰ σπάσῃ τὸ συνάχι.
 Αὐτὰ ἔνε τὰ γιατρικὰ ποῦ θέ νὰ πάρῃ τώρα,
 Καὶ τρία βιζιγάντια βάλτε του σὲ μιὰ ὠρα.

Καν. Καὶ τί εἶν' ἡ ἀρρώστια του, δετόρο μου, νὰ ζήσῃς,
 Ξήγα τό μάς το πάθος του, νὰ μάς καλοκαρδίσης.

Ἰατ. Τὸ πάθος τ' ἔναι γάστρικα, καὶ περιπλεμονία,
 Φέμπρε μαλίνια, πούντριτα, νεβρόζα, ζγαραντζία.
 Ἔχετε νὰ με δώσετε καμμιά καλὴ βραλιτζα;

Γαρ. Ἔχουμε, νά, δετόρομου πγὲ με τὴ ποτελίτζα.

Ἰατ. Χαιρήμεναις, ἐβίθα σας περαστικὰ τ' ἀρρώστου,
 Ἄν θέλῃ τίποτες φαγί, τὴ σουπα μόνε δὸς του.
 Διάτα, νηστείγια φοβερῆ, τίποτες νὰ μὴ φάγῃ,
 Γιατὶ ἂ δὲν προφυλαχτῇ στὸν ἄδη θε νὰ πάγῃ.
 Κρομμύδια ποῦ ἔναι μαλαχτικά, πράσα καλὰ βρασμένῃ,
 Βράστε του τὸ ζουμάκι τους, καλὰ ἔναι ἢ σουρωμένα.
 Δρόστε καὶ φάβ' ἀπὸ κουκιά, πλακῶστε τῆς ἀδδελλαιοι
 Δὸς τε του γιὰ μαλάκωμα καμπόσαις καράμελαις.
 Ἔχετε γιὰ

Καν. εἰς τό καλό.

Ἰατ. Αὔριο πάλ' ἐρχέμε.
 Χαираμέναις ἔχετε γιά.
 Γαρ. Νά ζήσης νά σ' ἐχέμε.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Κανέλλα καὶ ἡ Γαρούφα.

Καν. Γυιέ μ' τί δετόρος, τί καλός; ἀμ' τί χρυσός;
 Γαρ. Στοχιά του,
 Οὐλη τὴν ἴππε τὴ βραχί.
 Καν. Ἄς ᾔν' με τὴν θυγιά του.
 Γαρ. Στόλα ρακὴ δὲ μ' ἄφηκε, τὴ σβούριξ' ὡς τὸν πάτο,
 Ἐν φύχα καὶ πολυλογᾶς.
 Καν. Σιώπα, καὶ στέκει κάτω.
 Θυμάσαι τί παράγγειλε πᾶσα ἴνα τ' ὄνομά του,
 Γιατ' ἄλλα τ' ἀπεφράγκικα, κι' ἄλλα περ' γραμμιάτου.
 Γαρ. Τὰ βιζιγάντια μοναχά, τὰ πράσα, τῆς ἀδδέλαις,
 Τὴ ράβα καὶ τὰ λάπατα.
 Καν. Ἄμὲ τῆς καραμέλαις;
 Γαρ. Καὶ ἐκείναις, ναί, τς' ἀστόχησα, καὶ τὸ σερβιτζιέλι,
 Καὶ τὴ μαγιάτικη σβουνιά, τὰ σκόρδα στὸ κεράλι
 Καν. Δὲν τὸν φωνάζεις ν' ἀνεβῆ, γιὰ νά μᾶς τὰ θυμίση;
 Νά μᾶς τὰ πῆ ρωμάικα, καὶ νά μᾶς τὰ ξηγήση;
 Γαρ. Ἐκείνος τῶρα ἔφυγε.
 Καν. Ὅχι στὴν πόρτα στέκει.
 Πρόφταξε φώναξέ τονε, πρὸ τοῦ νά πάη παρέκει.
 Γαρ. Ξεχώτατε, ξεχώτατε· κόπριασαι νά σὲ δγιούμε.
 Κόπιασαι μέσα γλιγῶρα, κάτι θε νά σὲ πούμε.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

(Ὁ Ἰατρός εἰσερχόμενος, καθ' ἑαυτὸν.)

Ἰατ. Κακὴ δουλειά ἔνα: αὐτή, ὁ ἄρρωστος πεθαίνει,
 Ἄν δὲν τὸν καταρτάξουνε, ἄφρευχα τὴν παθαίνει.
 Τοῦ κόσμου ἡ ἀστένειαις σ' αὐτὸν ἐμαζωχτήκαν,
 Τί διάβολο νά πῆ κανεῖς; ὄλαις σ' αὐτὸν ἐμπήκαν.
 Ἄς ἔμπω πρᾶ νά τό νε δγιῶ, νά παρω καὶ πιραδῶ;

Με τέχνη θέλουν γδύσιμο αὐτοῖ οἱ μασκαράδες.
Διαμάντια γλέπω καὶ φορεῖ, κάτι δαχτυλιδάκια,
Φυσάει ἡ γυναῖκα του, θὲν ἄχη καὶ φλουράκια.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Ἰατρός, ἡ Κανέλλα καὶ ἡ Γαρούφω

- Ἰατ. "Ωραν καλὴ τί πάθετε ;
Καν. πᾶμε νὰ τρελλαθοῦμε.
Γαρ. "Ὅσ' ἄπες τὰ ξεγάσαμε· ποῦ νὰ τὰ θυμηθοῦμε.
Ἰατ. Κι' ἐγὼ ὅλα τὰ ξεγάσα, τίποτε δὲ θυμοῦμε.
"Ἐνα σωρὸ βοτάνικα ποῦ νὰ τὰ συλλογιῶμε ;
Τὰ σιναπίσματα εὐθύς, τὸ μπάνιο, τῆς ἀδδέλλαις,
Σερβιτζιάλια, αἵματα, γκόμα, καὶ καραμέλαις.
"Ὁ ἄρρωστος δὲν ἐν καλά, κράξτε κι' ἓνα μπαρπέρη,
Πάρτε του αἵμας γλίγωρα ἀπ' τὸ ζερβὶ τὸ χέρι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Ἐν ᾧ ὁ Ἰατρός ὁμιλεῖ εἰσέρχεται ὁ Ἄστυνόμος
τὸν ἐπιπλήττει, καὶ τὸν ἀποβάλλει)

Ἄστυνόμος, καὶ ὁ Ἰατρός.

- Ἄστ. Ποῦ μοῦ τὴν ἐστουδιάρεις ¹⁾ αὐτὴν τὴν γιατρωσύνη,
Μωρ' σὸρ γιατρὲ στή πίστι σου, καὶ τὴ χειρουργοσύνη ;
Καὶ λὲς πῶς ἡ λαβωματιά εἶν' περιπλεμονία,
Καὶ πούτριτα, καὶ γάστρικα καὶ φέμπρε σγαραντζία ;
Μιὰν ὥρα ἐγὼ τῆ ἄκουγα τῆ τζαρλατανάριας,
"Ὅπου τῆ ὀρδινάριζες ²⁾ μὲ τῆ κατεργαρίας.
Ἰατ. Φοῦτρε ! χειροῦργος εἶμ' ἐγὼ, μάμος, δετόρ τζαλάπας
Περίφημος εἰς τὸν Πασσᾶ τοῦ κάστρου τῆς Ἀνάπας.
Ἄστ. Μουρὲ ἐγὼ δὲ σ' ἄρωτῶ, διασώλου τζαρλατᾶνο.
"Ἄν ἐπροβάτησες μαζῆ καὶ μὲ τὸν Ταμερλᾶνο ³⁾.

1) Ἐσπούδασες. 2) Διέταττε. 3) Ὁ Ταμερλᾶνος ἦτον ἡγεμὼν τῆς Ταρταρίας.

- Πές με πού εστουδιάρισες ; σέ ποιά 'Ακαδεμία ;
 Στο Μόν πελιέ, στή Μπάδοβα, γή μέσ' τή Βενετία ;
- Ίατ.** 'Εδιάβασα τοῦ Ρομπισόν, φοῦτρε ! τήν 'Ιστορία,
 Κογιόν ! τοῦ 'Αριστότελε τήν ὀστρακολογία,
 Καί τοῦ Σωκράτ' ἀφωρεσμούς, τήν καθιακολογία,
 Φοῦτρε ! τοῦ Μπροῦμ καί τοῦ Τισσοῦ τὰ εἴκοσι βεδλίγια
 Τ' ὀγκόλι τῆς 'Ιατρικῆς, τή φαρμακοποιήγια.
 Τί καί ἄν δέν ἐσπούδαξα εἰς τήν 'Ακαδημίγια ;
 Ζέ βούξ ἀκούρ ὅτι παντοῦ ἡ γιατρίχ' ἔναι μίγια.
- Ἄστ.** Μουρέ ἐγώ δέ σ' ἀρωτῶ ἄ διάβασες στο : λαις.
 Φυλλάδαις τοῦ Μπερόδουλου, καί φαρμακολογίαις !
 Ἐχεις περιγκάμα, δίπλωμα ἀπ' τήν 'Ακαδημία,
 Γή τζαρλατάνος πρόβατεί ; με τήν κατεργαρία ;
- Ίατ.** Ἐπῆγα καί εἰς τόν 'Αγᾶ τῆς Πέργαμος ἐπέρσο.
 Καί γιάτρεψα τήν μύτη του ὅπ' οὔταν γιά νά πέση.
- Ἄστ.** Ὅρσε γιὰμὰ δυὸ φάσκελλα σ' τὰ μάτια τοῦ 'Αγᾶ σου
 Πές με, ὅπου νά κάτ' οὔνε διαόλλοι στά μυαλά σου,
 Μουρέ κανάγια, δίπλωμα, πατέντα γώ σου λέγω,
 Μισέρ 'Αγάδες δέ ρωτῶ, πασσάδες δέ γυρεύω.
- Ίατ.** Ἐχω πατέντα βέδιγια. νά, δγιέτηνε . . . μπροστά σου
 Ὅρίστε, παρατήρησαι. Ἰδὲς πατέντα.
- Ἄστ.** Στάσου.
 Αὐτ' εἶνε τζῆ βενετικῆς Τηργιάκας ἡ ρετζέτα.
 Βοέ Ἰμποστόρο ¹⁾ δέν εἶνε τῆς γιατρικῆς πατέντα.
 Δέ γλέπεις τόν Σάν Μάρκο τζῆ ζουγραφισμέν' ἀπάνω
 Φάσκελλα σ' τήν πατέντα σου !! διαόλλου τζαρλατάνο
 "Ἄμε κιλλιά σου ἀπ' ἐδῶ. Μπιρμπάντε."
- Ίατ.** Δέν πηγαίνω.
- Ἄστ.** Ἄμε καλλιὰ σου, διάολλε, σ' τόν ἄλυσο σέ δένω.
 Νά μὴν πατήσης πιά ἐδῶ, γατί θά σέ ξυλίσω,
 Καί οὐλα σου τὰ γιατρικά στή χρεία θά τὰ χύσω.
- Ίατ.** Πλερώστε με τὰ γιατρικά, πλερώστε καί τήν κούρα,
 "Ὅλα αὐτὰ κοστίζουνε πενήντα πετζεδούρα ²⁾).
- Ἄστ.** Ὅρσαι πενήντα φάσκελλα . . . ντελόγχο ὄξου εὔγα,
 Μομέντο ³⁾ δῶ νά μὴ σταθῆς . . . ἄμε καλλιὰ σου, φεῦγα
 Μά τζ' ἄγιους πάντες παρευτὺς θε νά σέ ἀρεστάρω,
 Γιζιμά καί σ' τὸ κριτήριο θε νά σέ ἀκουζάρω.
 Π' οὔσαι χασάπης μοναχά, μπόγιας, καί Ἰμποστόρος

¹⁾ Ἀπαταιών. ²⁾ Τάλληρα Ἰσπανικά. ³⁾ Στιγμίν.

Κι, ὄχι χεροῦργος, καθὼς λές, καὶ μάμος, καὶ δετόρος.
Ίατ. ὦ φοῦτρε! σάκρε, νόν δὲ διού . . . γιατί δὲ με παγᾶρε σ.
 Γιατί με βρίζεις Κύριγε;
Ἀστ. Γιατ' εἶσε κατεργάρης.
Ίατ. (μὲ θυμόν) νὰ με πλερώσης Κύριε.
Ἀστ. Θέλεις καὶ παγαμένο³);
 Γιαμὰ σοῦ δίνω χαστουκιάς, καὶ γ' ἐπεὶ τραταμέντο
 (σπλώνει τὴν χεῖρα νὰ τὸν κτυπήσῃ, ὁ δὲ Ἱατρός ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος, καὶ αἱ γυναῖκες.

Ἀστ. Ποιὸς τὸν ἐφούγιαξε γιαμὰ, αὐτὸν τὸν τζαρλατᾶνο.
Καν. Ἐμεῖς τὸν ἐφωνάξαμε, κι' ἀνέβηκε ἀπάνω.
Ἀστ. Ὁμορφο μπόγια, βρήκατε, καλὸνε κατε-γάρη,
 Ὅποῦ με τζῆ ψευτῆλαις του ἤθελε νὰ σᾶς γοράσῃ,
 Νὰ στείλῃ καὶ τὸν ἄρρωστο σ' τὸν ἄδη χωρὶς ναῦλο.
 Κι' ἄ δὲν ἐπρόστενα ἐγὼ, τ' ὄκαμνε δίχως ἄλλο.
 Ἄπ' ὅσα ὀρδινάρησε τίποτ' εἰ νὰ μὴ κάμτε,
 Μόνε ξαντὸ εἰς τὴν πληγὴ μὲ τὸ τζερότο βάλτε.
 Κι' ὡς τὸ πουρνὸ θ' ἀναι καλὰ, σᾶς λέγω βεραμέντε.
 Θὰ γιατρευτῆ καὶ ἡ πληγὴ κι' οὔλα, περφεταμέντε,
 Κάμτε αὐτὸ τόγιατρικὸ, κοπιγιάστε σ' τὴ δουλειά σας.
 Γιατ' ἔχουμε ὑπόθεσες, καὶ ἄμετε καλιὰ σας.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος μόνος εἰς τὸ κατάστημα ἀκουμβι-
 σμένος εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ γραφείου του).

ΑΣΤ. (Καθ' ἑαυτὸν) ὕστερα ἀπὲ οὔλαις ἐτοῦ
 τες τζῆ ἐτζάμινες ποῦ ἔκαμα, δὲν εὔγανα τίπο-
 τ' εἰ . . . οἱ μπιστεμένοι μου στρατιῶταις μου¹

¹) Πληρωμὴν.

πιάσανε τὸ λιάπη, — αὐτοὶ εἶνε διαόλλου κάρ-
 τζαίς· τὴν τζῆ ἔχω ὄλους τζῆ διαόλλους ἀρέ-
 στο — Ἰντάντο ¹⁾ πρέπει νὰ κάμω τ' ἄτταμου
 καὶ τὰ ραπόρτα μου εἰς τὴ Διοίκησι, καὶ νὰ μὴ
 μορογάρω ²⁾ — αὐτὰ τὰ ὀφφίτζια αὐταῖς τζῆ
 σκοτοῦρες ἔχουνε, καὶ γιὰ μικρὰ πράγματα ξε-
 πέφτει τ' ὄνορ τ' ἀθρώπου. — ποῦ ν' ἄν' ὀγραμ-
 ματικός μου; (φωνάζει), Γραμματικέ !!! (καθ'
 ἑαυτὸν) κι' ἀμὰ δὲ ξέρω κι' αὐτὸς ὁ διαόλλος
 ποῦ προβγατεῖ; τί κακὸ εἶνε νὰ μὴ ξέρη κανεὶς νὰ
 γράφη μοναχὸς του — καὶ τί νὰ γράψω, ποῦ τὸ
 τζερβέλλο μου ³⁾ εἶνε οὔλο σὰν κλούβιο αὐγὸ ἀ-
 πὲ τζῆ ἐξάμινες, ἀπὲ τζῆ φωναῖς, κι' ἀπὲ τόσους
 διαόλλους ποῦ δὲν μπόρεσα νὰ βγάνω τίποτζι,
 κι' ἄν' ἕκαμα τοῦτο Ἰλ ποσίμπιλε νὰ μάθω ἄν ἤ-
 τανε κάζοπεσάτο. — ὁ ἕνας μοῦ μίλλαγιε τούρ-
 κικα, ἄλλος ἑλληνικά, ὁ ἄλλος μ' οὔλεγε γίδαις,
 καὶ ταρνανάδαις, κι' ἀλεποῦδες, κι' ὁ ἄλλος τζῆ
 σολωμονικαῖς του — καὶ δὲ τζῆ θυμοῦμε οὔλους;
 — κι' ἀποῦ μέσα ἀπ' ὄνα λαβιρίντο ⁴⁾ τέτοιο τί
 διαόλλο νὰ μπορέση νὰ περσοαδεριστῆ ⁵⁾ κανεὶς
 ποῦ δὲν καταλαμβαίνει πρῶτ' ἀπ' οὔλα τζῆ
 γλωσσαῖς τους — ἄς μὴ μορογάρω δούνκε ὅσο ἔ-
 χω τὴ γκάουζα στὸ νοῦ μου, μπᾶ καὶ μοῦ φύγη
 καμμιὰ σέργια ὀσερβατζιόνε ⁶⁾ . . . κι' ἀμὰ ξέ-
 ρω ποῦ νὰ τρέχη κι' αὐτὸς ὁ κανάγιας ὁ Γραμ-
 ματικός μου; (φωνάζει) Γραμματικέ !!! —

¹⁾ Ἐν τοσοῦτω. ²⁾ Ἀργοπορῶ. ³⁾ Μυελός. ⁴⁾ Λα-
 βύρινθον. ⁵⁾ Πληρωροθηθῆ. ⁶⁾ Παρατήρησις.

καθ' ἑαυτὸν) ξαφνικὸ ν' σ' οὔρη — μπιλλιάρδο
 τὰ παίζη ὁ μπιρμπάντες σὲ καμμιὰ καφφεταρία,
 ἢ θ' ἄναι σὲ καμμιὰ ἀπ' ἐκειαῖς τζῆ παστρικάις
 εζῆ κονβερσατζιόνες ¹⁾).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο Γραμματεὺς τοῦ Ἀστυνόμου εἰσέρχεται ἰδρω-
 λένος, κάθεται εἰς τὴν Τράπεζαν, καὶ μὲ μανδῆλι
 ἕρπυλλον ἀπὸ λεβάντα στεγνώνει τὸν ἰδρῶτα του).

Ἀστυνόμος καὶ ὁ Γραμματεὺς.

ΑΣΤ. ὦ ντζόγια μου μυρουδίαις! — ὦ μά-
 για μου μουσκίαις! — καὶ π' οὔσουνε γιαμὰ ποῦ
 σὲ φούγιαζα δυὼ ὥραις;

ΓΡΑΜ. Σὲ μία βίζιτα ποῦ εἶχε τ' ὄνομά της.

ΑΣΤ. Καὶ πῶς τήνε λέγανε γιαμὰ;

ΓΡΑΜ. Λουτζία.

ΑΣΤ. Καὶ κεῖ σὲ τζῆ ἀλείψανε αὐταῖς τζῆ
 μουσκίαις;

ΓΡΑΜ. Μὲ τρατάρανε ὀλίγη λεβάντα.

ΑΣΤ. Ἄφσ' τζῆ μουσκίαις καὶ τζῆ μυρου-
 δίαις, καὶ νὰ γράψουμε τώρα τὸ ραπόρτο μας.

ΓΡΑΜ. Δὲν ἔχω τὸ νοῦ μου τώρα — ἀφῆτε
 με νὰ ξεζαλιστῶ ὀλίγον.

ΑΣΤ. Σὲ ζαλίσανε κ' ἐσένα ἢ Λουτζίαις;

ΓΡΑΜ. Ὅχι, εἶμαι κουρασμένος.

ΑΣΤ. Μπᾶ καὶ χόρευγες;

ΓΡΑΜ. Ναί.

¹⁾ συναναστροφάς.

ΑΣΤ. Καὶ δὲ μὲ λὲς π' οὔσαι καὶ μπαλαρῖνος
τ' ὄγραφα κ' ἐγώ, μὰ δὲ ξέρω τζῆ ἐδικαῖς σας
τζῆ ὀξείαις, καὶ τζῆ περισπωμέναις, καὶ τζῆ ὀρ-
τογραφαίαις.

ΓΡΑΜ. Ὑπαγορεύσατέ με, κ' ἐγὼ γράφω

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ὁ Ἄστυνόμος ὑπαγορεύει τὸν Γραμματέαν)

Ἄστυνόμος, καὶ ὁ Γραμματεὺς.

ΑΣΤ. (ὑπαγορεύει) » Κόπια εὐγαρμένη ἀπὲ
» τὸ Ἀουτέντικο « 1).

ΓΡΑΜ. (γράφων γελᾷ).

ΑΣΤ. Τί γελᾷς διάολλε; μπᾶ καὶ θυμᾶσαι
τζῆ μπάλλους σου; (ὑπαγορεύει) » Σ' τζῆ χίλιους
ὀχτακόσιους εἴκοσι ἐφτά, τζῆ δεκάξη τοῦ Τρυ-
γητῆ « . . . (πρὸς τὸν Γραμματέα) δὲν ἔχει δε-
κάξ' ὁ Τρυγητής;

ΓΡΑΜ. Ναι, δεκάξη (γελῶν).

ΑΣΤ. ὦ μουρὲ γέλοια! — (ὑπαγορεύει) » ἡ-
» μέρα κυργιακῆ, δυώμιση ὥραις μετὰ τὸ γιόμα.
» Σ' τῆ λοκάντα τοῦ Μισέ, « πῶς διάολλο τότε
λένε;

ΓΡΑΜ. Μπαστιᾶ.

ΑΣΤ. Γιά σου. » τοῦ Μπαστιᾶ. — ξεφαν-
» τῶνανε ἕνας Κρητικὸς, ἕνας Λιάπης, ἕνας Μου-
» δραίτης, ἕνας Λογιώτατος, ἕνας Ἀνατολίτης,

1) Τὸ πρωτότυπον Βιβλίον.

(καθ' ἑαυτὸν) καὶ μηγάρι τζῆ θυμοῦμαιοῦλους ;
 » (ὕπαγορεύει) « καὶ ἓνας Χιώτης· σὰν ἐμεθύ-
 »σανε, χτύπησε ὁ Διάπης τὸν Κρητικὸ μὲ τὴν
 »πιστόλα ς' τὸ χέρι· ἐγὼ ντελόγκο ἕκαμα οὐλαι
 »έτοῦτες τζῆ ἐζάμινες ποῦ στέρνω μαζῆ μὲ τὸ
 »παρὸ ραπόρτο. Ὁ Διάπης ἔφυγε, καὶ ἔστειλα
 »τζῆ μπιστεμένοι μου στρατιῶταις, καὶ τότε
 »πγιάσανε, καὶ τζῆ ἔχω οὐλους ἀρέστο σὲ οὐλαις
 »τζῆ ἐζάμινες π' ὄκαμακὸν τοῦτο μίο ποσίμπιλε,
 »δὲν μπόρεσα νὰ ξανοίξω ἂν ἦτανε κάζο πενσάτο
 »γιατὶ οὐλοιαὐτοὶ μιλούσανε λογιῶ τὸ λογαδιῶ
 »γλώσσαις, καὶ δὲν τζῆ ἐκαταλάβαινα. Ἐκειὸ
 »ποῦ φαίνεται πρέπει ν' ἄτανε κάζο ἀτζιδέντε,
 »γιατὶ πρώτη βολὰ ἦτανε γρωνισμένος ὁ Διάπης
 »μὲ τὸν Κρητικὸ· οὐλα μου τὰ ἄττα εἶνε τὰ πα-
 »ρὸ, καὶ τὰ ραπορτάρω ¹⁾ ς' τῆ Σεβαστῆ Διοί-
 »κησι, ὡς καθοῦ εἶμαι ὀπλιγάτος ²⁾ καὶ ὅ, τι ξα-
 »νοίξω κατόπι, τὸ ραπορτάρω ὡς μοῦ μεριτάρει ³⁾
 »ς' τὸ ὀφφίτζιό μου· ἀκαρτερῶ ρισπόστα ⁴⁾ στὴν
 »παρὸ μου, γιὰ νὰ ρεγουλαριστῶ ⁵⁾ τί νὰ τζῆ
 »κάμω ἐτοῦτοι τζῆ διαόλοι ὀπ' ὄχ' ἀρέστο· νὰ
 τζῆ φουρκίσω ; γῆ νὰ τζῆ ἀμολλάρω ;

ΓΡΑΜ. (γελῶν) ἔτζι νὰ τ' ἀντιγράψω ;

ΑΣΤ. Κι' ἀμὲ ; πῶς ; ἔτζι ξέρω τὸ δικό μας
 τὸ στίλε ⁶⁾· — σὰ γένης ἐσὺ ἀστυνόμος κάμε ὅ-
 πως γνωρίζεις,

1) Ἀναφέρω. 2) Ὑπόχρεως. 3) Ἀνήκει. 4) Ἀπάν-
 τησιν. 5) Ὁδηγηθῶ 6) Ὑφος

GRAM. (μετὰ τὴν ἀντιγραφὴν τὸ παρουσιάζει) ὑπογάψετε!!!

ΑΣΤ. (ὑπογράφει) διὸν εἶσιο φάντε αστῆνομος τζι ἐλληρικεῖς διεικίσις. (πρὸς τὸν Γραμματέα) τὸ πέρασεσ ε' τὸ αὐτέντικο;

GRAM. Ναί.

ΑΣΤ. Σιντζιλλάριστο τώρα ὁμορφα, καὶ στείλετο ντελόγκο — μπᾶ καὶ μοῦ φύγης πάλαι, καὶ πᾶς νὰ μπαλλάρης;

GRAM. Ὅχι δᾶ — ὕστερ' ἀπὸ δύο ὥρας ὅταν δροσίση — (λαμβάνει τὰ ἔγγραφα καὶ ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος μόνος.

ΑΣΤ. (καθ' ἑαυτὸν) μωρ' τότε γλέπεισ τοῦ διαόλλου τὸ μπαλλαρίνο μὲ τὶ σουρμπέ μπια ¹⁾ σοῦ μιλλάει, γιατί ξέρει δυὸ ὀξείαισ, καὶ τρεῖσ περισπωμέναισ; καλότυχε, πῶς ἐγένηκ' ὁ κόσμος! — μουδὲ τονε μέλλει ἄν τονε μιλλάξ ὁ σουπεριόρος ²⁾ του, μουδὲ καρφι τοῦ καίγεται τοῦ κανάγια — τζῆ μυρουδίαισ του καὶ τζῆ μπάλλους του κυττάζει, καὶ πότες νὰ φινίρη ³⁾ ὁ μῆνας γιὰ νὰ πάρη τὸ μηνιάτικο. — μουδὲ νὰ γράψη ἔχει ἔννοια, μουδὲ ρετζίστρα ⁴⁾ νὰ κράτηση τίποτζι, τίποτζι. μὰ τί νὰ κάμη κανεῖσ σὰν δὲν

1) Ὑπερηφάνειαν. 2) Ὁ ἀνώτερος. 3) Τελειώσει. 4) Ἀρχεῖα.

μπορεῖ νὰ κάμ' ἄλλιῶς — πασιέντζα ¹⁾ τῶρα — σκοτίστηκα πιά μὲ τζῆ διαόλλους — ἄς ῥίποζάρω ²⁾ λιγάκι — (ἀκουμβᾶ ὀλίγον εἰς τὴν τράπεζαν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ Ἀστυνόμος, καὶ οἱ στρατιῶται.

Οἱ στρατιῶται εἰσέρχονται αἰφνιδίως, καὶ ὁμιλοῦν μὲ τὸν Ἀστυνόμον περὶ τῶν φυλακισμένων)

ΣΤΡ. (μὲ φωνὴ χαμηλὴν) γιάμ' ἀφέντη — σκιάβο. . .

ΑΣΤ. Τ' εἶνε μουρὲ Γεράσιμέ μου, Ἀντζουλή μου; Διονύσιο; τρέχει τίποτζι;

ΣΤΡ. Ναί ἀφέντη.

ΑΣΤ. (ἔντρομος) τί μουρέ;

ΣΤΡ. Οἱ κολέγαδες τοῦ λιάπη ἐτοιμάζονται νὰ σπάσουνε τζῆ φυλακαῖς, νὰ πάρουνε τὸ λιάπη, καὶ νὰ ἀμολλάρουνε ³⁾ καὶ τζῆ ἄλλουνοῦς ὅπ' οὔναι μέσα.

ΑΣΤ. Καὶ ποῦθε τὸ μάθετε ἐσεῖς γιὰμά;

ΣΤΡ. Στὴν πιάτζα μᾶς ἀβερτήρανε ⁴⁾ ποῦ θὰ μᾶς ἐπιάσουνε κι' ἐμᾶς νὰ μᾶς ξαρματώσουνε — εἶπανε ποῦ θὰ σ' τζῆ παίξουνε καὶ τζῆ ἀφεντιάς σου.

ΑΣΤ. ὦ διάολλε — καὶ τὸ κάμουνε προμπαμπιλμέντε ⁵⁾. — μοναχὰ νὰ πᾶτε νὰ δγῆτε, κι'

¹⁾ Ὑπομονή. ²⁾ Ἀναπαυθῶ. ³⁾ Ἀφίσουν. ⁴⁾ Εἶδοποίησε. ⁵⁾ Πιθανῶς.

ἄν ἦν ἄληθινὰ νὰ μ' ἀβιζάρετε ντελόγκο, γιὰ νὰ βγάνουμ, ὄξου τὸ λιάπη, καὶ ν' ἀφήκοιμε τζῆ ἄλλους μέσα, ὡς που νὰ μᾶς ἔρτ' ἡ ριπόστα ποῦ παντουχαίνω ἀπ' τῆ Διοίκησι.

ΣΤΡ. Ν' ἄχοιμε τὸ συμπάθιο, ἀφέντη· ἐμεῖς λέμε νὰ πγιάσοιμε τ' ἄρματα, καὶ νὰ τζῆ βαρέσοιμε.

ΑΣΤ. Ὅσκαί, ὄσκαί — τίποτζι — τίποτζι — μὴν μπᾶ καὶ ριζκιάρετε ¹⁾ — ἀλάργου ἀπὲ τζῆ λιάπιδες.

ΣΤΡ. Ντόνκα ²⁾ νὰ τόνε ἀμολλάροιμε τὸ λιάπη;

ΑΣΤ. Ἀφῆτε νὰ περάσ' ἓνα μομέντο ³⁾ ἀκόμα.

ΣΤΡ. Νὰ, ἀφέντη, ὁ φάντες ⁴⁾ τζῆ Διοίκησις ἔρχεται μ' ἓνα ὄρδινο ⁵⁾ σ' τὸ χέρι.

ΑΣΤ. Πάρτε τ' ἀπ' τὰ χέργια του, καὶ φέρμαρετε ἐδῶ μὴν ἀλαργεύετε σ' αὐταῖς τζῆ ὠραις μπᾶ καὶ μᾶς εὔρη κανένα ἀτζιδέντε ⁶⁾.

ΕΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Ὁ Ἀστυνόμος λαμβάνει διαταγὴν διὰ νὰ ἀπολύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ὄλους μὴ γνωρίζων δὲ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ καλῶς, προσκαλεῖ μὲ θυμὸν τὸν Γραμματέα)

Ἀστυνόμος, ὁ Γραμματεὺς, καὶ στρατιῶται·

ΑΣΤ. Π' οὔσαι μουρὲ Κόντε — παστρικέ; νὰ — ξαφνικὸ νὰ σ' εὔρητη! — Γραμματικέ, Κύριε

¹⁾ Ριψοκινδυνεύσετε. ²⁾ Λοιπόν. ³⁾ Στιγμὴν. ⁴⁾ Ὁ κλητῆρ ⁵⁾ διαταγὴν. ⁶⁾ Αἰφνίδιον.

Γραμματεία — νά, ν' ἄμπ' ὁ διάολλος μέσ' τζῆ τζιριμόνιαίς σας.

ΓΡΑΜ. Ἐμένα φωνάξατε;

ΑΣΤ. Κι' ἀμέ ντζόγια μου; τήν ἐκλαμπρότη σας σὸρ λουστρίσιμε ¹⁾ — και γιαμὰ δὲν ἀτζιτάρετε ²⁾ νὰ σᾶς φουγιάζουμε; θέλετε ν' ἄχουμε κι' ἓνα φάντε ἀπόστα ³⁾ γιὰ τὴν ἐκλαμπρότησας, νὰ τὸν στέρνουμε γιὰ νὰ σᾶς φουγιάζῃ;

ΓΡΑΜ. Καὶ τί ἀγαπάτε;

ΑΣΤ. Κόπγιασαι νὰ διαβάσης αὐτήνη τὴ διαταγὴ, νὰ δγιοῦμε ἐτούτους τζῆ διαόλλους!! θὰ τζῆ φουρκίσουμε φιναλμέντε ⁴⁾; γ' ἢ θὰ τζῆ ἀμολλάrouμε;

ΓΡΑΜ. (ἀναγινώσκων τὴν διαταγὴν), ὄχι, θὰ τοὺς ἀφήσωμεν ὄλους.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς στρατιώτας) ἀμολλάρετέ τζῆ οὔλους, και νὰ τζῆ πρεζεντάρετε ἐδῶ, γιὰ νὰ τζῆ μιλήσω ὡς μοῦ μεριτάρει —

ΣΤΡ. Ντελόγχο. (ἀναχωροῦν.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ἄστυνόμος, μόνος.

ΑΣΤ, Ὅρσαι μέσ' ε' τζῆ ἐζάμιναις μου, και μέσ' τὰ ἄτταμου — μουδὲ τριμπουνάλε ⁵⁾ μουδὲ κριμινάλε ⁶⁾, μουδὲ διάολλο — τζῆ ἐπερτονάρισε ⁷⁾

¹⁾ Ἐκλαμπρότατε. ²⁾ Καταδέχεσθε. ³⁾ Ἐπίτηδες. ⁴⁾ Τελευταῖον. ⁵⁾ Δικαστήριον πολιτικόν. ⁶⁾ Ἐγκληματικόν. ⁷⁾ Ἐσυγχώρησε.

ἡ Διοίκησι ἰν σόμμα¹⁾ — κρίμα ς' τζῆ κό-
 πους μου, καί ς' τζῆ φωναῖς μου — οὔλα πᾶν ἄ
 μόντε²⁾ τί νὰ πῆ κανεῖς; στουπὶρ³⁾ ὁ νοῦς
 του, καὶ δὲ ξέρει τι στράτα νὰ πγιάση — μουρὲ,
 ἐγὼ ἤθελα νὰ φουρκίσω ἐκειόνε τὸ μπόγια τὸ
 λιάπη, κὶ' ἐκειόνε τὸ μπιρμπάντε τὸ λοκαντιέρη
 ἤθελα νὰ τόνε ἀφίχ' ἀρέστο καμπόσον καιρὸ,
 κὶ' ἐκειόνε τὸ σχολάρο τὸ σεκάντε, ποῦ σεκάρισε
 ὁ διάολλος τὸ τζερβέλλο μου μ' ἐκειαῖς τζῆ λέ-
 ξαις καὶ τζῆ ἑλλητικοῦραις του. — μὰ πέρασε
 τώρα — ἄς πᾶνε νὰ φκαριστοῦνε τῆ Διοίκησι
 ποῦ τζῆ ἐπερτονάρισε.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

(Οἱ στρατιῶται παρουσιάζουν τοὺς φυλακισθέν-
 τας ὄλους.)

Ἄστυνόμος, οἱ φυλακισθέντες καὶ οἱ στρατιῶται.

ΣΤΡ. Τζῆ ἐφέραμε, ἀφέντη.

ΑΣΤ. (πρὸς τοὺς φυλακισθέντας) ἄμέτε τώ-
 ρα καλιὰ σας — εἶστε λίμπεροι⁴⁾ — ἡ Διοίκησι
 σᾶς ἐπερτονάρησε — τὸ ντίλιτο⁵⁾ σας γιὰ μὰ ἦτανε
 γιὰ φοῦρκα, μοναχὰ ἡ Διοίκησι σᾶς λυπήθηκε
 κακόρκοι, γιὰτ' εἶστε ξέν' ἀθρῶποι — βάρδα μπέ-
 νε⁶⁾ ἄλλη μιὰ βολλὰ ἄν κάμετε τίποτ'ζι, νὸν ζέ
 κάζο, θὰ σᾶς φουρκίσουμε — ἄμέτε καλιὰ σας.

ΑΝΑ Τ. Ἐὶ ἀρτικὸν τώρα ζάμινα μάμινα, φόρ-
 το φοῦρτο, σάντο μάντο, ντὲν ἔχει πγιά;

¹⁾ Τέλος πάντων. ²⁾ Ματαλῶς. ³⁾ Ἐξίσταται. ⁴⁾ Ἐ-
 λεῦθεροι. ⁵⁾ Τὸ Ἐγκλημα ⁶⁾ Προσέξατε καλῶς.

ΑΣΤ. "Άμε πγιά καλιά σου χαντζή παλιό-
τουρκα με τὰ τούρκικὰ σου — (πρὸς τὸν Λογιώ-
τατον) ἄμε καὶ σὺ νὰ ξηγᾶς τζή συζαναριστάδες
σου διαόλλου σκολάρο, — ἄμέτε κι' ἐσεῖς ἄλλος με
τζή γίδες του, ἄλλος με τζή Σολωμονικιαῖς του,
ἄλλος με τὰ κουράδια του, κι' ὅπου θὰ γλέπω
ἀπὲ σᾶς, θὰ φεύγω δέκα μίλια ἀλάργου¹⁾ ἄμε
καλιά σου κι' ἐσὺ λιάπη, Μπόγια, ποῦ κόντεφες
νὰ φᾶς τὸν ἄθρωπο ζουντανόνε γιὰ τὸ τίποτζι.

ΑΛΒ. Πῶ, πῶς, νὰ τὸ λές ὀρέ, νὰ τρῶς κου-
ράδιαις;

ΑΣΤ. "Άμε καλιά σου, μπόγια νὰ μὴν ἀνοι-
ξουμε πάλαι κανένα ἄλλο ἀτζιδέντε.

ΑΝΑΤ. "Εἰ, ἐμεῖς τώρα τὰ φύγουμε, — ἄμ-
μὰ ντὲν ἀγαπήσαμε — — τώρα νὰ πγιοῦμε κομ-
μάτι κρασί, νὰ φιλητοῦμε, καὶ νὰ πᾶμε στὴ ντου-
λειά μας — Μισὲ Μπαστιά! φέρε κρασί καὶ πο-
τήργια νὰ πιοῦμε — (φέρει κρασί, καὶ λαμβάνει
καθ' εἰς ἀπὸ ἓν ποτήριον εἰς χεῖρας.)

ΟΛΟΙ "Ε βίβα! περαστικά μας!!

ΑΝΑΤ. Ἄρτικ τώρα νὰ φιλητοῦμε σὰν ἀ-
δέρφια.

ΟΛΟΙ (ἀσπάζονται).

ΑΝΑΤ. Σία. —

ΠΕΛ. Χαιράμενοι.

ΑΛΒ. Ζτροῦ, ὀρέ, Ζτροῦ.

ΧΙΟΣ Στὴν ὑγιά μας, καλὴ γιά.

ΟΛΟΙ "Ε βίβα — (χειροκροτοῦν).

¹⁾ Μακράν.

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

≡ Τιμή έκαστου τεύχους λεπ. 50 ≡

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- ΑΡ. 1. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΛΥΡΙΚΑ
» 2. ΣΟΛΩΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
» 3. ΒΗΛΑΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
» 4. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
» 5. ΣΟΥΤΣΟΥ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ
» 6. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ ΤΙΡΙ-ΛΙΡΙ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΓΑΛΛΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΡΙΩΝ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Περιεχόντων Α' Ἀνωμαλίας τῆς Γαλλικῆς γλώσσης. Β' Φράσεις λατινικὰς καὶ ἄλλας καθιερωθεῖσας ὑπὸ τῆς συνηθείας Γ' Κατάλογον κυρίων ὀνομάτων.

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 10

Ἡ ἔλλειψις τερπνῶν ἅμα καὶ διδακτικῶν βιβλίων πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ παρώρμησεν ἡμᾶς πρὸς ἔκδοσιν τῆς παρούσης Βιβλιοθήκης σκοπὸν ἔχούσης ν' ἀναπληρώσῃ τὸ ὑπάρχον ἤδη κενόν. Ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν Δυρικῶν τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου θὰ ἐξακολουθήσωμεν δημοσιεύοντες ἄνευ διακοπῆς τὰ κάλλιστα ἔργα οὐχὶ μόνον τῆς ἡμετέρας ἀλλὰ καὶ τῆς ξένης φιλολογίας, ἐκλέγοντες ἰδίᾳ ἐκεῖνα, ὧν ἡ ἀνάγνωσις ἀναμφιβόλως θὰ ἐξεγείρῃ τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ καὶ θὰ ἐθίσῃ τὸ πολὺ πλῆθος νὰ ἐπίζητῇ τὴν καλὴν, ὠφέλιμον καὶ τερπνὴν πνευματικὴν τροφήν. Ταῦτα προτιθέμενοι ἐπεχειρήσαμεν τῷ ἔργῳ τούτῳ. Ὅπως δὲ καταστήσωμεν τὰ βιβλία ταῦτα ἔτι μᾶλλον προσιτὰ τῷ λαῷ, χάριν τοῦ ὁποίου ἐκδίδονται, ὠρίσαμεν τιμὴν ἑνὸς ἐκάστου αὐτῶν τοιαύτην, ἣν πᾶς τις ἄνευ ἐνδοιασμοῦ τινος δύναται νὰ προσφέρῃ.

Ὁ ἄρτι ἐκδοθεὶς 1 ἀριθμὸς τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ περιλαμβάνων ἅπαντα τὰ Δυρικὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου τιμᾶται λεπτῶν πενήτηντα καὶ πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ βιβλιοπώλαις. Ἐπὶ ἀποστολῇ λεπτῶν πενήτηντα πέντε εἰς γραμματόσημα πρὸς τὸ βιβλιοπωλεῖον Π. Δ. Σακελλαρίου ἐν Ἀθήναις πέμπεται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ παγκοσμίου ταχυδρομικοῦ συνδέσμου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ



007000023499